รายงานการประชุมสภาผู้แทน

ครั้งที่ ๑๙/๒๔๙๐ (สามัญ) ชุดที่ ๑

วันจันทร์ที่ ๒๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๙๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๒๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน: วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๒๘ คน ครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป

ตามระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบไม่มี

ต่อไปขอให้พิจารณาระเบียบวาระที่ ๒ ให้ที่ประชุมพิจารณาร่างพระราชกำหนดวิธีพิจารณาลงโทษข้าราชการและพนักงานเทศบาลผู้กระทำผิดหน้าที่หรือหย่อนความสามารถ พ.ศ. ๒๔๙๐ ของรัฐบาล

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติกำหนดวิธีพิจารณาลงโทษข้าราชการและพนักงานเทศบาลผู้กระทำผิดหน้าที่หรือหย่อนความสามารถ

พ.ศ. ๒๔๙๐

หลักการ

กำหนดวิธีพิจารณาลงโทษข้าราชการและพนักงานเทศบาลผู้กระทำผิดหน้าที่หรือหย่อนความสามารถ

เหตุผล

เนื่องจากปรากฏว่า วิธีการพิจารณาและลงโทษข้าราชการและพนักงานเทศบาลตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการและพนักงานเทศบาลในบางกรณียังไม่เหมาะสมและไม่รวดเร็วทันกับเหตุการณ์ ในบางกรณีเพียงแต่ลงโทษไล่ออกหรือปลดออกยังไม่สมแก่ความผิด จึงสมควรตราพระราชบัญญัติกำหนดวิธีพิจารณาลงโทษข้าราชการและพนักงานเทศบาลผู้กระทำผิดหน้าที่หรือหย่อนความสามารถ พ.ศ. ๒๔๙๐ เพื่อให้เป็นการเหมาะสมและยังสมรรถภาพและความมั่นคงให้แก่ราชการโดยสมบูรณ์

ร่าง
พระราชบัญญัติกำหนดวิธีพิจารณาลงโทษข้าราชการและพนักงานเทศบาล ผู้กระทำผิดหน้าที่หรือหย่อนความสามารถ

พ.ศ. ๒๔๙๐

....

....

....

....

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายกำหนดวิธีพิจารณาลงโทษข้าราชการและพนักงานเทศบาลผู้กระทำผิดหน้าที่หรือหย่อนความสามารถ เพื่อยังสมรรถภาพแก่ราชการให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

....

....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า " พระราชบัญญัติกำหนดวิธีพิจารณาลงโทษข้าราชการและพนักงานเทศบาลผู้กระทำผิดหน้าที่หรือหย่อนความสามารถ พ.ศ. ๒๔๙๐ "

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ การพิจารณาสอบสวนลงโทษ

(๑) ข้าราชการทุกประเภทเว้นข้าราชการตุลาการและทหาร

(๒) พนักงานเทศบาลผู้กระผิดหน้าที่หรือหย่อนความสามารถ นอกจากวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการนั้นโดยเฉพาะ ให้มีวิธีการอีกส่วนหนึ่งดังกำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ การสอบสวนลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กระทำเมื่อปรากฏว่าข้าราชการหรือพนักงานเทศบาล ตามความในมาตรา ๓ ผู้ใดกระทำหรือละเว้นกระทำงานในหน้าที่อันเป็นการมิชอบหรือเป็นการทุจริตหรือ[illegible]

มาตรา ๕ ให้บุคคลดังต่อไปนี้[illegible] ลงโทษผู้กระทำผิด คือ

(๑) รัฐมนตรีว่าการกระทรวง สำหรับข้าราชการตั้งแต่ชั้นพิเศษหรือเทียบเท่าลงไป

(๒) ปลัดกระทรวง อธิบดี หรือหัวหน้ากรม สำหรับข้าราชการตั้งแต่ชั้นโท หรือเทียบเท่าลงไป

(๓) หัวหน้ากอง สำหรับข้าราชการตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าลงไป

(๔) ข้าหลวงประจำจังหวัด สำหรับข้าราชการในราชการบริหารส่วนภูมิภาคตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าลงไปและพนักงานเทศบาล

(๕) หัวหน้าศาล สำหรับข้าราชการธุรการในศาล ตั้งแต่ชั้นตรีหรือเทียบเท่าลงไป

นอกจากนี้ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมีอำนาจแต่งตั้งกรรมการขึ้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะให้มีอำนาจพิจารณาสอบสวนลงโทษข้าราชการตั้งแต่ชั้นเอกหรือเทียบเท่าลงไปและพนักงานเทศบาลได้ด้วย

มาตรา ๖ เมื่อผู้มีอำนาจพิจารณาสอบสวนตามความในมาตรา ๕ ได้พิจารณาสอบสวนแล้วเห็นว่าผู้ถูกสอบสวนได้กระทำการซึ่งตามกฎหมายว่าด้วยเทศบาลหรือว่าด้วยระเบียบข้าราชการสมควรได้รับโทษไล่ออก ปลดออก หรือเห็นว่าหย่อนความสามารถในหน้าที่ ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาสอบสวนนั้นสั่งลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือสั่งให้ออกได้

ในกรณีที่การพิจารณาสอบสวนได้กระทำโดยคณะกรรมการตามความในมาตรา ๕ วรรคท้าย เมื่อคณะกรรมการได้ทำการสอบสวนแล้วให้รายงานความเห็นเสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ถ้ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเห็นชอบด้วยความเห็นของคณะกรรมการ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสั่งไล่ออก ปลดออก หรือสั่งให้ออก ตามความเห็นของคณะกรรมการ

มาตรา ๗ เมื่อบุคคลซึ่งระบุไว้ในมาตรา ๓ ผู้ใดร่ำรวยผิดปกติ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงตั้งกรรมการขึ้นคณะหนึ่งเพื่อสอบสวนพิจารณา เมื่อคณะกรรมการได้สอบสวนพิจารณาแล้ว ปรากฏว่าผู้นั้นร่ำรวยผิดปกติและไม่สามารถแสดงได้ว่าได้ร่ำรวยขึ้นในทางที่ชอบ ให้ถือว่าผู้นั้นใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่โดยทางทุจริต และให้รายงานความเห็นต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเพื่อลงโทษไล่ออก และสั่งว่าทรัพย์สินใดเป็นทรัพย์สินที่ผู้นั้นร่ำรวยผิดปกติ

เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงได้รับความเห็นของคณะกรรมการให้สั่งไล่ออก ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสั่งไล่ออก ในกรณีเช่นว่านี้ให้ทรัพย์สินที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสั่งว่าเป็นทรัพย์สินที่ผู้นั้นร่ำรวยผิดปกติ ตกเป็นของแผ่นดิน และให้ผู้นั้นส่งมอบทรัพย์สินนั้นให้แก่กระทรวงการคลัง และให้เจ้าพนักงานของกระทรวงการคลังมีอำนาจยึดทรัพย์สินนั้น ในกรณีที่ไม่สามารถยึดทรัพย์สินนั้นได้ ให้เจ้าพนักงานของกระทรวงการคลังมีอำนาจยึดทรัพย์สินอื่นของผู้นั้นชดใช้ราคาทรัพย์สินที่ตกเป็นของแผ่นดินทำนองเดียวกับภาษีอากรค้างชำระ และให้นำกฎหมายว่าด้วยการนั้นมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๘ ผู้ใดถูกสอบสวนตามพระราชบัญญัตินี้ว่าร่ำรวยผิดปกติ ผู้นั้นมีหน้าที่ที่จะทำบัญชีทรัพย์สินของตนพร้อมกับแสดงรายการว่าตนได้ทรัพย์สินนั้นมาโดยวิธีใด เมื่อใด ต่อคณะกรรมการ และต้องชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับทรัพย์สินนั้นในเมื่อคณะกรรมการร้องขอ

มาตรา ๙ การโอนทรัพย์สินของผู้ถูกลงโทษไล่ออกเพราะเหตุร่ำรวยผิดปกติตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าได้กระทำเมื่อใช้พระราชบัญญัตินี้บังคับแล้ว และได้กระทำโดยไม่สุจริตหรือโดยไม่มีค่าตอบแทนตามสมควร ให้ถือว่าเป็นโมฆะ

มาตรา ๑๐ ให้ผู้มีอำนาจลงโทษหรือคณะกรรมการผู้ทำการพิจารณาสอบสวนมีอำนาจเรียกพยานหลักฐานและบังคับให้พยานสาบานหรือปฏิญาณตนได้ และในการนี้ให้นำกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๑ ในการพิจารณาสอบสวนตามความในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าผู้มีอำนาจลงโทษหรือคณะกรรมการผู้ทำการสอบสวนเห็นว่ามีเหตุผลสมควรสั่งพักผู้ถูกสอบสวนแล้ว ก็ให้ผู้มีอำนาจลงโทษนั้นสั่งพักได้ ส่วนในกรณีที่คณะกรรมการเป็นผู้ทำการสอบสอน ให้รายงานไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเพื่อสั่งพัก

มาตรา ๑๒ ผู้ถูกสั่งลงโทษจะอุทธรณ์คำสั่งลงโทษได้โดยตรงต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงให้พิจารณาวินิจฉัยได้อีกครั้งหนึ่ง ภายในกำหนดเวลา ๑๕ วัน นับแต่วันทราบคำสั่งนั้น เว้นแต่เป็นคำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวง

มาตรา ๑๓ การลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ลบล้างความผิดซึ่งอาจมีได้ตามกฎหมายอื่น

มาตรา ๑๔ ในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้มีอำนาจลงโทษและคณะกรรมการตามความในพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่าผู้มีอำนาจลงโทษและคณะกรรมการเป็นเจ้าพนักงานตามความในกฎหมายลักษณะอาญา

มาตรา ๑๕ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้เพียงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๙๑

มาตรา ๑๖ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

....

....

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี : การที่รัฐบาลได้รบกวนท่านสมาชิกให้ได้มีการประชุมพิเศษในวันนี้ก็โดยที่ทางรัฐบาลได้มีพระราชบัญญัติที่ถือว่ามีสาระสำคัญอยู่ ๓ พระราชบัญญัติ ดังที่ได้เสนอแจกระเบียบวาระให้กับท่านสมาชิกแล้ว โดยเฉพาะพระราชบัญญัติแรกคือพระราชบัญญัติกำหนดวิธีพิจารณาลงโทษข้าราชการและพนักงานเทศบาลผู้กระทำผิดหน้าที่หรือหย่อนความสามารถ พ.ศ. ๒๔๙๐ ในหลักการมีว่า เพื่อที่จะกำหนดวิธีลงโทษข้าราชการกับพนักงานเทศบาลผู้กระทำผิดหน้าที่หรือหย่อนความสามารถ อันนี้ก็เป็นหลักการซึ่งทางรัฐบาลขอร้องให้สภานี้ได้พิจารณาในอันที่จะได้รับไว้ดำเนินการต่อไป

ส่วนในเหตุผลที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มาเพื่อก็ในสภาวะรัฐบาลได้พบแถลงดังต่อไปนี้ คือ ปัญหาเรื่องข้าราชการเป็นปัญหาที่ได้กล่าวกัน ไม่แต่เฉพาะในวงของรัฐสภาเท่านั้น แต่เป็นการกล่าวกันโดยทั่วไปในวงของประชาชนด้วย ถ้ากล่าวนั้นก็คงจะรับรองกันได้ว่า ตั้งแต่ในระหว่างสงครามมาจนบัดนี้ ความเสื่อมโทรมในทางศีลธรรม ซึ่งได้เกิดขึ้นนอกจากในหมู่ประชาชนแล้ว ความเสื่อมโทรมยังได้เข้ามาถึงในหมู่ของข้าราชการด้วย ในการอภิปรายต่อไป ข้าพเจ้าก็ขอที่จะชี้แจงให้ท่านสมาชิกทราบว่าในเรื่องข้าราชการนั้นเราจำเป็นที่จะต้องให้ความเป็นธรรมและจำแนกออกเป็น ๒ ประเภท คือประเภทที่ ๑ สำหรับข้าราชการที่ได้ประพฤติตนปฏิบัติตนในทางที่ชอบที่ควร ได้ยอมรับความระกำลำบากในการปฏิบัติหน้าที่ของเขาทั้ง ๆ ที่รายได้ก็อยู่ในฐานะที่ไม่เป็นการเพียงพอ แต่ทว่าเขาก็สามารถที่จะตั้งตนอยู่ในความซื่อสัตย์สุจริตและหวังดีต่อชาติบ้านเมือง ข้าราชการประเภทนี้มีอยู่

จำนวนไม่น้อยเหมือนกัน และรัฐบาลเองก็ไม่มีเจตนาอะไรในการเสนอพระราชบัญญัติฉบับนี้มาอันมุ่งหวังกระทบกระเทือนข้าราชการประเภทเหล่านั้น และตรงกันข้ามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้กลับจะเป็นการส่งเสริมข้าราชการประเภทที่ซื่อสัตย์สุจริตต่อชาติบ้านเมืองในอันที่ไม่ให้มีการเสียกำลังใจ และป้องกันไม่ให้ดูดดึงไปประพฤติปฏิบัติในฐานะที่ไม่ชอบไม่ควรได้ ที่ได้เห็นว่าได้มีข้าราชการอื่น ๆ ซึ่งกระทำได้ และการกระทำนั้นก็ไม่ต้องรับโทษทัณฑ์แต่ประการใดเนื่องแต่ในการกระทำที่ไม่ชอบ ฉะนั้น ข้ออภิปรายของรัฐบาลและข้าพเจ้าเชื่อว่าของท่านสมาชิกด้วย ก็คงมุ่งหวังไปแต่เพียงข้าราชการอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งอย่างไรก็ตาม เราก็ต้องยอมรับข้อเท็จจริงกันว่ามีมากหรือน้อยว่าได้มีข้าราชการอีกประเภทหนึ่งซึ่ง ประพฤติปฏิบัติตนที่ไม่ชอบไม่ควรและบางกรณีไปในทางทุจริตต่ออำนาจหน้าที่และพระราชกำหนดกฎหมายต่าง ๆ และข้าราชการประเภทนี้ได้ค่อย ๆ เพิ่มพูนจำนวนทวีมากขึ้นทุก ๆ ครั้งในระยะเวลาที่ได้ผ่านมา และในการอภิปรายหรือวิพากษ์วิจารณ์ในหมู่ประชาชนก็ได้กระทบกระเทือนถึงข้าราชการอื่นๆ ซึ่งประพฤติตนในทางที่ชอบที่ควรพลอยให้เสื่อมเสียไปด้วย

ทีนี้ สำหรับการบริหารราชการบ้านเมืองนั้น บรรดาข้าราชการเราถือว่าเป็นตัวจักรอันสำคัญยิ่ง เพราะว่าเป็นผู้ได้รับอำนาจทางนิติบัญญัติซึ่งทางรัฐสภาได้ผ่านไป และข้าราชการก็เป็นผู้ซึ่งได้ปฏิบัติตามนั้นที่จะทำเช่นนั้น และนอกจากนั้นเราก็ได้ดำเนินการปราบปรามการกระทำผิด ซึ่งเกิดขึ้นในตอนหลังนี้จนถึงได้มีการตั้งกรรมาธิการพิเศษไปดำเนินการในภาคใต้และภาคอีสานเป็นต้น รัฐบาลก็มีความเสียใจที่จะเรียนให้ทราบว่า ด้วยวิธีการจัดการในทางที่เรียกว่าเป็นกลายหรือพอสมควรนี้ก็ไม่สามารถจะบั่นทอนผลของความเสื่อมกับความเสื่อมโทรมซึ่งได้เสียลงไปอยู่ในทุกวันนี้ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็อยู่ในฐานะที่รัฐบาลนี้จะต้องดำเนินการในวิธีการอื่นต่อไป รัฐบาลตระหนักที่ว่าปัญหาของเรื่องข้าราชการนี้หลายประการ เป็นปัญหาที่ร้ายแรงต่อประเทศชาติเป็นอันมากและเราจะดูตัวอย่างในต่างประเทศว่า ถ้ามีการคอรัปชั่นในเรื่องการบริหารแล้ว ถ้าแม้ว่าเราไม่ถึงให้หยุดแล้ว ภยันตรายที่จะเกิดต่อชาติบ้านเมืองก็จะมีอย่างใหญ่หลวงและเป็นอันตรายอย่างมาก ภายหลังที่รัฐบาลนี้เข้ามาบริหารงานเป็นเวลาเกือบ ๑ ปีแล้ว ก็รู้สึกว่าไม่สามารถที่จะปล่อยให้เหตุการณ์เป็นไปอย่างนี้ได้ โดยอาศัยอำนาจพระราชกำหนดกฎหมายและเครื่องมือที่มีอยู่ใน

ขณะนี้ เมื่อเช่นนี้รัฐบาลจึงเห็นเป็นการจำเป็นและสำคัญที่จะเสนอพระราชบัญญัตินี้มารับการพิจารณาในสภา ในร่างพระราชบัญญัตินั้นเพื่อประกอบการพิจารณาเพื่อความเข้าใจของท่านสมาชิกก็จะขอชี้แจงสั้น ๆ ในประการที่สำคัญ ในประการแรกทีเดียวก็คือเราได้มีประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่นซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้ประพฤติทุจริตนั้นทางหนึ่งและได้มีพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนอีกประการหนึ่ง เพราะฉะนั้น ถึงแม้ว่าข้าราชการตั้งอยู่ในความซื่อสัตย์สุจริตและเป็นจำนวนมากด้วยแล้วก็ย่อมไม่มีปัญหาในการใดเลยว่า กิจการงานต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นพระราชกำหนดกฎหมายก็ดี ระเบียบแบบแผนก็ดี จะเป็นนโยบายหลักการด้วยประการใดก็ดี กิจการต่าง ๆ เหล่านั้นก็จะหาที่จะสำเร็จผลปรารถนาไม่ได้ และยิ่งกว่านั้นยังได้พยายามสกัดกั้นในการวางระเบียบและออกกฎหมายต่าง ๆ ก็ดี วิธีการอื่นใดก็ดีก็ยากในการป้องกันการทุจริตซึ่งได้มีอยู่เรื่องต่าง ๆ เหล่านี้รัฐบาลหวังว่าท่านสมาชิกคงจะได้ทราบข้อเท็จจริงมาไม่น้อยกว่ารัฐบาล และเราก็คงยอมรับกันแล้วว่า มีข้าราชการประเภทหนึ่งซึ่งกระทำการอันเป็นการเสียหายแก่ชาติบ้านเมือง รัฐบาลทุกสมัยก็ได้เพียรพยายามที่จะจัดการกับในปัญหาเรื่องนี้ มิใช่ว่าเฉพาะรัฐบาลนี้เท่านั้นและวิธีดำเนินการก็มีแตกต่างกัน ยกตัวอย่างเช่นในสมัยคุณทวี บุณยเกตุ ก็ได้มีพระราชบัญญัติในลักษณะอย่างนี้และความจริงก็ได้มีหลายบทหลายประการที่ได้เอามาจากร่างพระราชบัญญัติของคุณทวี บุณยเกตุซึ่งได้หมดอายุไปแล้วเมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๔๘๙

วิธีที่ ๑ ซึ่งได้คิดในอันที่จะแก้ไขในเรื่องสถานการณ์เกี่ยวกับข้าราชการและเมื่อรัฐบาลนี้ได้เข้ามาเป็นรัฐบาลเราก็ได้ดำเนินการไปแล้วถึงสองวิธีคือ วิธีที่ ๑ นั้นเนื่องจากในการปรับปรุงรายได้ของข้าราชการให้มากขึ้นรวมทั้งการอุปการะในประการต่าง ๆ แล้ว รัฐบาลยังได้ทำความเข้าใจกับข้าราชการว่า บรรดาการกระทำซึ่งเป็นการผิดวินัยแต่เดิมมานั้น รัฐบาลนี้ไม่มีความปรารถนาที่จะไปรื้อฟื้น เหตุผลในการที่ไม่รื้อฟื้นก็เพราะว่า ถึงแม้ว่าจะรื้อฟื้นตามอำนาจและเครื่องมือเท่าที่มีอยู่ก็ไม่สามารถที่จะรื้อฟื้นได้ และนอกจากนั้นการที่จะรื้อฟื้นนั้นก็จะไม่มีเจ้าหน้าที่นั้น ๆ มีน้ำใจที่จะตั้งอกตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตก็ทำให้มีความระแวงอยู่เสมอ นี่เป็นเจตนาที่รัฐบาลนี้เข้ามารับหน้าที่ก็ได้มีการอโหสิกรรมเก่าเฉพาะที่ผิดวินัย ส่วนเฉพาะที่ผิดกฎหมายนั้นรัฐบาลไม่สามารถจะทำได้ เพราะว่าไม่มีอำนาจแต่พระราชบัญญัติต่าง ๆ เท่าที่มีอยู่

ในปัจจุบันนี้นั้นเป็นพระราชบัญญัติซึ่งร่างไว้สำหรับในเวลาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปโดยปกติ ไม่ใช่เหตุการณ์ผันผวนอย่างเช่นที่เป็นอยู่ในเวลานี้ เพราะฉะนั้น จึงมีการให้ประกันในเรื่องสิทธิเสรีภาพและความมั่นคงของข้าราชการเอาไว้อย่างที่เรียกว่ามั่นคงแน่นหนามีสภาพความเป็นไปในลักษณะอย่างนี้แล้วและถ้าแม้ว่าเราจะถือหลักในการที่จะให้ความมั่นคงและการประกันต่อข้าราชการให้แน่นหนาอย่างในเวลาปกติแล้ว รัฐบาลก็รู้สึกว่าเราไม่สามารถจะจัดการเกี่ยวกับปัญหาในเรื่องข้าราชการซึ่งประพฤติตนไม่ชอบไม่ควรนี้ได้ เพราะว่าการพิสูจน์ในการที่จะเอาบุคคลมาลงโทษตามกฎหมายที่ได้มีอยู่ในขณะนี้นั้นก็เป็นการที่จะต้องพิสูจน์ในลักษณะซึ่งไม่สามารถจะเอาข้าราชการเหล่านั้นมาลงโทษได้เลย เมื่อเป็นเช่นนั้นรัฐบาลจึงได้เสนอพระราชบัญญัตินี้ขึ้นมามีสาระสำคัญอาจจะแบ่งได้เป็นสองส่วนคือ ในส่วนที่หนึ่งก็ได้มอบในเรื่องการบังคับบัญชาให้กับผู้บังคับบัญชาโดยลำดับชั้น ในการนี้รัฐบาลก็ได้คำนึงดูว่าผู้เสนอรับมอบอำนาจไปจัดการกับบรรดาข้าราชการที่ไม่ชอบไม่ควรนั้นควรจะมอบอำนาจให้แค่ไหนเพียงไร ท่านสมาชิกคงเห็นว่ามีการลดหลั่นลงมาตามลำดับเป็นต้นว่าตั้งแต่ข้าหลวงประจำจังหวัดซึ่งถือว่าเป็นหัวหน้าราชการส่วนภูมิภาคในจังหวัดต่าง ๆ นั้นก็ลงโทษข้าราชการได้ตั้งแต่ชั้นตรี และในการลงโทษนี้ก็ได้ลงโทษสอดคล้องต้องด้วยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ไม่ใช่ลงโทษตามใจ และวางวิธีการให้มีการอุทธรณ์คำสั่งหรือคำลงโทษนั้นได้มายังรัฐมนตรีว่าการกระทรวง นี่ก็เป็นการแสดงให้เห็นว่าถึงแม้เราจะมีการพิจารณาที่จะจัดการในเรื่องนี้อย่างไรก็ตามแต่เรื่องความเป็นธรรมความเหมาะสมนั้นรัฐบาลก็คำนึงอยู่เสมอ และวางโทษลดหลั่นลงไปตามลำดับที่เป็นประการที่หนึ่งสำหรับในกรณีที่ข้าราชการทุจริตนั้น ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้วเป็นการยากเหลือเกินในการที่จะอาศัยกฎหมายที่มีอยู่ในขณะนี้จัดการกับข้าราชการทุจริตนั้นเป็นต้นว่าในกรณีสินบนก็ดี หรือในกรณีทุจริตอื่นใดก็ดี ซึ่งเป็นการยากเหลือเกินในการที่จะไปเอาบุคคลเช่นนั้นมาลงโทษได้ การลงโทษเท่าที่เป็นอยู่ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ผลที่จะได้นั้นความจริงก็เกือบจะไม่ได้อะไรเลย ข้าพเจ้าเชื่อว่าบุคคลบางประเภทซึ่งเป็นผู้ทุจริตคิดมิชอบต่อหน้าที่ราชการของเขานั้น ลำพังเพียงแต่โทษที่จะลงโทษในฐานะไล่ออกแม้แต่ขาดบำเหน็จบำนาญซึ่งเขามีสิทธิที่จะได้รับก็ตามโทษซึ่งจะลงเช่นนี้ไม่เป็นการที่จะทำให้มีการเกรงกลัวเป็นต้นว่าถ้าจะชักตัวอย่างมีข้าราชการหน่วยหนึ่งซึ่ง

ต้องหาว่าเป็นผู้ทุจริตนำเงินหลวงมาเป็นประโยชน์ของตนซึ่งเป็นเรือนพันเรือนหมื่นอย่างนี้เป็นต้นแล้ว ในการที่เราจะลงโทษให้เขาออกจากตำแหน่งหน้าที่ ความจริงเขาก็เป็นข้าราชการไม่ใช่ชั้นใหญ่โตอะไร เช่นชั้นตรี ชั้นจัตวา มีเงินเดือน ๕๐ บาท ๘๐ บาท ๑๐๐ บาท ๒๐๐ บาท เหล่านี้ ประโยชน์ที่เขาจะหาได้โดยทางไม่ชอบไม่ควรนี้ได้เดือนหนึ่ง ปีหนึ่งมีจำนวนมากมายก่ายกองในเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเงินเดือนซึ่งเขาจะต้องพูดได้แล้วก็ไม่เป็นการทำให้เขามีความเกรงกลัวในเรื่องนี้ประการใด รัฐบาลเห็นว่าเมื่อจะทำแล้วสมควรจะทำให้ได้ผล ถ้าทำแล้วได้ผลเพียงกึ่ง ๆ กลาง ๆ หรือไม่ได้ผลแล้ว รัฐบาลก็จำเป็นจะต้องมารบกวนสภาในเวลาต่อไปอีก เมื่อเช่นนั้นรัฐบาลจึงดำเนินการให้ได้ผลที่สมบูรณ์ที่สุด เท่าที่เราคิดว่าจะเป็นไปได้ ในเรื่องนี้ก็มีวิธีการที่ให้หลักประกันตามสมควร กล่าวคือในกรณีเช่นนั้นจะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นเพื่อพิจารณาและในการนี้ข้าราชการผู้นั้นย่อมมีโอกาสในการที่จะแถลงข้อต่อสู้ของตน โดยการแสดงให้เห็นว่าทรัพย์สินซึ่งได้ร่ำรวยซึ่งเราเห็นว่าผิดปรกตินั้น ได้มาโดยชอบโดยควรแค่ไหนเพียงไร และในการนี้เมื่อคณะกรรมการดำเนินการไปอย่างไรแล้ว [illegible]

อำนาจเหนือคณะกรรมการอีกชั้นหนึ่ง ในเรื่องนี้อยากจะแถลงต่อไปเสียด้วยว่า ความจริงนั้นเราต้องพิจารณาว่า ก่อนที่จะดำเนินไปที่เขาร่ำรวยผิดปรกติซึ่งจะต้องตกเป็นทรัพย์ของแผ่นดินนั้น เราอยากจะให้ไปสู่ศาล กล่าวคือว่าเราต้องการจะให้ศาลเป็นผู้สั่ง เป็นต้นว่า ในร่างซึ่งรัฐบาลคิดว่าจะร่างนั้นจะร่างว่า เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการแล้ว ก็ให้ร้องขอต่อศาลเพื่อให้สั่งว่า ในการร่ำรวยผิดปรกตินั้นเป็นการได้มาโดยมิชอบ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน และเมื่อได้ปรึกษาหารือกันแล้วก็ได้มีความเห็น ทางคณะกรรมการกฤษฎีกาบางท่านว่า ในการที่จะบัญญัติเช่นนั้นดูประหนึ่งว่าไปเอาศาลมาเป็นเครื่องมือของฝ่ายบริหารเป็นการไม่ชอบ แต่ทว่าถ้าสภานี้มีความเห็นว่าในการที่จะให้หลักประกันแก่ข้าราชการซึ่งจะต้องสอบสวนนี้ โดยเหตุที่จะให้ไปศาลในลักษณะที่ได้ยื่นคำร้องขอ คือให้รัฐมนตรีว่าการยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อให้สั่ง แทนที่จะสั่งเองนั้น รัฐบาลก็ไม่ขัดข้อง แต่ที่รัฐบาลไม่เขียนมาเช่นนั้นก็เพราะมีเหตุผลที่คณะกรรมการกฤษฎีกาเขาให้มาเช่นนั้น และความจริงในเรื่องนี้ก็ไม่อยู่ในหลักการ หลักการมีว่ากำหนดวิธีพิจารณาลงโทษข้าราชการ และ [illegible]

ไม่ชอบนี้ตกเป็นของแผ่นดินก็ไม่ได้อยู่ในหลักการนั้น คือว่ารัฐบาลให้สภานี้ได้พิจารณาให้กว้างขวาง ในสาระสำคัญก็มีดังที่ข้าพเจ้าได้เรียนต่อสภานี้แล้ว รัฐบาลก็ใคร่ที่จะได้ขอฟังความคิดความเห็นของสภานี้ และในสาระสำคัญก็ใคร่ที่จะให้สภานี้ได้เห็นถึงภยันตรายจากการที่เรามีข้าราชการประเภทหนึ่งซึ่งไม่ซื่อสัตย์สุจริตต่ออำนาจหน้าที่และเป็นการเสียหายแก่ชาติบ้านเมือง รัฐบาลขอวิงวอนว่า ในการที่จะปล่อยให้สถานการณ์เป็นไปอย่างนี้นั้นย่อมไม่สามารถที่จะปล่อยให้เป็นไปได้ในเมื่อเรามีเจตนาต่อชาติบ้านเมือง ในประเด็นปลีกย่อยของอีกประเด็นเดียวที่ท่านสมาชิกอาจจะสงสัยได้ว่า ในการนี้เป็นการเขียนให้อำนาจไว้ต่อรัฐมนตรี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาหรือข้าราชการชั้นอื่น ๆ และประเด็นที่สำคัญก็คือ ไม่มีบัญญัติในการที่จะลงโทษข้าราชการชั้นรัฐมนตรีซึ่งพูดกันอย่างตรงไปตรงมาว่า ทำไมไม่มีบทบัญญัติลงโทษเช่นนั้น อันนี้เราก็จำเป็นจะต้องให้ความไว้วางใจต่อรัฐบาล และในการที่สภานี้จะจัดการกับรัฐมนตรีหรือรัฐบาลนั้นก็จัดการได้ตามรัฐธรรมนูญคือว่าในบ้านในเมืองเราไม่มีอะไรซึ่งจะถือเป็นหลักได้เสียแล้ว เราจะเขียนกฎหมายไม่ไว้ใจจนกระทั่งใครก็ไม่ได้อย่างไดแล้วก็ทำอะไรไม่ได้ แต่ความจริงรัฐบาลก็ดีหรือรัฐมนตรีแต่ละคนก็ดี สภามีอำนาจอยู่แล้วถ้าใครกระทำการไม่ดีไม่ชอบไม่ควรประการใด อำนาจที่รัฐธรรมนูญได้มีไว้แล้วจะออกพระราชบัญญัติใดอีกก็ทำได้ เรามีหลักอยู่ ส่วนปัญหาทางรัฐบาลหรือรัฐมนตรีอะไรก็เป็นปัญหาของสภา ซึ่งสภามีอำนาจที่จะทำอะไรก็ได้ แต่ในพระราชบัญญัตินี้เราจำเป็นจะต้องให้ความไว้เนื้อเชื่อใจและมอบอำนาจให้แก่ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหารสูงสุดที่จะรับอำนาจไปพิจารณาดำเนินการ รัฐบาลหวังว่าที่ได้แถลงมานี้ควรจะเป็นประโยชน์ในการที่จะให้ท่านสมาชิกได้เห็นอกเห็นใจ และเพื่อจะได้เป็นข้อประกอบในการอภิปรายของท่านสมาชิกต่อไป

นายดุสิต บุญธรรม (ปราจีนบุรี) : การที่ข้าพเจ้ายืนขึ้นมาคัดค้านหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็รู้สึกตัวดีอยู่เหมือนกันว่าจะเกิดอะไรขึ้นในกาลต่อไปข้างหน้า แต่ความรู้สึกที่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นในกาลข้างหน้าต่อไป สำหรับตัวข้าพเจ้าเองนั้น ไม่สามารถที่จะบังคับความตั้งใจความไว้เนื้อเชื่อใจที่ราษฎรจังหวัดปราจีนบุรีและนครนายก ได้มอบหมายเลือกข้าพเจ้าเข้ามานั่งในรัฐสภานี้ ท่านประธานที่เคารพ พระราชบัญญัติฉบับนี้เขียนหลักการไว้กว้าง ๆ หลักการที่เขียนไว้ เขียนไว้แต่เพียงว่า กำหนดวิธีพิจารณาลงโทษ

ข้าราชการและพนักงานเทศบาล ผู้กระทำผิดหน้าที่หรือหย่อนความสามารถ แต่เมื่อกล่าวถึงข้างในแล้ว ก็วางโทษสำหรับความผิดที่จะลงโทษไว้ว่า ผู้ใดกระทำหรือละเว้นกระทำงานในหน้าที่อันเป็นการมิชอบหรือเป็นทุจริต หรือร่ำรวยผิดปกติ ในมาตราต่าง ๆ ซึ่งได้เขียนไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็เขียนคลุมไว้ในมาตรา ๔ ซึ่งเป็นเรื่องบัญญัติไว้ว่า บุคคลผู้ใดบ้างที่จะถูกสอบสวนลงโทษตามหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพราะฉะนั้นในการพิจารณาถ้าหากว่าจะรับหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็จะเว้นเสียมิได้ที่จะต้องนึกถึงหรือจะต้องพิจารณาบทบัญญัติแต่ละมาตราซึ่งเป็นไปตามหลักการใหญ่ซึ่งได้ร่างมาไว้โก้ๆ ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ให้อำนาจข้าราชการตั้งแต่ชั้นหัวหน้ากองและข้าหลวงประจำจังหวัดที่จะลงโทษข้าราชการตั้งแต่ชั้นตรีลงไป และพนักงานเทศบาล วิธีลงโทษก็มีตั้งแต่ว่าสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก ให้อำนาจทำนองเดียวกันแก่อธิบดีที่จะสั่งให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกข้าราชการตั้งแต่ชั้นโทลงไป และให้อำนาจเช่นรัฐมนตรีว่าการที่จะสั่งให้ออกปลดออกหรือไล่ออกสำหรับข้าราชการตั้งแต่ชั้นพิเศษลงไป และนอกจากนั้นยังมีอำนาจที่จะตั้งกรรมการพิจารณาโทษข้าราชการตั้งแต่ชั้นพิเศษลงไปจนกระทั่งพนักงานเทศบาลแล้วก็ยังมีอำนาจเพิ่มเติมต่อไปอีกที่ว่าจะสั่งให้ทำนองที่ให้เป็นการริบทรัพย์ของข้าราชการด้วยก็ได้ ถ้าหากว่าจะพิจารณาดูให้ลึกซึ้งข้าพเจ้ารู้สึกว่าสภาเห็นจะรับหลักการในพระราชบัญญัตินี้ได้ยากเต็มที วิธีการเท่าที่เขียนมาให้ดูนั้น ถ้าพิจารณาแล้วเห็นว่ายากทีเดียว กฎหมายฉบับนี้มีความก้าวก่ายเป็นอันมาก ความก้าวก่ายนั้นเป็นต้นว่า ระหว่างชั้นรัฐมนตรี ข้าหลวงประจำจังหวัด ตามปกติไม่มีอำนาจยุ่งเกี่ยวกับพนักงานเทศบาลเขา กฎหมายฉบับนี้ก็ให้อำนาจก้าวก่ายเป็นอันมาก หากจะรับว่าเทศบาลในการปกครองส่วนภูมิภาคและเขตจังหวัดใดจังหวัดหนึ่ง ทางเทศบาลก็เป็นคล้าย ๆ กับว่าเป็นนิติบัญญัติ ทางข้าหลวงประจำจังหวัดเป็นเจ้าหน้าที่ทางฝ่ายบริหาร เป็นการให้อำนาจฝ่ายบริหารเข้าไปยุ่งเกินไปกับในด้านนิติบัญญัติ คือเราไม่สมควรในการที่ให้รัฐมนตรีว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาลงโทษชั้นเอกลงไปนั้นก็เป็นเรื่องซึ่งขัดแย้งเป็นอันมาก พระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ ซึ่งตามปกติในเวลาที่มีการไต่สวน สอบสวนข้าราชการที่กระทำผิดอะไรนั้นเป็นเรื่องของ ก.ก.พ. กระทรวง เรื่องนี้รัฐมนตรีก็มีอำนาจที่จะตั้งคณะกรรมการขึ้นพิจารณาลงโทษกันได้ สำหรับชั้นอธิบดี ปลัดกระทรวงก็มีอำนาจในทำนองเดียวกัน ที่

จะก้าวก่ายไปถึงชั้น อ.ก.พ. กระทรวงที่จะพิจารณาไต่สวนหรือชี้ว่าคนนั้นคนนี้ผิด คือควรจะได้รับโทษ ในด้านปลัดกระทรวงหรืออธิบดีก็มีอำนาจก้าวก่ายไปด้วย ที่จะให้เป็นไปได้โดยไม่ต้องนึกถึง อ.ก.พ. ซึ่งได้รับตั้งไว้เรียบร้อยแล้ว สำหรับในด้านอำนาจข้าพเจ้ารู้สึกว่าพระราชบัญญัตินี้ไว้เป็นการทารุณเกินไป ที่ว่าทารุณนี้ก็เพราะว่าโดยระเบียบปฏิบัติหรือโดยพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนที่ใช้ในปัจจุบันนี้ บรรดาข้าราชการพลเรือนที่ต้องกรณีด้วยประการใด ๆ ก็ตาม จะต้องได้รับการสอบสวนไปตามกฎเกณฑ์ มีคนหลายคนสอบสวนกันเรียกว่า อ.ก.พ. เช่นนี้นั้น ในพระราชบัญญัติให้คนคนเดียวกันเท่านั้นแก้สั่งวินิจฉัยลงโทษข้าราชการใด ๆ ก็ได้ อธิบดีคนเดียวหรือหัวหน้ากองสั่งข้าราชการชั้นตรีออกเมื่อไรก็สั่งได้ อำนาจชนิดนี้ข้าพเจ้าถือว่าเป็นการทารุณข้าราชการทั่ว ๆ ไป อีกข้อหนึ่งซึ่งควรจะพิจารณาเป็นอย่างยิ่งคือ พระราชบัญญัติความไม่เป็นธรรม ความไม่เป็นธรรมในพระราชบัญญัติฉบับนี้จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติที่ยกเว้นข้าราชการฝ่ายตุลาการและฝ่ายทหารเล่นงานแต่ฝ่ายพลเรือนด้านเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ การที่รัฐบาลยกเว้นเช่นนั้นมีความมุ่งหมายอะไร หรือจะคิดว่าข้าราชการฝ่ายทหาร ฝ่ายตุลาการนั้นอยู่ในกฎหมายอยู่เอง คอร์รัปชั่นและไม่สามารถจะกินสินบาทคาดสินบนหรือทำผิดอะไรได้ ทำไมเล่นงานข้าราชการพลเรือนด้านเดียวเท่านั้น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งซึ่งความไม่เป็นธรรมซึ่งเห็นได้ถนัดชัดเจนในพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ได้แก่ว่าบรรดารัฐมนตรีต่าง ๆ นั้นไม่มีบทบัญญัติไว้ในข้อใดเลยที่จะให้เล่นงานรัฐมนตรีที่กระทำผิดได้ ข้าพเจ้าก็เห็นใจท่านนายกรัฐมนตรีเหมือนกันที่เมื่อกี้นี้มาชี้แจงความเห็นออกเห็นใจขึ้นในที่นี้ให้ไว้วางใจข้าราชการชั้นผู้ใหญ่เป็นต้นว่าเป็นรัฐมนตรีหรือหัวหน้ารัฐบาล ความไว้วางใจนี้เราก็อาจให้ได้เช่นเดียวกับข้าราชการทั่ว ๆ ไปเหมือนกัน เราเข้าใจว่าท่านเหล่านั้นอาจซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่ แต่ใครจะรับรองว่ารัฐมนตรีทุกท่านหรือแต่ละท่านจะไม่สุจริตต่อหน้าที่หรือไม่กอบโกยหาประโยชน์เข้าตัวในทางไม่ชอบ ใครจะเชื่อว่ารัฐมนตรีทุก ๆ ท่านเหนือจากคอรัปชั่นในการชนิดนี้เสมอไป และไม่ใช่เป็นอยู่หรือมีเฉพาะเมืองไทยเท่านั้น ประเทศอื่นใดก็ตาม บุคคลที่เป็นรัฐมนตรีกระทำทุจริตก็มีมาก และข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าในรัฐบาลประเทศนี้ได้มีผู้ใดกระทำเช่นนั้นบ้างหรือเปล่า หรือกระทำแล้วกฎหมายก็ไม่เอาโทษ ถึงจะให้สภาวินิจฉัย ให้สภาสอบสวน จะทำอย่างไรได้ อำนาจผิดกัน

เพราะสำหรับข้าราชการรัฐมนตรีสั่งเล่นงานเมื่อไรก็ได้ มาสภาตั้งญัตติกรรมาธิการสอบสวนจะไล่เขาออกไม่ได้ วิธีที่สภาทำได้ชนิดเดียวคือเสนอญัตติแล้วไม่ไว้วางใจรัฐบาลเท่านั้น เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติการที่รัฐบาลเสนอนี้เพื่อเป็นการเร็วการด่วน รัฐบาลเดี๋ยวนี้ก็ปะปนกันไปคนดีคนชั่วท่านองเดียวกัน เราต้องการความเร็วความด่วน ถ้าปรากฏว่ารัฐมนตรีคนหนึ่งเกิดร่ำรวยผิดปกติอาจจะเล่นงานให้ออกไม่ได้ จะตั้งญัตติอาจจะแพ้ในสภาก็ได้แล้วตามปกติรัฐบาลก็มีเสียงข้างมากในสภาเสมอ ญัตตินั้นก็ไม่ทราบว่าจะสำเร็จได้ ที่นายกรัฐมนตรีชี้แจงว่าสภาควบคุมรัฐมนตรีก็ได้โดยนิตินัย แต่พฤตินัยทำไม่ได้เลย อีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าสงสัยเป็นอย่างมากในหลักการของพระราชบัญญัตินี้ได้เขียนกลุมไปกระทั่งถึงว่าให้คณะกรรมการซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแต่งตั้งนั้นมีอำนาจที่จะพิจารณาสอบสวนแล้วก็เสนอรัฐมนตรีให้ริบทรัพย์ ไม่ได้เขียนว่าริบทรัพย์ แต่มีเป็นทำนองริบทรัพย์เหมือนกัน เขียนให้ริบทรัพย์ที่ได้โดยมิชอบตกเป็นทรัพย์ของรัฐหรือแผ่นดิน ข้าพเจ้าก็ขอบใจเหมือนกันถ้าเป็นได้อย่างนั้นจริง ๆ แต่ที่ควรเราถือว่าการริบทรัพย์นั้นเป็นโทษทางอาญา โดยรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๙ ก็ได้เขียนไว้โดยชัดแจ้งว่า จะออกกฎหมายใด ๆ ให้มีผลบังคับย้อนหลังทางอาญานั้นทำไม่ได้ ข้าพเจ้าก็สงสัยในข้อนี้เป็นอันมาก ข้าพเจ้าก็สงสัยในข้อนี้เป็นอันมากก็ว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ซึ่งรัฐบาลเสนอมาจะมีข้อความขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญซึ่งไม่อาจเป็นไปได้ ข้าพเจ้ายากจะขอเรียนว่าให้รัฐบาลถอนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสียถ้าหากว่าสามารถทำได้ ถ้าหากไม่ถอนและเต็มใจจะให้อภิปรายโดยกว้างขวางเต็มที่แล้ว ข้าพเจ้าก็เชื่อว่ารัฐบาลจะรู้ชาตาของตัวเอง

นายพร มะลิทอง (ธนบุรี) : สำหรับร่างพระราชบัญญัติที่รัฐบาลเสนอขึ้นมาคราวนี้ ข้าพเจ้าขอสนับสนุน แต่ก่อนที่จะอภิปรายสนับสนุนต่อไป ข้าพเจ้าขอแสดงความเสียใจต่อท่านนายกเสียก่อน คือท่านเพิ่งมารู้เดี๋ยวนี้เองว่า คอรัปชั่นที่เกิดขึ้นเป็นภัยแก่ประเทศชาติ จะมีขึ้นในภายหน้า สำหรับข้าพเจ้าเห็นว่ามีมานานแล้ว แล้วสภานี้ไม่ใช่ว่าจะไม่รู้ว่าคอรัปชั่นนั้นจะเกิดขึ้นเป็นภัยแก่ประเทศชาติ สภานี้ได้พยายามเตือนเร่งเร้าทุกวิถีทางเพื่อให้นายกพยายามปราบคอรัปชั่น แต่ว่าการที่จะปราบได้ ท่านต้องให้ข้าราชการมีรายได้มีเงินเดือนพอกินพอใช้ ได้พยายามเร่งเร้าแต่ท่านกลับมาชี้แจงต่อสภาว่า ขอให้สภาเห็นภัยซึ่งจะมีแก่ชาติบ้านเมืองในภายหน้านี้ข้าพเจ้าขอเรียนว่าเราเห็นกันมานานแล้ว

ทีนี้ ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ถ้าหากว่าจะว่าไป แล้วต้องสนับสนุนรัฐบาล แต่ว่าในการที่สนับสนุนรัฐบาล จะต้องขอร้องรัฐบาลไปด้วยว่า ท่านพร้อมแล้วหรือยังที่จะปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ หากว่ารัฐบาลอ่อนแอไม่สามารถจะปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ก็เป็นการไร้ผลเหมือนกัน เท่ากับเป็นการเขียนเสือให้วัวกลัว ถ้าหากว่าวัวมันรู้ว่านี่เป็นรูปเสือไม่ใช่เสือจริง ๆ แล้วก็คงจะไม่มีประโยชน์อะไร เพราะฉะนั้นในการที่ข้าพเจ้าขอเรียนเตือนรัฐบาลไว้ด้วยว่า ถ้าหากพระราชบัญญัตินี้ออกใช้บังคับได้ขอให้ท่านเข้มแข็งจริง ๆ

อีกประการหนึ่ง คอรัปชั่นที่เกิดขึ้นในหมู่ข้าราชการ ยิ่งกว่านั้น เดี๋ยวนี้ที่ว่าคอรัปชั่นในหมู่ข้าราชการนั้น ข้าราชการกลับหวนมาเล่นงานเอาว่า คอรัปชั่นเกิดขึ้นจนกระทั่งรัฐสภา เพราะฉะนั้น ที่นายกได้รู้เฉพาะวงข้าราชการ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย มันเกิดขึ้นทั่วไปหมด ข้าพเจ้าจึงเห็นเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ และยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าใคร่จะขอเรียนเตือนรัฐบาลว่า ให้ร่างพระราชบัญญัติขึ้นมาควบคุมต่อไปอีกจนกระทั่งถึงรัฐบาลได้จะยิ่งดีใหญ่ นี่ว่าถึงพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยเฉพาะที่ข้าพเจ้าเห็นควรสนับสนุน คือว่า ในการปกครองประเทศชาติ ซึ่งเรารวมเป็นกลุ่มเป็นก้อนจนกระทั่งเป็นชนหมู่ใหญ่เช่นนี้ อำนาจทั้งหลายอยู่ในมือข้าราชการทั้งนั้น เมื่อข้าราชการเป็นบุคคลที่จะบังคับบัญชาประชาชนพลเมือง ถ้าหากว่าข้าราชการไม่ตั้งอยู่ในศีลในธรรม ไม่ปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมายโดยถ่องแท้แล้ว ความเดือดร้อนเกิดทั่วไปหมด แล้วเวลานี้เสียงประชาชนทั่ว ๆ ไป ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลก็ทราบดีอยู่ว่ามันเดือดร้อนกันทั่วไป ใคร ๆ ก็รู้ ถ้าเราอ่านพงศาวดารจีนจะปรากฏเสมอ ถ้าหากเกิดการโกงกังฉินมาก ๆ เข้า บ้านเมืองเดือดร้อนจนกระทั่งดินฟ้าอากาศปรวนแปรไม่เป็นปกติ ขอให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้นึกว่า นี่ตั้ง ๒—๓ เดือน ฝนไม่ตก นาไร่เสียหาย ขอให้ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายโปรดนึกดูว่านี่ ๒ – ๓ เดือนแล้วฝนไม่ตก เทวดาท่านก็พลอยคอรัปชั่นกับเขาด้วย ตั้งเค้ามาเรื่อยแต่ไม่มีฝน นี่รัฐบาลก็ควรคำนึงว่า เป็นเพราะเหตุใด คอรัปชั่นเท่านั้นเอง นี่ท่านจะส่งข้าวให้แก่ลหประชาชาติ ท่านคำนึงถึงปีหน้าว่าจะมีข้าวพอกินหรือไม่ นี่อำนาจอยู่ในมือของข้าราชการอย่างนี้มันเสียหายอย่างนี้ ถ้าหากรัฐบาลมีอำนาจตามกฎหมายนี้แล้ว ขอให้กำจัดพวกมือเน่าเหล่านั้นจริง ๆ ให้เป็นที่พึ่งแก่ประชาชนจริง ๆ แล้ว ข้าพเจ้าขอสนับสนุนร้อยเปอร์เซนต์ แต่อย่างไรก็ตาม ในการที่ให้ข้าราช-

การเหล่านั้นได้ปฏิบัติหน้าที่ตามนี้ และได้ทำตามหน้าที่แล้ว ข้าพเจ้าขอให้เขามีเงินเดือนพอแก่การรักษาเกียรติ ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีเหมือนกันที่ท่านรัฐมนตรีเสนอร่าง-พระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมขึ้นในวันนี้ แต่ที่ได้เสนอมานี้ข้าพเจ้าคิดว่ายังไม่เป็นที่ป้องกันให้ข้าราชการทุจริตต่อหน้าที่ได้ ถึงแม้นว่าพอกินแล้วเราก็พูดต่อไปไม่ได้ว่าพอกินเพราะพอเขยิบขึ้นเงินเดือน สินค้าในตลาดก็ขึ้นราคา แต่สำหรับข้าราชการนั้น ดังที่ข้าพเจ้าเรียนให้สภาทราบแล้วว่ามีอำนาจ เพราะฉะนั้น บางทีการที่ข้าพเจ้าคิดว่าไม่พอแต่ขอให้พอแก่การรักษาเกียรติด้วย ที่รัฐบาลเสนอมาวันนี้ข้าพเจ้าคิดว่าไม่พอ ข้าพเจ้าพูดเพื่อให้กำจัดคอรัปชั่น และข้าพเจ้าคิดว่าเรายังให้เขาไม่พอรักษาเกียรติ ข้าพเจ้าคิดว่ารัฐบาลไม่แกร่งพอที่จะทำให้ข้าราชการมีเงินเดือนพอรักษาเกียรติได้ เมื่อท่านแกร่งพอแล้วท่านก็ไม่ควรทำอย่างนี้ ท่านควรทำให้เงินเดือนของเขามีค่าสูงขึ้น

ประธานสภาผู้แทน: ท่านมหาขอโทษท่านไปเรื่องงบประมาณแล้วขอให้พูดแต่ถึงเรื่องการลงโทษข้าราชการเท่านั้น

นายพร มลิทอง (ธนบุรี) ที่นี้ต่อไปขอประทานโทษคุณตุลิตบอกว่าไม่ควรควบคุมไปถึงตุลาการและทหารนั้นข้าพเจ้าเห็นด้วย แต่ว่าท่านข้าราชการเหล่านั้นเขามีพระราชบัญญัติควบคุมอยู่แล้ว เช่นมีข้อบังคับทหารต่าง ๆ ตุลาการเขาก็มีพระราชบัญญัติของเขา ถ้าหากว่าให้พระราชบัญญัติควบคุมไปถึงตุลาการก็จะเป็นการทำลายอำนาจทางศาล เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยที่ท่านค้านในข้อนี้ ส่วนการที่จะปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายนี้ข้าพเจ้าได้เรียนแล้วว่าถ้ารัฐบาลเข้มแข็งก็ปฏิบัติได้อย่างไรก็ตามในการที่ข้าพเจ้าสนับสนุนร้อยเปอร์เซ็นนี้ข้าพเจ้าขอเรียนว่า กฎหมายนี้คลอดช้าไปข้าราชการที่ร่ำรวยมาแต่ก่อนนั้นก็พ้นหน้าที่ไปเสียเยอะแยะแล้ว ข้าพเจ้าเสียใจเสียด้วยซ้ำ แต่อย่างไรก็ตามถ้าการนี้รัฐบาลปฏิบัติข้าพเจ้าก็สนับสนุนได้เต็มที่

นายกิจจา วัฒนสินธุ์ (ฉะเชิงเทรา): การที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมาเท่าที่ข้าพเจ้าได้ฟังเหตุผลของรัฐบาลแล้วก็มีปัญหาข้องใจอยู่หลายประการ ข้าพเจ้าอยากจะกล่าวเฉพาะในประเด็นที่สำคัญว่ากฎหมายที่ร่างมานี้ยังไม่เหมาะสมอย่างไร ในประการแรกข้าพเจ้าใคร่จะขอเรียนชี้แจงว่า ตามที่รัฐบาลได้อ้างถึงว่า การให้อำนาจของคณะกรรมการหรือรัฐมนตรีที่จะสั่งไล่ออกหรือว่าริบทรัพย์สินที่ผู้นั้นได้ร่ำรวย ปกติเป็นเรื่องของแผ่นดิน นี่ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ ตามที่ท่านนายกได้ชี้แจงว่าการนี้ได้พิจารณาในขั้นแรกว่าเราจะ

ควรให้อำนาจแก่ศาลหรืออย่างไร แต่ในที่สุดคณะกรรมการกฤษฎีกาก็เห็นว่าควรให้เป็นอำนาจของรัฐมนตรีจะเหมาะกว่า แต่ข้อนี้เมื่อมานึกถึงรัฐธรรมนูญที่ว่าจะริบทรัพย์ของข้าราชการนั้นก็เป็นโทษทางอาญาอย่างหนึ่ง ถ้าเป็นในครั้งโบราณก็ถือว่าเป็นการริบราชบาตร์การมอบอำนาจให้ฝ่ายบริหารจัดการโดยพละการนั้นจึงเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ ฉะนั้น ในการที่จะปล่อยให้กฎหมายนี้ผ่านไปเช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นการสมควรอย่างยิ่ง และอีกประการหนึ่ง ที่ท่านนายกรัฐมนตรีได้ชี้แจงว่ามีบุคคลบางประเภทซึ่งท่านสมาชิกผู้มีเกียรติบางท่านได้กล่าวแล้วว่า โดยเฉพาะท่านรัฐมนตรี ถ้าหากว่าไปทำมิดีมิชอบหรือเกิดใช้อำนาจหน้าที่ทุจริตแล้ว บุคคลประเภทนี้เราจะลงโทษสถานใด คือเราพิจารณาในแง่ที่จะลงโทษข้าราชการ โดยเฉพาะข้าราชการประจำ แต่หาได้ระลึกว่านอกจากตำแหน่งรัฐมนตรีแล้ว ยังมีข้าราชการอีกประเภท ๑ คือ ข้าราชการการเมือง คือสมาชิกรัฐสภา เพราะเหตุว่าเหตุการณ์ที่เป็นมาแล้วมีสมาชิกบางท่านที่ใช้อำนาจหน้าที่ไม่ชอบแล้วเราจะเอากฎหมายอะไรมาลงโทษบุคคลเหล่านั้น กฎหมายนี้ก็ไม่เขียนถึง ถ้าหากว่ารัฐบาลชี้แจงว่าสมาชิกสภามีกำหนดอยู่ในสภาเพียงเวลาจำกัด ผู้ใดทำการมิดีมิร้ายขึ้นแล้วเป็นการเสื่อมความนิยม ในที่สุดสมาชิกผู้นั้นก็ไม่ได้รับเลือกตั้งนั้นเป็นธรรมดา และโดยเฉพาะรัฐบาลว่าเรื่องจะปรับปรุงแก้ไขเหตุการณ์ให้เป็นไปโดยฉับพลันแล้ว เราควรจะพิจารณาหาทางป้องกันในเรื่องนี้ให้รัดกุมเหมาะสมกับข้าราชการประจำเหมือนกัน เราจะพิจารณาลงโทษข้าราชการประจำโดยไม่คำนึงถึงข้าราชการการเมืองด้วยข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และท่านนายกรัฐมนตรีได้ชี้แจงต่อไปว่า สำหรับรัฐมนตรีผู้ใดเกิดการทุจริตหรือทำมิชอบแล้วผู้นั้นก็อาจจะได้รับความไม่ไว้วางใจจากสภา ซึ่งเป็นการลงโทษตามรัฐธรรมนูญนั้น ข้าพเจ้าไม่เถียงแต่ความเป็นธรรมจริง ๆ แล้วควรมีบทกฎหมายว่าทรัพย์สินหรือเงินทองของสมาชิกทางการเมืองผู้ใดทุจริตควรจะริบเสียด้วย เหตุไฉนจะเพ่งเล็งเฉพาะข้าราชการประจำซึ่งเวลานี้เราก็ทราบแล้วว่าการครองชีพของข้าราชการไม่พอกินพอใช้จึงได้มีการทุจริต ข้าพเจ้าก็เห็นใจ ฉะนั้น ที่รัฐบาลเสนอกฎหมายนี้มาเพื่อเป็นเครื่องมือเพื่อจะชำระสะสางเป็นการใหญ่ทำให้พวกมือเน่ามือหนอนหายหมดไป ข้าพเจ้าก็เห็นใจรัฐบาล แต่ว่าควรจะเพ่งเล็งรัฐมนตรีและสมาชิกสภาด้วย

สำหรับการที่ทางรัฐบาลได้เสนอกฎหมายขึ้นมานี้ ฝ่ายค้านก็เห็นใจในการที่รัฐบาลได้กระทำการเหมือนกับเป็นการผ่า

ตัดใหม่ คือได้วางยาต่อคนไข้หลายประการ ขายทองก็แล้ว กู้เงินก็แล้ว สรรพาหารก็แล้ว แต่ก็เจ๊งทุกที ก็จะใช้วิธีทำการผ่าตัดใหญ่นี้เป็นเครื่องมือสุดท้ายของรัฐบาล ในการที่จะกำจัดเครื่องมือของรัฐบาลให้รัดกุม เพื่อแก้ไขสถานการณ์ในขณะนี้ ทางฝ่ายค้านก็เห็นใจ แต่ที่เสนอมานี้ก็เพื่อจะให้เป็นการรอบคอบอย่าให้บกพร่อง และโดยเฉพาะสมาชิกฝ่ายค้านก็ได้เตรียมร่างกฎหมายเข้ามาเพื่อควบคุมเหมือนกัน ถ้าหากว่ารัฐบาลเห็นใจฝ่ายค้านสนับสนุนกฎหมายฉบับนี้ผ่านออกไปได้ ก็ควรสนับสนุนกฎหมายฝ่ายค้านในการเสนอเพื่อแก้ไขและป้องกันเหตุร้ายที่จะเกิดขึ้น ซึ่งจะได้นำเสนอสภาในเร็ววันนี้

นายประสิทธิ์ ชูพินิจ (กำแพงเพชร): สำหรับร่างพระราชบัญญัตินี้ ว่าโดยหลักการแล้วข้าพเจ้าพร้อมที่จะให้ความสนับสนุนอย่างบริบูรณ์ แต่ก่อนที่ข้าพเจ้าจะให้ความสนับสนุนนั้นมีบางสิ่งบางอย่างที่ข้าพเจ้าใคร่จะกราบเรียนขอถามรัฐบาล ก่อนที่จะอนุมัติให้กฎหมายนี้ออกไปว่ามีข้อข้องใจ ๓ – ๔ ประการเหล่านี้ และเมื่อได้ขจัดความข้องใจแล้วเราก็พร้อมที่จะให้ความสนับสนุน แต่ก่อนอื่นที่จะอภิปราย ขอท่านนายกรัฐมนตรีได้กรุณาได้แก้ไขข้อข้องใจเหล่านี้ด้วย สำหรับประการแรก ก็คือว่า บุคคลซึ่งจะต้องถูกกฎหมายฉบับนี้บังคับ คือตามมาตรา ๓ ว่า การพิจารณาสอบสวนลงโทษ ๑ ข้าราชการทุกประเภทเว้นข้าราชการตุลาการและทหาร และ ๒ พนักงานเทศบาลเป็นผู้กระทำผิดอะไรเหล่านี้ ข้าพเจ้าอยากจะทราบว่า สำหรับข้าราชการฝ่ายข้าราชการประจำซึ่งปฏิบัติงานเป็นผู้บริหารงานนั้น น่าจะรวมถึงเจ้ากระทรวงหมายถึงรัฐมนตรีด้วย แต่ความจริงกฎหมายฉบับนี้เราน่าจะเขียนไว้ในขั้นนี้ ท่านนายกรัฐมนตรีจะให้คำรับรองว่าเพื่อให้ความยุติธรรมทุก ๆ ฝ่ายเราจะกำหนดหมายถึงรัฐมนตรีไว้ในมาตรา ๓ นี้หรือไม่

สำหรับข้อ ๒ ในเรื่องความยุติธรรม ข้าพเจ้าอยากจะเรียนถามว่า กรรมการซึ่งตามกฎหมายนี้ให้ตั้งขึ้นจากบรรดาท่านรัฐมนตรี อธิบดี และหัวหน้ากอง อะไรต่างๆ เหล่านี้ บรรดากรรมการเหล่านี้ ในการพิจารณากรณีที่จะมีการสืบสวนขึ้นนั้น ทางท่านนายกรัฐมนตรีจะให้คำรับรองได้ไหมว่า บุคคลเหล่านี้จะให้ความยุติธรรมหรือวินิจฉัยกรณีที่เกิดขึ้นนั้นด้วยความเที่ยงธรรม ถ้าหากว่าเราจะเว้นจากการตั้งบรรดาข้าราชการประจำเหล่านี้ให้เป็นทางศาลเสีย สิ่งเหล่านี้ก็จะให้ความยุติธรรมแก่ผู้ถูกฟ้องร้อง ในกรณีเช่นนี้ด้วยความเที่ยงธรรมอย่างแท้แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าหากว่าเราจะเว้นกรรมการเหล่านี้เสีย มอบให้ศาล

พิจารณาแล้วความยุติธรรมอาจมีขึ้นได้ จริงอยู่อาจจะคาบเกี่ยวกันบ้างในระหว่างอำนาจบริหารกับอำนาจศาล แต่ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าหากว่าเราจะเปลี่ยนจากวิธีตั้งกรรมการโดยตั้งท่านรัฐมนตรี ปลัดกระทรวง อธิบดีบ้างให้เป็นข้าราชการตุลาการแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าเราอาจจะหลีกเลี่ยงอิทธิพลหรือเกรงที่ว่าเวลานี้ข้าราชการฝ่ายบริหารกับการเมืองนั้นแยกกันไม่ออก เราอาจจะแก้ปัญหาซึ่งรัฐบาลจะใช้พระราชบัญญัตินี้ต่อไปได้ สำหรับข้อ ๓ นั้นที่สงสัยก็คือว่า กรณีสอบสวนนี้จะมีการฟ้องร้องกันขึ้นหรือไม่หรืออยู่ ๆ ไม่ชอบใครก็จะสอบสวนขึ้นทันที ในเรื่องนี้กฎหมายนี้ไม่ได้ระบุไว้ว่ากรณีสอบสวนนั้นจะต้องมีการฟ้องร้องหรือจะต้องมีการแจ้งความหรือสอบสวนสืบสวนโดยลายลับอะไรเหล่านี้ ไม่มีกำหนดไว้ จึงทำให้ข้าพเจ้าสงสัยเป็นอันมาก ในความจำเป็นของรัฐบาลที่จะต้องออกกฎหมายฉบับนี้ ข้าพเจ้าทราบเจตนาของรัฐบาลดี แต่มีความสงสัยขอรัฐบาลได้โปรดแก้ข้อข้องใจของข้าพเจ้าด้วย

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี: รัฐบาลขอรวบรวมประเด็นต่าง ๆ ซึ่งท่านสมาชิกได้อภิปรายไปในทางคัดค้านหรือข้องใจคือ ในประการแรกทีเดียวก็คือว่า ในการที่พระราชบัญญัตินี้เราได้ยกเว้นข้าราชการตุลาการและทหารนั้นท่านสมาชิกคงจะเห็นเหตุผลที่ว่า โดยเฉพาะข้าราชการตุลาการนั้นได้มีบทบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแล้ว บทบัญญัตินี้จะตรงหรือไม่แต่ใดก็ตาม แต่ทว่าในแง่ของรัฐบาลก็ถือว่าเป็นการตรงว่า การลงโทษข้าราชการตุลาการแล้วอำนาจฝ่ายบริหารก็ไม่สมควรจะเข้าไปเกี่ยวข้อง แม้แต่การโยกย้ายข้าราชการตุลาการเวลานี้กระทรวงยุติธรรมมีอำนาจทางกฎหมายจะแค่ไหนก็ตาม เราถือว่ามีอำนาจลงโทษได้ เมื่อคณะกรรมการตุลาการวินิจฉัย ที่นี้รัฐบาลก็ไม่ใช้อำนาจนั้นเลย นี่แสดงให้เห็นว่าการที่จะไปลงโทษข้าราชการตุลาการนั้นโดยมีวิธีการอย่างอื่น นอกจากเรื่องฝ่ายตุลาการเขาจะดำเนินการกันเอง รัฐบาลเห็นว่าเป็นการหมิ่นเหม่ต่อรัฐธรรมนูญ สำหรับเรื่องทหารนั้น อันนี้รัฐบาลก็ได้สอบสวนทางฝ่ายกระทรวงกลาโหมแล้ว ความจริงรัฐบาลมิได้คิดว่าทหารจะมิได้กินสินบาทสินบนก็หามิได้ แต่รัฐบาลเห็นว่าทางกระทรวงกลาโหมเขาได้วางระเบียบและดำเนินการเอง เนื่องจากว่าเขาได้มีข้อบังคับและวินัยของทหารอยู่ส่วนหนึ่งแล้วและเขาก็ได้มีวิธีการในเรื่องนี้โดยรัดกุมหนักยิ่งกว่าทางพลเรือนอยู่แล้ว แล้วอีกประการหนึ่งในเรื่องคำว่า "ทหาร" นั้นเราก็ต้องให้ความยกย่องตามสมควร เพราะว่าในเรื่องเกียรติของทหารนี้ก็ได้มีทั้งในทางเกียรติ-

ยศและในทางเกียรติศักดิ์ แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่หมายความว่าข้าราชการทหารกระทำความผิดแล้วไม่มีวิธีการที่จะลงโทษให้สมความมุ่งหมายนี้ เพราะเขามีในเรื่องวินัยและเรื่องความเข้มแข็งเด็ดขาด ซึ่งรัฐบาลเห็นว่าปล่อยให้เป็นหน้าที่ของกระทรวงกลาโหมในการที่จะดำเนินการไป ทีนี้ในส่วนซึ่งมีการกล่าวกันว่าในพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีวิธีการในการที่จะจัดการกับข้าราชการฝ่ายการเมืองโดยเฉพาะ คือรัฐมนตรีหรือรวมตลอดไปถึงสมาชิกรัฐสภาด้วยนั้นในประการแรก ก็กล่าวถึงทางฝ่ายรัฐมนตรี ซึ่งถือว่าเป็นหัวหน้าทางฝ่ายบริหารซึ่งสภาได้แต่งตั้ง ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้วว่าในการที่จะมอบหมายให้ใครเป็นผู้มีอำนาจในการที่จะดำเนินการนั้นเราไม่มีใครเลยซึ่งเราไม่ไว้วางใจได้เลยแล้วเราก็ไม่มีอะไรที่จะทำงานกัน แต่ทว่ารัฐบาลไม่ได้หมายความว่า จะมีวิธีการเช่นนี้และจะกระทำไม่ได้ แต่ย่อมทำได้แต่ไม่ใช่ทำได้ในกฎหมายนี้ และมีท่านสมาชิกเสนอว่าควรจะไปเติมในมาตรา ๓ ซึ่งรัฐบาลไม่เห็นชอบด้วย เป็นคนละเรื่องกัน เรื่องนี้ควรจะมอบหมายและให้ความไว้วางใจ ความจริงอธิบดี ปลัดกระทรวงหรือหัวหน้ากองเหล่านี้ไม่ใช่ว่าจะไม่มีการทุจริตก็มีเหมือนกันแต่ทว่าเราก็ให้อำนาจเขา เพราะว่าคนที่ดีก็มี คนที่ไม่ดีก็มีเราจะถือว่าทุก ๆ คนเป็นคนไม่ดีแล้วไม่ไว้วางใจ ไม่ให้อำนาจเขาเลยเราก็ทำอะไรไม่ได้ ไม่มีคนทำงานนอกจากมอบอำนาจบังคับบัญชากันตามลำดับชั้น เพราะฉะนั้น ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ข้าราชการต่าง ๆ โดยเฉพาะชั้นรัฐมนตรีนั้นต้องอยู่ในความไว้วางใจเราจะต้องสนองนโยบายของพระราชบัญญัตินี้เพื่อความเป็นธรรมและในการป้องกันเกี่ยวกับกฎหมายการลงโทษข้าราชการฝ่ายการเมืองนั้นก็ย่อมทำได้ แต่ในต่างประเทศเขาก็ย่อมมีการกระทำและควรกระทำกันแค่ไหนเพียงไรก็ย่อมแล้วแต่พระราชบัญญัติที่กุลกิจจา ๆ ว่าสมาชิกฝ่ายค้านกำลังเสนอมา แต่รัฐบาลนี้ก็พร้อมที่จะสนับสนุนถ้าพระราชบัญญัตินั้นเป็นไปตามชอบตามควรและมีแบบอย่างในการนั้น ไม่ใช่ว่ามีข้อขัดข้องประการใดและโดยเฉพาะกฎหมายฉบับนี้แล้วเราจะทำเช่นนั้นไม่ได้ มีท่านสมาชิกผู้หนึ่งกล่าวว่าอำนาจที่ให้ก้าวก่ายในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ข้อนี้รัฐบาลขอรับรองว่าเป็นความจริงเพราะเราถือว่าพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนซึ่งให้อำนาจ อ.ก.พ. กระทรวง อ.ก.พ. กรมและวางวิธีการลงโทษอะไรต่าง ๆ นั้นเป็นประโยชน์สำหรับในกรณีบ้านเมืองปกติ เป็นพระราชบัญญัติถาวรซึ่งควรจะต้องเป็นไปตามรูปเรื่องซึ่งที่ได้ใช้อยู่ในเวลานี้ และสำหรับขณะใน

สถานการณ์อย่างนี้รัฐบาลได้ชี้แจงแล้วว่ากฎหมายที่มีอยู่ในมือนั้นไม่เป็นการเพียงพอในการที่จะสนองนโยบายของสภานี้และที่จะปราบปรามข้าราชการทุจริตและข้าพเจ้าขอย้ำว่าพระราชบัญญัตินี้ฉบับนี้หรือข้ออภิปรายของรัฐบาลและท่านสมาชิกนั้นเราอภิปรายถึงข้าราชการส่วนหนึ่งซึ่งกระทำการไม่ชอบไม่ควรและทุจริตไม่ใช่มุ่งหมายไปถึงบรรดาท่านข้าราชการซึ่งได้กระทำงานโดยชอบโดยควรและสุจริตซึ่งมีอยู่มากเหมือนกัน เพราะฉะนั้น ข้าราชการประเภทเหล่านี้ก็มีปรากฏว่าพระราชบัญญัติพระราชกำหนดกฎหมายที่มีอยู่ในเวลานี้ใช้ไม่ได้ ไม่เป็นการเพียงพอที่จะจัดการกับเขา และเราก็ไม่สามารถที่จะปล่อยให้เหตุการณ์นี้เป็นไปอย่างนี้ได้ เราก็จำเป็นจะต้องแก้ไข และเมื่อแก้ไขแล้วเราก็ให้ความเป็นธรรมแก่เขาตามสมควร แต่เราไม่ควรจะให้ความกรุณาต่อข้าราชการประเภททุจริตคิดมิชอบ เราให้ความเป็นธรรมว่าคนดีอาจจะถูกเป็นคนไม่ดีอย่างนี้รัฐบาลไม่ขัดข้องที่จะให้วิธีการประกัน แต่ถ้าคนไม่ดีแล้วรัฐบาลก็ไม่ให้ความคุ้มครองหรือหลักประกัน ทีนี้ข้อข้องใจอีกประการหนึ่ง คือพระราชบัญญัตินี้จะเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ อันนี้ รัฐบาลก็ได้พิจารณาอยู่เป็นอันมาก ความจริงนั้น เราอาจจะมีความที่จะเถียงได้ว่า อย่างในมาตรา ๗ วรรคท้ายนั้น กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายปกครอง แต่ทว่าในเมืองไทยเรายังไม่มีการพิจารณากันว่ากฎหมายปกครองเป็นอย่างไร ทำกันอย่างไร ท่านสมาชิกคงจะเห็นได้ว่า ในวรรคสุดท้ายของมาตรา ๗ นั้น รูปร่างในสาระสำคัญนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายปกครองโดยแท้ การที่บังคับให้ทรัพย์ตกเป็นของแผ่นดินนั้นก็ย่อมถือได้ว่าเป็นแซงชั่นอย่างหนึ่งในการปกครอง ซึ่งไม่ไปพัวพันหรือกระทบกระเทือนต่อกฎหมายอาญา แต่เหตุผลอันนี้รัฐบาลเห็นว่าเถียงกันไปอาจจะมีการหมิ่นเหม่ และวิธีปฏิบัติของเราก็ยังไม่เคยทำอะไรเป็นกฎหมายปกครองเหล่านี้ก็เถียงกันได้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลก็ระวังในข้อนี้ เหตุผลที่รัฐบาลระวังจะชี้แจงให้ทราบว่าไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ คือกฎหมายอาญาจะไม่มีผลย้อนหลังนั้น คือดังนี้ คือ พระราชบัญญัตินี้มุ่งหมายบังคับให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินนั้นมุ่งหมายเฉพาะเรื่องซึ่งเกิดขึ้นภายหลังที่พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแล้ว ก็เมื่อเช่นนั้นก็เป็นการชัดแจ้งว่า กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้ย้อนหลังถึงแม้จะถือว่าเป็นโทษทางอาญาก็ตาม เพราะว่าเรามุ่งเอาการกระทำ

ซึ่งเกิดขึ้นภายหลังที่ใช้พระราชบัญญัตินี้แล้ว เพราะฉะนั้น ข้อนี้ก็ย่อมเป็นที่แจ่มแจ้ง แต่ทว่าอาจจะมีท่านสมาชิกข้องใจขึ้นมาว่าที่โกงกันไว้บ้านเตตั้งแต่ต้นมานั้นจะปล่อยไว้กระนั้นหรือ และจะเป็นการยุ่งยากไหมว่าที่ได้มาตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปและทรัพย์ซึ่งได้มาแต่ก่อนก็จะปุโลปุเลว่าได้มาตั้งแต่บัดนี้ และก็อาจจะปรากฏขึ้นมาว่าทรัพย์สินใดซึ่งถึงแม้จะได้มาจากก่อนใช้พระราชบัญญัตินี้ก็ตาม ได้มาด้วยการกระทำผิดในลักษณะอย่างไร รัฐบาลก็ฟ้องตามประมวลกฎหมายอาญาที่มีอยู่ จะเป็นสินบนก็ดี จะโกงก็ดี ยักยอกก็ดี ในการนี้ก็เป็นไปตามประมวลกฎหมายอาญา และถ้ากฎหมายอาญาบัญญัติว่าให้ริบได้ศาลก็ริบ นี่ศาลก็สามารถสนองข้อบกพร่องนี้ได้ด้วยประการฉะนี้ ฉะนั้น การที่ว่ากฎหมายนี้ออกไปแล้วจะขัดต่อรัฐธรรมนูญนั้น รัฐบาลก็ได้ใคร่ครวญและปรึกษากับคณะกรรมการกฤษฎีกาโดยถ่องแท้ ส่วนที่รัฐบาลไม่เห็นชอบด้วยความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ว่าไม่ควรจะเอาเรื่องนี้ไปให้ศาลนั้นตุประหนึ่งว่าจะเป็นเครื่องมือของฝ่ายบริหาร ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่สมควร และรัฐบาลก็ได้บอกแล้วว่า ถ้าแม้ว่าสภานี้เห็นสมควรจะทำเช่นนั้นก็ไม่ขัดข้องในกรณีซึ่งจะขอร้องให้ทรัพย์นั้นตกเป็นของแผ่นดิน นี่เราไม่ขัดข้องถึงแม้จะมีวิธีการที่จะไปผ่านศาล แต่ส่วนที่จะเอาศาลมาดำเนินการสอบสวนข้าราชการแทนกรรมการก็ดี หรือบังคับบัญชาก็ดี ข้าพเจ้าคิดว่าท่านสมาชิกและบรรดาท่านนักกฎหมายทั้งหลาย คงเห็นว่าศาลไม่สมควรจะมาใช้เป็นเครื่องมือ ในลักษณะอย่างนี้ ในอันที่จะดำเนินการรายละเอียดเกี่ยวกับการปกครองบังคับบัญชาข้าราชการโดยเอาศาลมาใช้อย่างนี้เป็นเรื่องที่ไม่สมควรที่จะกระทำอย่างยิ่ง แต่ถ้าแม้ว่าจะกระทำแล้วก็จะไม่ได้ผลอะไรเลย เพราะว่าเมื่อวิธีการไปศาลฟ้องร้องถึง ๒—๓ ศาล ข้าราชการแต่ละรายพิจารณากัน ๒ — ๓ ปี แล้วเราจะไปนั่งทำงานเหล่านี้ประการใด เพราะว่าไม่ได้ผล นี่ก็เป็นอีกประการหนึ่งซึ่งรัฐบาลไม่เห็นด้วย ทีนี้ในส่วนของคุณประสิทธิ์ ฯ ที่ข้องใจในเรื่องเกี่ยวกับตัวรัฐมนตรีซึ่งกระทำไม่ดีไม่ชอบนั้น ข้าพเจ้าก็ได้ชี้แจงรวมตลอดถึงข้าราชการฝ่ายการเมืองและสมาชิกรัฐสภาก็ได้ชี้แจงแล้ว ส่วนศาลข้าพเจ้าก็ได้ชี้แจงไปแล้ว ว่าจะเอาศาลมาแทนผู้บังคับบัญชาหรือแทนคณะกรรมการนั้นไม่มีที่ไหนเขาทำกัน นอกจากจะทำแล้วก็ไม่ชอบด้วยหลักของความยุติธรรมหรือรูปการของศาล เมื่อทำแล้วไม่ได้ความว่าประการใดเลย ส่วนที่

ถามว่าการสอบสวนนั้นจะต้องมีการฟ้องร้องหรือ อยู่ดี ๆ จะตั้งกรรมการสอบสวนนั้นขอชี้แจงว่า ทำได้ทั้งสองประการ จะฟ้องร้องโดยทางเอกชนก็ดี โดยทางราชการก็ดี ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ในขณะนี้ก็อาจมีหลายกรณี หรืออยู่ดี ๆ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ข้าราชการคนใดที่ไม่ชอบไม่ควรแล้วทางกระทรวงก็อาจสอบสวนโดยไม่มีการกล่าวหาฟ้องร้องก็ได้ ข้าพเจ้าขอสรุปว่า ความจริงพระราชบัญญัติฉบับนี้ท่านสมาชิกอาจจะเห็นว่าเป็นของใหม่ ซึ่งรัฐบาลนี้ได้กระทำหามิได้ ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้วว่า พระราชบัญญัติของคุณทวีบุณยเกตุในสมัยหนึ่งก็ได้ออกมาในลักษณะอย่างนี้ และมีหลายบทหลายมาตราซึ่งได้เอามาจากกฎหมายฉบับนั้น แต่โดยเหตุที่กฎหมายฉบับนั้นมีต้นร่างที่ทางคณะรัฐมนตรีได้ร่างมาในรูปซึ่งรัดกุม แต่ถ้าใช้ตามรูปที่รัดกุมนั้นก็อาจจะได้ผล แต่เมื่อมาถึงสภาแล้วเราทำงานมีการรักพี่เสียดายน้อง ซึ่งขณะเดียวกันถ้าเราจะปราบข้าราชการที่ทุจริตคิดมิชอบบ้าง เราก็เสียดายว่าเราจะต้องให้ความยุติธรรมในความมั่นคงของเขาอย่างแน่นหนาทางสภานี้ในขั้นกรรมาธิการก็แก้ไขลงไปจนกระทั่งมีกฎหมายออกมาแล้วก็ไม่ได้อะไรเลย ถึงแต่ได้มีกรรมาธิการนั้นมาก็ได้ดำเนินการเกี่ยวกับข้าราชการ ข้าราชการสัก ๗ รายเท่าที่ข้าพเจ้าจำได้ แต่มีการลงโทษสักรายหรือสองรายเท่านั้น เพราะร่างวิธีการไว้ยุ่งยาก ต้องยื่นคำร้องคำให้การอะไรต่าง ๆ นา ๆ มีมากมายเป็นทำนองอย่างในเรื่องถึงศาลก็เช่นนั้นแล้วเราจะไปทำไมเราใช้พระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนไม่ดีกว่าหรือ มีวิธีการไม่เข้มงวดรัดกุมถึงกฎหมายที่ออกไปในที่สุดความรักพี่เสียดายน้องนั่นเอง ก็ทำอะไรไม่สำเร็จผลในทางใดทางหนึ่ง ก็สำเร็จผลในทางหนึ่งข้าราชการซึ่งทุจริตไม่ชอบมาลงโทษ ไม่ได้ไปในทางน้อง ทางพี่ก็ไม่ได้ ทีนี้ส่วนที่มีเพิ่มเติมมานั้นมีมาในอาการที่บังคับให้ทรัพย์ตกเป็นของแผ่นดิน ซึ่งรัฐบาลก็ได้ชี้แจงแล้วว่าถ้าไม่มีวิธีการอย่างนี้แล้วลำพังเพียงการไล่ออก ซึ่งท่านสมาชิกก็ได้เคยอภิปรายมานักหนาว่าเขาจะไปกลัวเกรงอะไร ในเดือนหนึ่งปีหนึ่งเท่ากับ ๓๐ ปี ๔๐ ปีหรือ ๑๐๐ ปี หนังสือพิมพ์ก็เคยว่ากระตุ้นมาว่าเขาจะไปกลัวอะไร ไปนอนสูบบุหรี่มีเงินทองใช้อย่างสมบูรณ์ ดังนี้แล้วเขาจะไปกลัวอะไร อย่าไปปราบคนที่เขาไม่ได้เล่นสกปรกก็แล้วกัน นี่ข้าพเจ้าก็รับว่าพร้อมที่จะพิจารณาในขั้นแปรญัตติของท่านสมาชิก แต่ขออย่างเดียวว่าต้องให้เครื่องมือเต็มที่จึงจะทำงานได้ ถ้าทำงานไม่ได้แล้วก็หามีประโยชน์อะไรไม่ ที่

รัฐบาลจะไปทำงานในเรื่องนี้และประเด็นสุดท้ายซึ่งท่านสมาชิกอาจจะอ่านโดยทั่ว ๆ ไปก็คือว่า ปัญหานี้ทำเฉพาะขึ้นเป็นการชั่วคราวเท่านั้น เมื่อถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ต้องเลิกไป เพราะฉะนั้น ไม่ได้มุ่งหวังจะใช้เป็นประจำก็หามิได้ ถ้าแม้ว่าท่านสมาชิกจะลดกำหนดเวลาลงไปบ้าง รัฐบาลก็ไม่มีความขัดข้องประการใด ที่รัฐบาลพิจารณาเห็นว่าการแก้ไขปัญหานี้แก้ไขโดย ๓ เดือน ๖ เดือน ก็ขอเวลาสักปีครึ่ง แต่ทว่าท่านสมาชิกจะขอไปซักในกรรมาธิการ ข้าพเจ้าคิดว่ามีสมาชิกได้ฟังคำชี้แจงแล้ว คงจะประกอบการพิจารณาของท่านในอันที่จะรับหลักการต่อไป

นายควง อภัยวงศ์ (พระนคร) : ข้าพเจ้าดีใจอยู่อย่างหนึ่งในการที่ได้ฟังรัฐบาลแถลงมาตั้งแต่ต้นจนปลายนี้ ดีใจอย่างมากก็คือว่า รัฐบาลยอมรับแล้วว่าคอร์รัปชั่นมีอยู่มากมาย ซึ่งเราเองสมาชิกสภา อย่างท่านมหาได้พูดกันแล้ว หรือใคร ๆ พูดกันแล้วเราได้ยินเสียจนกลบหู แต่วันนี้น่าชื่นใจหน่อย คือตัวท่านนายก ๆ เองยอมรับว่าเป็นจริง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าในฐานะหัวหน้าฝ่ายค้านนั้นมีเครื่องมือพร้อมที่จะให้ และอยากจะดู แต่เดี๋ยวนี้ท่านนายก ๆ ยังไม่ได้ชี้แจงอยู่อันหนึ่งซึ่งสมาชิกอิสระ แนวรัฐธรรมนูญถามว่าท่านจะทำจริงไหม ถึงข้าพเจ้าจะส่งดาบให้ท่าน ปืนกลให้ท่าน ถ้าท่านไม่ยิงแล้วปืนกลนั้นก็เหมือนตุ้นแสมทำอะไรไม่ได้ ข้าพเจ้าติดใจในเรื่องพระราชบัญญัตินี้คือว่า ในฐานะที่อาจจะมีพรีสจูไต หรืออย่างไรก็ตาม แต่ทว่า เมื่อพระราชบัญญัติอันนี้ในตอนริบทรัพย์นั้น คือรัฐบาลตั้งกรรมการแล้วว่ากันไปเอง คล้าย ๆ กับวิธีการศาลปกครอง แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย คือเท่าที่ทางฝ่ายการเมืองได้เข้าไปยุ่งย่ามในอำนาจนี้ข้าราชการประจำนั้นที่เราว่าเข้าไปแทรกแซงข้าราชการประจำ เมื่อคราวที่ข้าพเจ้าเปิดอภิปรายนั้น ซึ่งจะเถียงกันด้วยคารมอย่างไรก็ตามเถอะซึ่งจะเถียงกันด้วยคารมอะไร เราย่อมรู้อยู่ดี ๆ ว่า มีการแทรกแซงถึงเพียงนั้น ถ้าไม่อยากตอบตรง ๆ ในสภาก็ตอบในใจก็ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราก็มีความคลางแคลงกันอยู่ใช่น้อยไม่ นี่เรายอมรับอย่างนั้น แต่เช่นนั้นยังแก้ไม่ตกแต่ถ้าเราออกกฎหมายนี้ไปในการให้ข้าราชการฝ่ายการเมืองตั้งกรรมการริบทรัพย์คนไปได้อีก จะเป็นการผูกมัดข้าราชการประจำมากกว่าเก่าอีก เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าเชื่อใจหลวงธำรง ๆ ข้าพเจ้าไม่เรียกนายก ๆ เชื่อใจกันส่วนตัว เพราะได้เคยอยู่ร่วมกันมานานว่าไม่เล่นสกปรกอย่างนั้น แต่ท่านรับ

รองกับข้าพเจ้าไหมว่าท่านจะอยู่ถึงปีกับหก เดือน ท่านเองก็ไม่น่า ท่านก็พูดเองอาจ จะอยู่เกินกว่านั้นก็ได้ ถ้ามีการสกปรกมา มันมิแย่ไปอีกหรือนี่ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้า ก็เห็นว่าควรจะแก้อยู่อันเดียว อันหนึ่งท่าน อยากจะได้เครื่องมือ ข้าพเจ้าให้ปืนกล ปืน หยก ให้ทั้งนั้น ขอให้ยิงจริง ๆ เท่านั้น แต่ ข้อสำคัญที่สุดคือว่า การริบทรัพย์ เมื่อ ท่านจะริบทรัพย์เขาแล้วต้องเอาไปศาล ก็ ท่านชี้แจงเอง ข้าพเจ้าเสนอขอให้มีหลัก มีฐานขอให้ข้าพเจ้าเชื่อว่าการริบไม่ใช่ตั้ง กระบุงปุงเกวียนหรือตั้งกระบุงที่ส่งให้ ก็ กรรมการมีกรรมการจากหัวเมือง กรรมการ รัฐมนตรี กรรมการกระทรวง ก็ขอให้มี หลักฐานพอจะให้ได้ เพราะเป็นการริบ ทรัพย์จากเขา เราพูดว่าไม่ขัดกับรัฐธรรม- นูญก็ได้ ขัดก็ได้ เป็นเครื่องตีความ กฎหมาย ก็กฎหมายอาชญากรสงคราม กฎหมายนี้ว่าไม่ขัด ศาลตอบว่าขัด คือ เรื่องจนป่านนี้ทำอะไรไม่ได้ จะว่าอย่างไร ท่านเห็นอยู่แล้ว เป็นเรื่องตีความในแง่ กฎหมาย ทางเราถือว่ากฤษฎีกาเป็นผู้เชี่ยว ชาญในทางกฎหมาย แต่ศาล กรรมการ ศาลฎีกาก็เป็นผู้เชี่ยวชาญและทรงอำนาจ เด็ดขาดเสียด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าคิด ว่า ถ้าท่านนายก ฯ รับรองกับข้าพเจ้าได้ว่า เรื่องการริบทรัพย์นี้ เมื่อได้หลักฐานแล้ว ก็ฟ้องศาลเท่านั้น อย่างอื่นให้ แต่ขออย่าง เดียว นี่ท่านยังไม่ได้ตอบ มหาพรก็ได้พูด ขอโทษ ขอออกชื่อหน่อย มหาพรก็พูด ใคร ๆ ก็ได้พูด ท่านเอาจริงไหม ลูบหน้า ปะจมูกไหม การที่เกิดคอรัปชั่นอย่างใหญ่ โตเพราะอะไร ข้าพเจ้าไม่โทษผู้น้อย แก ไม่มีเงินพอ ถึงข้าพเจ้าเป็นผู้น้อยก็เป็น เช่นนั้น คือต้องเอาบ้าง แต่ผู้ใหญ่มีสตางค์ มาก ๆ น่าจะจุนเจือได้ เอาก็น่าต้องเล่น งาน ท่านจะกล้าไหม นี่อันที่หนึ่ง ถ้าเรา ไม่มีการลูบหน้าปะจมูก คอรัปชันไม่อาจ ถึงขณะนี้ นี่เราพูดกันในฐานที่เคยเป็น นายก ฯ เคยเป็นรัฐมนตรีด้วยกันมาหลาย กระทรวง ผมพูดก็ไม่ใช่พูดกับนายก รัฐมนตรี พูดกับหลวงธำรง ฯ เราก็เคยรู้กัน แล้ว ถ้าไม่ลูบหน้าปะจมูกก็ไม่มาถึงขณะนี้ นี่พูดอย่างนี้ เพราะฉะนั้น พร้อมที่จะให้ และอยากจะดูฝีมือรัฐบาล โดยเฉพาะฝีมือ หลวงธำรง ฯ เพื่อนเก่าเพื่อนแก่ว่าเอาจริง หรือไม่ ถ้าเอาจริงขอแก้อันนี้อันเดียว

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้วว่า ในการที่รัฐบาลนี้ได้ดำเนินการโดยลำดับมา เกี่ยวกับปัญหาข้าราชการนั้น ก็เป็นการ แสดงให้เห็นแล้วว่า ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าเพิ่ง มารับกับคุณควงในเวลานี้ว่า ข้าราชการ ของเรามีการคอรัปชั่น ข้าพเจ้าจำได้ดีว่า คุณควงพูดอย่างนี้ในสมัยที่เป็นนายก ฯ

ท่านได้บอกกับสภาในสมัยที่เป็นนายกว่า มือมันเน่า นี่มันศัพท์ของท่าน และข้าพเจ้าก็ได้เห็นด้วย ท่านสมาชิกคงจะจำได้ว่าในเวลาเปิดอภิปรายนั้น คุณสุริยนได้เอาหนังสือราชการฉบับหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนว่าจะลงราว ๆ วันที่ ๓๐ สิงหาคม ซึ่งเกี่ยวถึงบรรดาข้าราชการทุจริตอันเป็นการพิสูจน์โดยพยานเอกสารว่า ข้าพเจ้าได้รู้ในปัญหาเรื่องนี้ และก่อนที่เป็นนายกรัฐมนตรี เพราะฉะนั้น พอเป็นได้ ๓—๔ วันก็ได้ออกหนังสือไปว่า เสียงที่บ่นว่าข้าราชการทุจริตเหลวแหลกอะไร ๆ ต่าง ๆ ได้ปรากฏครบถ้วนตามหนังสือฉบับนั้น ข้าพเจ้าไม่เถียงเลย เท่าที่ข้าพเจ้าจะเถียงก็มีอยู่ประการเดียวว่า ไม่ใช่ข้าราชการทุกคนหรือทั้งหมดได้เป็นไปในทางทุจริตเหลวแหลก แต่เคยเถียงอย่างนี้ว่าชั่วก็มีดีก็มาก ข้าพเจ้าไม่เคยปฏิเสธว่าไม่มีความเหลวแหลกในวงราชการเลย

ทีนี้ การดำเนินการ ข้าพเจ้าเองก็ขอเรียนชี้แจงว่าดังนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งเราดำเนินการนั้น เราพยายามที่จะให้สำเร็จไปได้ด้วยวิธีอะลุ้มอล่วยหรือด้วยการไม่ต้องใช้อำนาจ เพราะฉะนั้น มาถึงก็เอะอะโครมครามเอาเป็นเอาตาย ควรจะให้โอกาสที่รัฐบาลจะดำเนินการด้วยประการต่าง ๆ เพราะฉะนั้น การบริหารงานอันเป็นเครื่องจักรใหญ่โตจะทำด้วยความมุทะลุดุดัน อาจกลายเป็นผลร้ายต่อชาติบ้านเมืองได้ เมื่อเป็นดังนั้น ก็จะเห็นว่าเราได้ดำเนินการมาโดยลำดับ ด้วยการอโหสิข้าราชการที่ผิดวินัยด้วยการแต่งตั้งกรรมการไปพิจารณา และด้วยประการอื่น ๆ ซึ่งในข้อเสนอที่ถามนี้ คือ ท่านควงก็ดี หรือสมาชิกอื่น ๆ ใดก็ดี ที่ถามว่ารัฐบาลจะเอาจริงหรือไม่เอา ข้าพเจ้าขอเรียนตอบว่า โดยเฉพาะตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจริงเสมอ ข้าพเจ้าจริงตลอดเวลามา ส่วนการลูบหน้าปะจมูกจะมีแค่ใดรูปไหน ในเมื่อข้าพเจ้าไม่รู้ก็ไม่สามารถกระทำได้ เพราะฉะนั้นการลงโทษข้าราชการก็ควรมีมาตามลำดับอย่างในพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนก็ควรมีแต่งตั้งชั้นหัวหน้ากอง อธิบดี ปลัดกระทรวง ก็ควรมาตามลำดับ ส่วนในข้อที่ท่านถามว่ารัฐบาลจะเอาจริงหรือไม่ ข้าพเจ้าขอเรียนตอบว่า โดยเฉพาะตัวข้าพเจ้าเอาจริงเสมอ เอาจริงตลอดเวลา ส่วนการลูบหน้าปะจมูกไปมีในชั้นใดแค่ไหน ถ้าข้าพเจ้าไม่รู้ก็ทำไม่ได้ เพราะการลงโทษมีการเสนอมาตามลำดับมาแต่ชั้นหัวหน้ากอง อธิบดี ปลัดกระทรวง ถ้าเขาลูบหน้าปะจมูกกันข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ แต่ถ้าเรื่องมาถึงมือข้าพเจ้าแล้ว เรื่องเช่นนี้ ข้าพเจ้ามีพยานหลักฐานว่า คณะรัฐมนตรีมีมติในการรักษาความ

เป็นธรรมในเรื่องสูบหน้าประจมูกนี้แก่ข้าราชการบางคน และบางรายแรงกว่าที่เขาได้รายงานมา นี่เรากระทำอย่างนี้ แต่การที่รัฐบาลจะทำอย่างไรนั้น รัฐบาลก็ได้เสนอเรื่องนี้มาแล้ว เมื่อเราคำนึงถึงความเป็นความตายของบ้านเมืองแล้วเราก็มาถึงจุดที่เราจะต้องกระทำจริง เมื่อข้าพเจ้ามาเป็นรัฐบาลแล้วข้าพเจ้าเห็นว่าถึงเวลาที่เราควรจะกระทำจริง ถ้าเราเสนอกฎหมายมาแล้วเราไม่ทำจริงก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เรื่องที่ว่าจะกระทำจริงหรือไม่กระทำจริงนั้นก็มาถึงเรื่องของคุณควง ว่าเรื่องนี้เราเรียกว่าให้ศาล ขอให้คิดว่าศาลนั้นเป็นที่จะให้ความยุติธรรมแก่พลเมือง ในเวลาปกติพระราชบัญญัติกฎหมายต่าง ๆ นั้นก็เป็นกฎหมายที่ใช้ในระเบียบการปกติ เพราะฉะนั้น จะไปเข้าในประเด็นที่ว่าข้าพเจ้าเอาจริง มีหลายเรื่องที่ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องทุจริต ข้าพเจ้าก็ส่งไปให้มหาดไทย มหาดไทยส่งไปให้กรมตำรวจ กรมตำรวจบางทีก็ไม่ฟ้อง ถ้าฟ้องก็ส่งไปกรมอัยการบางทีกรมอัยการเห็นว่าไม่ควรฟ้อง นี่ก็มีหลายเรื่องและเราก็รู้กันอยู่หลายเรื่อง เมื่อเขาทำตามหน้าที่เขาเห็นว่าเมื่อจะฟ้องไปแล้วเขาไม่มีทางจะชนะคดีเขาก็ไม่ฟ้อง อย่างที่คุณควง ฯ ถามว่าเมื่อมีการฟ้องแล้วจะได้ทรัพย์คืนมาเป็นของแผ่นดินแล้วรัฐบาลเป็นอย่างไร เรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ใช่รัฐบาลไม่ใช่ศาล แต่เห็นว่ากฎหมายที่มีอยู่ในเวลานั้นแก้ปัญหาไม่ทันการ แก้ปัญหาไม่ลุล่วงไปตามที่ควร รัฐบาลพร้อมที่จะรับดังนี้ว่าตามที่รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัตินี้ไปแล้ว เมื่อมีกรณีเช่นนี้แทนที่ว่ากระทรวงจะสั่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงก็จะเป็นผู้ร้องขอให้ศาลสั่ง นี่ก็เป็นไปตามประมวลวิธีพิจารณา นี่รัฐบาลก็พร้อมที่จะทำ แต่กรมกฤษฎีกาว่านี่จะกลายเป็นว่าเอาศาลมาเป็นเครื่องมือของฝ่ายบริหาร ข้าพเจ้าก็บอกว่าจะเอาอย่างไรก็เอา ถ้าไม่ให้ศาลเป็นเครื่องมือของฝ่ายบริหาร ถ้าจะใช้วิธีการนี้ไม่ใช่ว่าจะให้ความยุติธรรมอย่างเดียวแต่เพื่อให้รวดเร็วเด็ดขาดด้วย รัฐบาลกลัวว่ากฎหมายฉบับนี้ถ้าไม่ทำจริงแล้วก็จะเป็นหมันอย่างเมื่อครั้งคุณทวี ฯ นี่รัฐบาลเห็นว่ากรรมาธิการควรจะได้เอาไปพิจารณากัน ข้าพเจ้าก็ได้ตอบข้อข้องใจของหัวหน้าฝ่ายค้านตามที่ท่านต้องการแล้ว

นายอรุณ พันธุ์พัก (พระนคร) : ข้าพเจ้าอยากจะเสนอความเห็นว่าในพระราชบัญญัตินี้มีโทษอันหนึ่งที่เรียกว่าเป็นโทษริบทรัพย์ตามประมวลกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๒ เป็นโทษทางอาญาที่เกิดขึ้น จริงอยู่ ให้อำนาจศาลไม่ใช่อยู่ในอำนาจของรัฐมนตรี

ที่นี้มีข้อข้องใจอีกอันหนึ่งซึ่งไม่ยอมรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วยเหตุตามพระราชบัญญัตินี้มีแต่เพียงบทบัญญัติลงโทษและควบคุมตัวทางราชการประจำการเท่านั้นหาได้ควบคุมไปถึงรัฐมนตรีไม่ ผมจะขอเปรียบให้ฟัง ข้าราชการธรรมดาเหมือนประดุจเป็นเด็ก ถ้าเด็กขโมยขนมเขากิน ทีนี้รัฐบาลหรือฝ่ายบริหารซึ่งเปรียบประดุจผู้ใหญ่ตีเด็ก คือเขกหัวเด็ก แต่ทีนี้ถ้าผู้ใหญ่ขโมยขนมเขากินดังนี้ไม่มีใครทำอะไรได้ ทางรัฐบาลอ้างว่าเมื่อมีรัฐสภานี้อยู่แล้วที่จะวินิจฉัยให้ความไว้วางใจหรือไม่ ในข้อนี้ก็ได้มีผู้กล่าวไว้แล้วว่ารัฐบาลที่อยู่ได้ทุกวันนี้ก็ด้วยเหตุว่ามีพรรคฝ่ายรัฐบาลสนับสนุนอยู่ ผมได้กล่าวมาแต่เพียงเท่านี้ก็พอเป็นข้อสังเกต และเหตุผลอันหนึ่งที่ผมคัดค้านร่างพระราชบัญญัตินี้โดยเด็ดขาดเป็น ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์หรือกี่เปอร์เซ็นต์ก็ตาม

นายกระมล ชลศึกษ์ (สุพรรณบุรี) : ตามที่ท่านสมาชิกทั้งสองฝ่ายได้อภิปรายกันมาเรื่องพระราชบัญญัตินี้นั้น สำหรับข้าพเจ้าเองรู้สึกว่าน่าจะได้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ทั้งนี้ก็โดยที่ทราบกันทั่วไปแล้วว่าประชาชนเรากำลังเดือดร้อนเพราะอะไร ข้าราชการเป็นเครื่องจักรในการบริหารประเทศ ในการอำนวยความสุขให้แก่ประชาชน เมื่อข้าราชการโดยทั่วไปส่วนมากตกอยู่ในฐานะที่คอร์รัปชั่นเช่นนี้แล้ว ประเทศบ้านเมืองของเราจะมีความสุขความเจริญได้อย่างไร โดยเฉพาะจังหวัดของข้าพเจ้าก็ปรากฏว่ามีบ่อย ๆ ในเรื่องเหล่านี้เป็นต้น รัฐบาลไม่ได้บังคับซื้อข้าวของชาวนา แต่ข้าราชการบางท่านไปแอบอ้างบังคับซื้อข้าวของชาวนาโดยราคาถูก ๆ กับชาวนาผู้ยากจนได้รับความเดือดร้อนเพราะเรื่องนี้เป็นส่วนใหญ่อยู่เหมือนกัน ข้าพเจ้าไม่คิดว่าเป็นจังหวัดข้าพเจ้าจังหวัดเดียว ยังมีอีกหลาย ๆ จังหวัดก็โดนอยู่อย่างนี้ อีกประการหนึ่งโจรผู้ร้ายชุกชุมอย่างนี้เพราะอะไร ไม่ใช่เพราะมีคอร์รัปชั่นหรือ ข้าราชการถ้าหากว่าข้าราชการเรา ไม่มีคอร์รัปชั่นดังที่ปรากฏอยู่บัดนี้ข้าราชการก็ไม่เดือดร้อนในเรื่องอาหารการกินหรืออื่น ๆ เท่าที่ปรากฏอยู่ทุกวันนี้ อีกประการหนึ่ง ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติหรือท่านนายกรัฐมนตรีก็ได้ชี้แจงแล้วว่าข้าราชการนั้นไม่ใช่เป็นคนที่เสียโดยทั่วไป ไม่ใช่เป็นผู้ที่ทุจริตหรือเป็นผู้ที่อยู่ในคอร์รัปชั่นโดยทั่ว ๆ ไป ผู้ที่เขาตั้งใจทำงานหวังความเจริญต่อประเทศชาติด้วยความซื่อสัตย์สุจริตจงรักภักดีต่อประเทศชาติ ที่อยู่ในฐานะที่วงศ์สกุลของเขาซื่อสัตย์สุจริต หรือพรรคพวกของเขาสั่งสอนเขาไม่ให้คดโกง หรือคิดทุจริตต่อประเทศชาติก็มีอยู่ไม่

น้อย ถ้าหากว่าเราไม่ออกพระราชบัญญัตินี้ออกมา คนดี ๆ เหล่านั้นทางราชการแผ่นดินจะไม่ได้ใช้เพราะเขาทนสภาพการณ์ไม่ไหว ในที่สุดเขาก็ต้องลาออกไป หรือคนที่ดีอยู่แล้วเมื่อเห็นตัวอย่างที่ไม่ดีคนก็จะเอาบ้างความชั่วก็ติดตัวได้ง่าย เมื่อประพฤติชั่วไปสักคราวหนึ่งแล้วมันก็อาจจะประพฤติได้บ่อย ๆ เพราะฉะนั้นข้าราชการก็จะคอร์รัปชั่นทุก ๆ คน คือมีมากขึ้น อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าเห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้เมื่อออกไปแล้วยังให้ความเป็นธรรมแก่ข้าราชการโดยส่วนรวมอยู่ด้วย คือหมายความว่าข้าราชการที่แอบอ้างหน้าที่ทุจริตกอบโกยผลประโยชน์อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ก็จะต้องได้รับโทษตามพระราชบัญญัตินี้ ส่วนผู้ที่เป็นจงรักภักดีทำการต่อประเทศชาติบ้านเมืองโดยความซื่อสัตย์สุจจริตแล้วเขาก็ได้รับความคุ้มครองจากพระราชบัญญัตินี้เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นข้าราชการที่ดีและที่ไม่ดีก็จะต้องได้รับความเป็นธรรมเสมอหน้ากัน ส่วนที่ไม่ดีนั้นก็จะต้องถูกลงโทษไปตามกฎหมายฉบับนี้ สำหรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้น ข้าพเจ้าพิจารณาเห็นว่าเป็นการลงโทษในทางวินัย ที่มีสมาชิกบางท่านอภิปรายว่าจะให้ศาลพิจารณาหรืออะไรเช่นนั้น ถ้าหากว่ากรณีใดข้าราชการทำทุจริตผิดกฎหมายประมวลอาญาแล้วก็จะต้องไปถึงศาล เท่าที่ปรากฏมาก็มีเช่นนี้เหมือนกัน ถ้ากรณีอยู่ในขอบเขตของการผิดวินัยโดยเฉพาะแล้วเราก็จะต้องพิจารณาตามกฎหมายฉบับนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อเข้ากฎหมายอาญาก็ว่ากันไปในโรงศาล ถ้าเข้าตามกฎหมายฉบับนี้ก็ว่ากันไปในทางปกครองในเรื่องวินัย ข้าพเจ้าเห็นเช่นนี้ ส่วนในเรื่องริบทรัพย์ของผู้ที่ร่ำรวยผิดปกตินั้น ถ้าเราจะเถียงกันไปก็ยืดยาว คืออาจจะเป็นทางอาญาก็ได้ เป็นทางปกครองก็ได้ แต่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นรายละเอียดอยู่ เราไปว่ากันในชั้นกรรมาธิการก็ได้ ถ้าเราจะว่ากันในที่นี้ก็ไม่มีที่สิ้นสุดโดยความรู้สึกของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่าร่างพระราชบัญญัตินี้มีสาระสำคัญที่จะปราบปรามข้าราชการที่ทุจริตนั้นเป็นประการสำคัญ ถ้าปราบปรามได้แล้วประเทศบ้านเมืองเราก็จะอยู่เย็นเป็นสุขฝนฟ้าตกต้องตามระดูกาลก็ได้ เพราะฉะนั้นนี่ก็อภิปรายกันมามากแล้ว ข้าพเจ้าขอเสนอลงมติ

ประธานสภาผู้แทน: วิธีการของท่านตามข้อบังคับเก่านั้นทำได้ เขาเรียกว่าทีหัวเข้าบ้าน แต่ข้อบังคับใหม่นี้ทำไม่ได้

พันตำรวจโท พัฒน์ นีลวัฒนานนท์ (สราษฎร์ธานี) : พระราชบัญญัติฉบับนี้ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจที่เผอิญข้าพเจ้าป่วย

ค้าน แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็มีจิตใจเช่นเดียวกันที่คุณดุสิต ฯ พูดเมื่อกี้ คือพร้อมแล้วทุกอย่าง เหตุใด คือพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นมิตรสังคม ถ้าหากว่าพิจารณากันในแง่หลักการข้าพเจ้าพร้อมที่จะรับพระราชบัญญัตินี้ แต่ในกรณีทางปฏิบัติแล้วเกรงไปว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้จะไปทำลายคนดีเขาด้วย เพราะเรายอมรับกันแล้วว่าคอร์รัปชั่นนี้ไม่เฉพาะข้าราชการเด่น ๆ มันพลอยกันไปหมดแล้วพระราชบัญญัตินี้จะทำให้เสียจะมีการประจบสอพลอในข้าราชการชั้นผู้ใหญ่รัก แต่เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วก็ขอให้ที่ประชุมนี้คิดว่าพระราชบัญญัตินี้จะออกไปอย่างไร แต่เมื่อได้ฟังฝ่ายค้านแล้วเห็นว่าไปรอด รัฐบาลไม่ต้องเสียใจอย่างที่คุณดุสิต ฯ ว่า แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าไม่ยกมือให้เด็ดขาด เพราะฉะนั้น ส่วนตัวท่านนายกรัฐมนตรี ข้าพเจ้าขอเรียนว่าข้าพเจ้าเคารพ ข้าพเจ้ารักทีเดียว เพราะข้าพเจ้าเห็นแล้วว่าท่านนักเลงพอตัวทีเดียว แต่ท่านหาได้รับรองรัฐมนตรีในคณะของท่านด้วยว่า คนที่สูบหน้าประจมูกอย่างที่ท่านควงว่า สิ่งที่ข้าพเจ้าวิตกและสงสัยในเรื่องรายละเอียดว่ารัฐมนตรีทำไมจึงไม่บัญญัติไว้ในนั้น ข้าพเจ้าฟังเพื่อนสมาชิกมามากแล้วข้าพเจ้าจึงไม่จำเป็นจะกล่าวซ้ำ แต่ความรู้สึกข้าพเจ้า [illegible] เรื่องกฎหมาย

คือว่าเราจะไปเอาทรัพย์เขามาริบและให้ตกเป็นของแผ่นดิน ในทางกฎหมายอาญาก็มีว่าไม่ใช่เป็นการลงโทษทางอาญา ข้าพเจ้าคิดว่าผู้ที่มีความรู้ในทางกฎหมายคงเข้าใจดี ข้าพเจ้าวิตกในข้อปฏิบัติใครเป็นผู้มีบัญชีคงจะร่ำรวย สภานี้อาจจะว่าข้าพเจ้ามีเงิน ๒๐ บาท แต่ข้าพเจ้าอาจจะมีบาทเดียวหรือ ๑๐๐ บาทก็ได้ไม่มีอะไรเป็นเครื่องแสดง ท่านจะคิดว่า ภ.ง.ด. ๙ ที่แสดงนั้นจะเป็นความจริงทั้งหมด คนทุจริตไม่มาแสดงในบัญชีชัดแจ้งอย่างนั้นหรอกแล้วใครจะเป็นคนยืนยันว่ามีทรัพย์เท่านั้นเท่านี้ เมื่อเรารู้ความจริงไม่ได้แล้วข้าพเจ้าคิดว่าพระราชบัญญัตินี้ควรจะตกไปเพราะในทางปฏิบัติเห็นจะได้ผลไม่คุ้มค่า และอีกอย่างหนึ่งข้าพเจ้าขอเรียนด้วยความจริงใจ เมื่อข้าพเจ้ารักที่จะพูดแล้วก็พร้อมที่จะพูดด้วยความบริสุทธิ์ในการที่จะแก้คอร์รัปชั่นนี้การผ่าตัดขนาดใหญ่ซึ่งเป็นโรคเรื้อรังก็จะเลยไปถึงหัวใจตัวเองเข้า ข้าพเจ้าวิตกข้อนี้ถ้าออกไป อีกข้อหนึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าหากว่าทางทหารมีวินัยดีอยู่แล้วทางตุลาการไม่ให้ระเบียบบริหารเข้ามาก้าวก่าย ข้าพเจ้าคิดว่าความไม่ไว้วางใจกัน ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ทหาร ก็จะได้ข้าราชการคณะกรรมการที่ทุจริตกินสินบนเล [illegible] ที่เกี่ยวข้องแล้วจะให้ [illegible]

การได้ในรูปใด การที่รัฐบาลตอบอย่างนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วยและที่ว่าทหารมีวินัยดีอยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็จะยกย่องถึงตำรวจด้วย ตำรวจก็มีวินัยดีเหมือนทหาร ข้าพเจ้าพูดด้วยความเป็นธรรม ถ้าถือว่าทหารมีวินัยดี ตำรวจในเวลาสงครามกระทำงานอย่างทหารหรือตำรวจมีทั้งคนดีคนไม่ดีก็แบบเดียวอย่างที่พูดเมื่อกี้นี้ ก็อยู่ที่หัวหน้างาน เมื่อได้หัวหน้างานที่ไม่เหมาะสมมาปกครองตำรวจก็ดีไม่ได้ ถ้าหัวหน้างานดีทำไมตำรวจจะไม่ดี เพราะฉะนั้นที่ข้าพเจ้าพูดมานี้ข้าพเจ้าคิดว่ายังมีเรื่องที่จะพูดอีกเยอะและแต่กลัวจะเสียเวลามากไปก็ขอรวบรัดและอยากเรียนด้วยความจริงใจหากว่าในคณะรัฐบาลของเรานี้หรือในที่จะใช้พระราชบัญญัตินี้มีจิตใจอย่างเจ้าคุณพหล ฯ ทุกคนแล้วข้าพเจ้าอยากให้ทั้งกะบิ ข้าพเจ้าไม่ข้องแวะอะไรเลย แต่เดี๋ยวนี้มีกี่คน เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าไม่พร้อมที่จะรับพระราชบัญญัตินี้

นายโชติ คุ้มพันธ์ (พระนคร) : ในร่างพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าสนับสนุนความนึกคิดที่รัฐบาลต้องการจะปราบผู้ทุจริต คือถ้าหากว่ารัฐบาลมีความนึกคิดที่จะปราบผู้ทุจริตแล้วอย่าว่าแต่เท่านี้เลยยิ่งกว่านี้ข้าพเจ้าก็รับ แต่รู้สึกว่าไม่เป็นธรรม ถ้าหากว่า รัฐบาลจะแก้ให้เป็นธรรมแล้วก็จะเข้ารับทันที แต่ถ้าไม่แก้แล้วข้าพเจ้าจะนิ่งเฉยเสียคือ แอบสเตน ผู้ที่ร่ำรวยโดยทุจริตไม่ใช่มีเฉพาะข้าราชการ มันมีอยู่ทั่ว ๆ ไป อย่างที่แล้วมานี้เราบอกว่าข้าราชการทุจริต ขอให้นึกถึงองค์การสรรพาหาร ซึ่งประชาชนบอกกันอยู่ว่าโกง จะจริงหรือไม่จริงก็ไม่ทราบ องค์การสรรพาหารนี้โกงกันพอเข้าไปก็โกงกัน ถ้าหากว่าผู้ที่โกงไปจากองค์การสรรพาหารแล้วก็ไม่ต้องรับโทษตามนี้ นี่ข้าพเจ้าเกรงไป ถ้าหากว่าจะขยายวงปราบผู้ทุจริตว่าเอาทุกคนหมดจะเป็นใครก็ตาม นี่ฝ่ายค้านเสนับสนุน เฉพาะอย่างยิ่งที่เราบอกว่าเราเป็นนักการเมืองเราก็ตอบเข้าราชการว่าทุจริต แต่ถ้าเราหันไปพึ่งข้าราชการบ้าง ข้าราชการก็ว่าพวกเราทุจริตยิ่งกว่าข้าราชการ เพราะเหตุใดตัวเองไม่ลงโทษ ไปลงโทษเฉพาะข้าราชการ ข้าพเจ้าจึงว่าไม่เป็นธรรม ควรจะเอาทั้งหมด ทั้งข้าราชการการเมืองและสมาชิกสภาที่ร่ำรวยโดยทุจริตก็ควรจะเอา ถ้ารัฐบาลสามารถจะแก้หลักการอย่างนี้แล้วข้าพเจ้าพร้อมที่จะสนับสนุน ทีนี้ปัญหาต่อไปที่ท่านนายกว่าขัดรัฐธรรมนูญ ถ้าพูดกันโดยสำนวนโวหารแล้วจะขัดก็ได้ไม่ขัดก็ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่ามีท่าทางที่จะเลี่ยง คือว่าเราไม่ใช้ว่าริบ เราใช้ว่าเก็บภาษีอย่างนี้ไม่ขัดรัฐธรรมนูญ เมื่อเขาไม่ให้เราฟ้องได้ ถ้าว่าใครร่ำรวยจริงเท่านั้นแล้วเราก็เก็บภาษีเลย ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ แต่นี่มีทั้ง

รีบและไม่รีบ เมื่อริบทรัพย์เป็นอาญามันก็ขัดรัฐธรรมนูญแน่ทีเดียว ทีนี้เราเลี่ยงเป็นภาษีเสียอย่างนี้ก็ไม่ขัด เมื่อไม่เสียภาษีเราก็เอาไปศาลได้ เมื่อเห็นใครร่ำรวยผิดปกติ เราก็ให้เขาทำบัญชี ถ้าใครแสดงความสุจริตไม่ได้ว่าที่เขาร่ำรวยมาด้วยประการใดแล้ว เราก็เก็บภาษี จะเอากี่เปอร์เซนต์ก็เอาได้ อย่างนี้พอจะไปได้ ถ้าหากว่ารัฐบาลจะแก้หลักการและแก้ความนึกคิดอย่างที่ข้าพเจ้าเสนอนี้ เพื่อให้เป็นธรรมแก่ความ ไม่ใช่ออกกฎหมายเพียงจะไปปราบพวกทุจริตเพียงกลุ่มน้อยคือข้าราชการแล้ว ความจริงพวกนักการเมืองนี่แหละ อย่างพวกยักษ์ได้เขาว่าสัตว์อื่นตาย แมลงวันมันเกาะ ถ้าแมลงวันตายเองไม่มีใครเกาะ อย่างนักการเมืองก็เหมือนกัน ถ้าข้าราชการทุจริตก็ด่า แต่ถ้านักการเมืองทุจริตเสียเองก็ไม่มีใครตอบ ถ้ารัฐบาลพร้อมที่จะแก้ไขอย่างนี้ ข้าพเจ้าพร้อมที่จะยกมือให้ ถ้าหากว่าสองมือยกนับได้ก็จะยกทั้งสองมือ

นายสานนท์ สายสว่าง (นครปฐม) : ข้าพเจ้าพยายามนั่งฟังทั้งฝ่ายผู้สนับสนุนและผู้เสนอ แต่ด้วยอาศัยผู้สนับสนุนชี้แจ่ให้ข้าพเจ้าเห็น ข้าพเจ้าก็ขอค้านอย่างท่านผู้นั่งเมื่อกี้นี้ว่า ไม่ควรรับหลักการร่างพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งฝ่ายเมื่อกี้นี้เป็นผู้สนับสนุนข้าพเจ้าเห็นว่าเป็น[illegible]ด้วย เหตุที่ไม่รับหลักการก็คือว่าหลักของเรามีว่า จะพยายามแก้ไขความเดือดร้อนทั่วไป เช่น คอร์รัปชั่น เหมือนอย่างครูจะอบรมเด็กให้เด็กทำดี แต่ถ้าครูไม่ดีเด็กจะดีได้อย่างไร เพราะฉะนั้น เราต้องดูใกล้ ๆ ก่อนไปดูไกล ไม่ใช่ว่าจะไล่ให้ไกลมาหาใกล้ เพราะฉะนั้น ที่ท่านบอกว่าพยายามทำกฎหมายนี้ให้เสมอภาคคือลงโทษทั้งหมด หมายความว่าไม่เฉพาะข้าราชการประจำ จะเป็นนักการเมืองก็ตาม หรือสมาชิกรัฐสภาก็ตาม ถ้าโกงแล้วเอาทั้งนั้น อย่างนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นธรรม อย่างนี้หมายความว่าเรามัวแต่ไปบอกข้าราชการประจำว่าเขาโกง แล้วลองไปฟังทั่วไปเขาบอกกันว่ารัฐมนตรีขอโทษเถอะข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้ ว่ารวยผิดปกติทั้งนั้น เป็นไม่กี่วันก็รวย ที่ดินก็มี บ้านก็ใหญ่โต รถยนต์ก็มี ยิ่งสมาชิกสภาด้วยแล้วเรามัวแต่ไปว่าเขาตัวเองไม่มองดู เขาว่ากันอย่างนี้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกขายหน้า ถ้าเราออกกฎหมายไปลงโทษเขาไม่มองดูตัวของเราอย่างที่คุณโชติ ๆ ว่า เพราะฉะนั้น เดี๋ยวนี้ถึงกับมีการ์ตูนว่างูเห็นนมไก่ ไก่ก็เห็นตีนงู อย่างนี้เราจะไปบอกว่าข้าราชการโกง โกงกันทั้งนั้น ที่ข้าพเจ้าว่ามาจากเสียงส่วนใหญ่ แต่ว่าไม่ใช่ร้อยเปอร์เซ็นต์ ข้าพเจ้าเห็นว่ากฎหมายอันนี้ถ้าขึ้นออกไปก็เป็นหมัน ที่ว่าเป็นหมันก็คือว่า[illegible] ๆ ไป

ข้าพเจ้ายังไม่เชื่อว่าจริง จริงอย่างไรข้าพเจ้ายังนึกไม่ออกว่าจะเอาจริงอย่างไร ถ้ายิ่งเป็นพรรคด้วยแล้วมีการช่วยการเลือกตั้งด้วยแล้วลำบากเหลือเกิน ยิ่งข้าราชการคนนั้นเคยวิ่งเต้นหาคะแนนเสียงให้ หรือนายอำเภอคนนั้นเคยช่วยอย่างนี้ก็เป็นการลำบาก ถ้ากฎหมายนี้ออกไปจะลำบากยิ่งขึ้นในการที่จะปฏิบัติ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าใคร่จะเสนอเสียใหม่ให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญก่อนรับหลักการไปยกร่างมาใหม่ เอาให้หมดเลยทั้งรัฐมนตรีทั้งสมาชิกรัฐสภาจะร่างมารูปใดก็แล้วแต่ ถ้าเห็นรวยผิดปกติแล้วเล่นงานเลย ริบราชบาทหรืออะไรก็ตาม แต่ท่านจะบอกว่ารัฐมนตรีเป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจ ถ้าไม่เห็นชอบก็เปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจมาอย่างนี้พูดตามหลักกำปั้นทุบดิน ถ้าเปิดอภิปรายขึ้นมาก็เจ๊งและอีกอย่างหนึ่งพูดตรง ๆ อย่างสรรพาหารข้าพเจ้าก็พยายามที่จะแคะและทำขึ้นมาตั้งแต่เปิดสภา คือฟังเสียงทั่วไปว่ากันว่าสรรพาหารนี้โกงกลางเมือง เอาเงินมาโกงกันกลางเมือง เรื่องก็เงียบไป ข้าพเจ้าจุดส่าห์ตั้งญัตติเข้าไปในสภาเป็นญัตติตั้งกรรมาธิการวิสามัญควบคุมกิจการงานของรัฐในด้านงบประมาณ แต่ญัตติของข้าพเจ้าตกไปหาว่าไม่ใช่เรื่องของสภา ข้าพเจ้าต้องนิ่ง แล้วก็ตอบสนองไปแค่ไหน เงินไปถึงไหน ใครรับผิดชอบแล้วมีใครทั้งยืมเงินไป ลงใช้หรือยัง มันเป็นอย่างนี้แล้วจะไปลงโทษข้าราชการ แล้วพวกเราจะไปลงโทษป่าว ๆ ดูซิลองนายเอ็กซเรย์ ดูสิ มีจอบบ้าง มีข้าวสารบ้าง

ประธานสภาผู้แทน: เอาเรื่องในนี้

นายสานนท์ สายสว่าง (นครปฐม): เรื่องในนี้ครับ เพราะเหตุว่าคล้าย ๆ จะไม่ทำก็ไม่รับหลักการ ข้าพเจ้ายกตัวอย่างเป็นความเห็นบอกว่า รัฐมนตรีจะได้รับตอบไปผู้แทนให้รับหนังสือไปบ้าง ข้าพเจ้าอยากจะทราบว่ารัฐมนตรีคนไหน หรือสมาชิกรัฐสภาคนใด แล้วก็ขอให้ท่านลงโทษไปซิ แล้วรัฐบาลจะไปลงโทษข้าราชการเขา ข้าพเจ้ารู้สึกเศร้าใจที่เราจะไปลงโทษเขา ตัวเราไม่พยายามทำให้ดี เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเสนอเป็นญัตติไม่เห็นด้วย ผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง คือให้เอาพระราชบัญญัตินี้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญไปพิจารณาก่อนรับหลักการ ให้ลงโทษทั้งนั้นถ้าปรากฏการกระทำผิด ผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

ประธานสภาผู้แทนฯ: เมื่อท่านเสนอมาและมีผู้รับรองถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้ส่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ส่งไปให้คณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาก่อนรับหลักการ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๑ คน)

ประธานสภาผู้แทน ฯ: ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย

มีสมาชิกยกมือ ๔๘ คน

เป็นอันว่าไม่ต้องส่ง เวลานี้ก็เที่ยงกว่าแล้ว ก็สมควรที่จะหยุดพักชั่วคราว แต่ข้าพเจ้าอยากจะขอให้ยุติเท่าที่พูดกันมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ว่า สมควรจะลงมติกันหรือยัง หรือจะพูดกันต่อไปอีก ผู้ใดเห็นสมควรให้ลงมติได้

มีสมาชิกยกมือ ๖๔ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นสมควร

มีสมาชิกยกมือ ๑๑ คน

เป็นอันว่าลงมติกันเดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นสมควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณา โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๕๗ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๒ คน

เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป

คณะกรรมาธิการ

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี: เพื่อให้การพิจารณาได้เป็นไปโดยรอบคอบ รัฐบาลขอเสนอให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญจำนวน ๙ นาย [illegible]

ประธานสภาผู้แทน: รัฐบาลขอเสนอให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญ จะมีผู้ใดขัดข้องหรือไม่ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมเห็นด้วยจำนวน ๙ นาย เนื่องจากข้อบังคับใหม่นี้ ข้อ ๗๙ วรรค ๒ มีความว่า "การเสนอชื่อกรรมาธิการให้เสนอได้โดยวิธีจำกัด เว้นแต่ที่ประชุมจะมีมติเป็นอย่างอื่น" เท่าที่ปฏิบัติมาตามข้อบังคับก่อนนั้นใช้ไม่ได้ ทีนี้เพื่อจะให้ถูกต้องตามข้อบังคับใหม่ และเป็นระเบียบปฏิบัติต่อไป ข้าพเจ้าขอมติที่ประชุมว่าเมื่อมีผู้เสนอครบ ๙ คนแล้ว ข้าพเจ้าจะถือว่าเป็นการยุติ ผู้ใดกำหนดประการใดหรือไม่

พันตำรวจโท พัฒน์ นีลวัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : การเสนอเมื่อเสนอครบตามจำนวนแล้วปิดนั้นความจริงข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าสภานี้ไม่มีผู้มีเกียรติเป็นสมาชิกที่เป็นกรรมาธิการ แต่ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมนี้วินิจฉัยว่า สมควรเอาใครเป็นกรรมาธิการเพียงใดนั้น ควรจะพิจารณากัน ไม่ใช่ ๗ คนหรือ ๑๐ คน แล้วปิด ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงขอเสนอให้เป็น ๑๕ คน ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : ไม่มีผู้ใดเห็นชอบด้วยสักคน

ประธานสภาผู้แทน : ถ้าอย่างนั้น ข้าพเจ้า [illegible]

กรรมาธิการวิสามัญจำนวน ๙ นาย ผู้ใดเห็นสมควร เมื่อเสนอครบ ๙ นายแล้วไม่ต้องเสนอต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน: ผู้ใดเห็นควรเสนอชื่อได้โดยไม่จำกัด ขอได้โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทน: เป็นอันว่าให้เสนอเพียง ๙ นาย

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี: รัฐบาลขอเสนอ ๔ นาย คือ นายวิจิตร ลุลิตานนท์ พระยาสุนทรพิพิธ นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ และนายเสริม วินิจฉัยกุล

นายบุญช่วย มาประเสริฐ (ลพบุรี) : กระผมขอเสนอนายควง อภัยวงศ์

มีสมาชิกรับรอง

นายควง อภัยวงศ์ (พระนคร) : ข้าพเจ้าขอถอน

นายชื้น อยู่ถาวร (อ่างทอง) : ข้าพเจ้าขอเสนอนายโชติ คุ้มพันธ์

มีสมาชิกรับรอง

นายธรรมนูญ เทียนเงิน (ชลบุรี) : ข้าพเจ้าขอเสนอนายประมวล กุลมาตย์

มีสมาชิกรับรอง

นายกระมล ทองศึกษ์ (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าขอเสนอนายพร มะลิทอง

มีสมาชิกรับรอง

ร้อยตำรวจโท เสวตร์ ชุมแวงวาปี (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าขอเสนอนายทิม ภูริพัฒน์

มีสมาชิกรับรอง

นายประสิทธิ์ บุณยารมย์ (สกลนคร) : ข้าพเจ้าขอเสนอนายดุสิต บุญธรรม

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน: ครบ ๙ คนแล้ว ขอให้เลขาธิการอ่านรายชื่อ

เลขาธิการรัฐสภา: รายชื่อกรรมาธิการวิสามัญมีดังนี้ คือ

๑. นายวิจิตร ลุลิตานนท์ ๒. พระยาสุนทรพิพิธ ๓. นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ๔. นายเสริม วินิจฉัยกุล ๕. นายโชติ คุ้มพันธ์ ๖. นายประมวล กุลมาตย์ ๗. นายพร มะลิทอง ๘. นายทิม ภูริพัฒน์ ๙. นายดุสิต บุญธรรม

ประธานสภาผู้แทน: แปรญัตติภายในกี่วัน

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี: รัฐบาลขอเสนอแปรญัตติภายใน ๓ วัน

ประธานสภาผู้แทน: รัฐบาลเสนอแปรญัตติภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ หมดเวลาขอพักประชุม

ที่ประชุมหยุดพักเวลา ๑๓.๑๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๔.๑๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน: ณ บัดนี้มีสมาชิกมาครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป

ในวาระต่อไปนี้ ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควร พ.ศ. ๒๔๙๐ ของรัฐบาล

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ
ร่างพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควร
พ.ศ. ๒๔๙๐

หลักการ

ป้องกันการค้ากำไรเกินควร

เหตุผล

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยการป้องกันการค้ากำไรเกินควร และกฎหมายว่าด้วยการควบคุมเครื่องอุปโภคและบริโภคมีวัตถุประสงค์ใกล้เคียงกัน คือให้ประชาชนได้ซื้อสิ่งของในราคาพอควรและซื้อกันได้โดยทั่วถึง แต่เมื่อแยกกันบัญญัติเป็นกฎหมายสองฉบับ จึงเป็นการสับสนในการปฏิบัติ ฉะนั้น การนำบทบัญญัติมารวมกันไว้ในที่แห่งเดียวกันจึงเป็นสิ่งที่สมควร และโดยที่การค้ากำไรเกินควรยังมีมากอยู่ จึงได้แก้ไขบทบัญญัติในบางมาตราเสียใหม่เพื่อให้การปฏิบัติตามกฎหมายได้ผลสมประสงค์ เช่นในส่วนของจังหวัดได้มอบให้เป็นหน้าที่ของจังหวัดที่จะจัดทำโดยเด็ดขาด ไม่ต้องเสนอขอรับความเห็นชอบมายังราชการส่วนกลางก่อน ดังนี้เป็นต้น

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควร
พ.ศ. ๒๔๙๐

....

....

....

....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขกฎหมายว่าด้วยการป้องกันการค้ากำไรเกินควรเสียใหม่

....

....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควร พ.ศ. ๒๔๙๐"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควร พุทธศักราช ๒๔๘๐ พระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควร (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๓ และพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควร (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๔

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

"กำไรเกินควร" หมายความถึง ส่วนเกินของราคาปกติ หรือราคาสูงสุดที่กำหนด

"คณะกรรมการ" หมายความถึง คณะกรรมการกลาง หรือคณะกรรมการส่วนจังหวัด แล้วแต่กรณี

มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการป้องกันการค้ากำไรเกินควรขึ้นคณะหนึ่ง เรียกว่า "คณะกรรมการกลาง" ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ เป็นประธาน และกรรมการอื่นอีกอย่างน้อยสี่นาย ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ จะได้แต่งตั้งขึ้น มีอำนาจและหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ทุกท้องที่ทั่วราชอาณาจักร

มาตรา ๖ ในจังหวัดหนึ่ง ให้มีคณะกรรมการป้องกันการค้ากำไรเกินควรขึ้นคณะหนึ่ง เรียกว่า "คณะกรรมการส่วนจังหวัด" ประกอบด้วยข้าหลวงประจำจังหวัดเป็นประธาน และกรรมการอื่นอีกอย่างน้อยสี่นาย ซึ่งข้าหลวงประจำจังหวัดจะได้แต่งตั้งขึ้น มีอำนาจและหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ทุกท้องที่ในจังหวัดนั้น และให้คณะกรรมการส่วนจังหวัดปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการกลาง

มาตรา ๗ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของกรรมการจึงจะเป็นองค์ประชุม ส่วนคำวินิจฉัยให้เป็นไปตามเสียงข้างมาก กรรมการผู้ใดมีส่วนได้ส่วนเสียอยู่ในเรื่องใดที่คณะกรรมการจะต้องพิจารณาดำเนินการแล้ว ห้ามมิให้กรรมการผู้นั้นเข้าประชุมพิจารณาเรื่องนั้น

มาตรา ๘ ให้คณะกรรมการมีอำนาจ

(๑) ระบุชื่อหรือประเภทสิ่งของ และสั่งห้ามมิให้ค้ากำไรเกินควรในสิ่งของนั้น

(๒) กำหนดราคาสูงสุดของการขายส่ง หรือการขายปลีก

(๓) ให้แสดงราคาโดยชัดเจน

(๔) จัดการปันส่วนในการซื้อ การขาย ตลอดจนการวางเงื่อนไขของการซื้อหรือการขาย

(๕) สั่งบังคับให้ขายตามปริมาณ และราคาที่คณะกรรมการกำหนดโดยให้ขายแก่คณะกรรมการ หรือผู้หนึ่งผู้ใดที่คณะกรรมการกำหนด

(๖) สั่งบังคับให้แจ้งปริมาณหรือให้แจ้งสถานที่เก็บ ห้ามซื้อหรือขาย หรือให้หรือใช้เอง หรือยักย้าย หรือเปลี่ยนสภาพ

(๗) วางระเบียบหรือห้ามการส่งออกไปนอกหรือนำเข้ามาในท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง

(๘) เข้าควบคุม เข้ายึด เข้าดำเนินการหรือสั่งให้ดำเนินการอันเกี่ยวกับการผลิตหรือการจำหน่าย

(๙) วางระเบียบการ รวมทั้งเงื่อนไขและวิธีการ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามความประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๙ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งบุคคลหนึ่งบุคคลใด หรือคณะบุคคลหนึ่งคณะบุคคลใดเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการอันอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการตามมาตรา ๘ ข้อใดข้อหนึ่งหรือหลายข้อแทนคณะกรรมการได้

มาตรา ๑๐ ในกรณีที่มีการกำหนดราคาสูงสุด ผู้ขายมีสิทธิร้องขอต่อคณะกรรมการผู้กำหนดราคาให้เปลี่ยนแปลงราคาได้โดยแสดงหลักฐานให้คณะกรรมการพิจารณา

มาตรา ๑๑ เฉพาะสิ่งของที่ห้ามการค้ากำไรเกินควร คณะกรรมการมีอำนาจที่จะทำการสอบสวนเพื่อทราบราคา ต้นทุนและกำไร เพื่อการนี้ให้มีอำนาจที่จะมีคำสั่งให้บุคคลใด ๆ แจ้งข้อความต่าง ๆ รวมทั้งปริมาณและคุณภาพสิ่งของซึ่งบุคคลนั้นมีอยู่

มาตรา ๑๒ ให้คณะกรรมการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในสถานที่หรือบ้านเรือนของบุคคลใด ๆ เพื่อตรวจสิ่งของที่ห้ามการค้ากำไรเกินควรในเวลาทำงานตามปกติ และมีอำนาจสั่งบุคคลใดมาให้ถ้อยคำในเรื่องอันเกี่ยวกับการนั้นได้

มาตรา ๑๓ การซื้อ การขาย สิ่งของที่ห้ามการค้ากำไรเกินควร คณะกรรมการจะกำหนดให้กระทำ ณ ร้านค้าที่ได้จดทะเบียนพาณิชย์ไว้แล้ว และโดยเจ้าของหรือผู้ที่มี

อำนาจจัดการร้านค้านั้น หรือโดยบุคคล หรือคณะบุคคลซึ่งได้จดทะเบียนเป็นผู้ทำการค้าตามที่คณะกรรมการกำหนดไว้ก็ได้ หรือจะให้มีการซื้อขาย ณ ที่และโดยบุคคลซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ได้รับมอบอำนาจอนุญาตก็ได้

มาตรา ๑๔ ให้ถือว่าจำนวนสิ่งของที่มีไว้เกินกว่าปริมาณอันจำเป็นที่คณะกรรมการกำหนด เป็นการมีไว้เพื่อการค้า

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่คณะกรรมการได้ตั้งราคาสูงสุดของสิ่งของใดหรือให้แสดงราคาขายของสิ่งของนั้นไว้ และสิ่งของนั้นมิได้เป็นสิ่งของปันส่วน เมื่อมีผู้ขอซื้อสิ่งของนั้นจากผู้ขายปลีกด้วยเงินสด เป็นจำนวนหรือปริมาณไม่เกินสมควรแก่การใช้ ผู้ทำการขายปลีกซึ่งมีสิ่งของนั้นต้องขายให้แก่ผู้ที่ขอซื้อในราคาไม่เกินราคาสูงสุดที่ตั้งไว้ หรือไม่เกินราคาที่แสดงไว้

มาตรา ๑๖ ผู้ใดฝ่าฝืนประกาศหรือคำสั่งของคณะกรรมการ หรือของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการตามมาตรา ๘ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามพันบาท หรือจำคุกไม่เกินสามปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๑๗ ผู้ใดกระทำการค้ากำไรเกินควร โดยขายสิ่งของที่ห้ามมิให้ค้ากำไรเกินควรเกินราคาปกติ หรือขายเกินราคาสูงสุด มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

ถ้าการกระทำเป็นการกระทำร่วมระหว่างบุคคลแต่สองคนขึ้นไป ผู้กระทำมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๑๘ ผู้ใดได้รับอนุญาตให้ซื้อของตามบัตรปันส่วน หรือของตามที่ทางราชการอนุญาต ซื้อสิ่งของนั้นมาขายให้แก่ผู้อื่น มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๑๙ ผู้ใดทำการซื้อหรือขาย หรือให้บัตรปันส่วนแก่ผู้อื่น ทั้งผู้ซื้อ ผู้ขาย ผู้ให้ ผู้รับ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๒๐ ผู้ใดมีสิ่งของที่ห้ามการค้ากำไรเกินควรไว้เพื่อการค้า แต่ไม่ยอมขายเมื่อมีผู้ขอซื้อเพื่อใช้ และโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๒๑ ผู้ใดได้รับอนุญาตให้ขายของที่มีการปันส่วน หรือของที่ทางราชการมอบให้เพื่อขาย

(๑) มีของนั้นแต่ไม่ขายให้แก่ผู้ที่ได้รับอนุญาตจากทางราชการให้ซื้อ

(๒) กระทำการใดๆ จนได้ของจากผู้ที่ได้รับอนุญาตจากทางราชการให้ซื้อมาเป็นของตน

(๓) ช่วยเหลือผู้ที่มิได้รับอนุญาตจากทางราชการให้ซื้อ และผู้นั้นได้ซื้อของนั้นไป หรือ

(๔) กระทำการใด ๆ ให้สิ่งของที่มีการปันส่วนหรือของที่ทางราชการมอบให้เพื่อขายแก่ผู้รับอนุญาต ตกไปเป็นของที่อยู่นอกจำนวนปันส่วน หรือนอกจำนวนที่ทางราชการมอบให้

มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๒๒ ผู้ใดมีสิ่งของที่ห้ามการค้ากำไรเกินควร ยักย้ายหรือทำลายหรือเปลี่ยนสภาพ ซ่อนเร้น ปิดบัง หรือใช้อุบายด้วยประการใด ๆ เพื่อมิให้ถูกควบคุมมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๒๓ ผู้ใดขัดขืนหรือฝ่าฝืนคำสั่งของกรรมการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติตามมาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๑๒ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๒๔ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๓ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามพันบาท หรือจำคุกไม่เกินสามปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๒๕ พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ใดปฏิบัติการ หรือละเว้นปฏิบัติการในหน้าที่อันเป็นการช่วยเหลือ หรือก่อให้เกิดประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใดแก่ผู้ที่จะกระทำการหรือกระทำการฝ่าฝืนบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๒๖ ในกรณีที่นิติบุคคลกระทำผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่ากรรมการหรือผู้จัดการ บุคคลของนิติบุคคลนั้น เป็นผู้กระทำ เว้นไว้แต่จะพิสูจน์ได้ว่า การกระทำนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วย

มาตรา ๒๗ ให้ถือข้อความต่าง ๆ ที่คณะกรรมการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่สอบสวนได้มานั้น เป็นความลับใช้เฉพาะในราชการ ผู้ใดละเมิดนำข้อความนี้ไปเปิดเผย มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามพันบาท หรือจำคุกไม่เกินสามปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๒๘ สิ่งของที่ห้ามการค้ากำไรเกินควร ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับความผิดให้ริบเสีย

มาตรา ๒๙ นอกจากควาผิดซึ่งต้องรับตามคำพิพากษาแล้วนั้น ให้ผู้มีความผิดเสียเงินค่าสินบนนำจับให้แก่ผู้แจ้งความเป็นจำนวนครึ่งหนึ่งของเงินค่าปรับ แต่ไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยบาท

มาตรา ๓๐ ในกรณีที่ผู้กระทำผิดเป็นคนต่างด้าว ให้เนรเทศผู้นั้นออกจากประเทศไทย

มาตรา ๓๑ สิ่งของของทางราชการไม่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

....

....

นายเดือน บุนนาค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควร พ.ศ. ๒๔๙๐ โดยมีหลักการ "ป้องกันการค้ากำไรเกินควร" เหตุผล ก็เนื่องจากว่าในขณะนี้เรื่องป้องกันการค้ากำไรเกินควรนั้นเราก็มีกฎหมายว่าด้วยป้องกันการค้ากำไรเกินควรอยู่เฉพาะ ฉบับหนึ่งซึ่งได้แก้ไขกันมาแล้ว ๒ ครั้ง แต่เรายังมีกฎหมายอีกฉบับหนึ่งซึ่งมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับเรื่องการค้ากำไรเกินควรเหมือนกัน คือพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคซึ่งวัตถุประสงค์ของกฎหมายทั้งสองนี้ก็มีวัตถุประสงค์ใกล้เคียงกันคือ เพื่อให้ประชาชนซื้อสิ่งของที่สมควรให้ซื้อกันได้โดยทั่วถึงกัน หากแต่ว่าการป้องกันการค้ากำไรเกินควรนั้นได้ออกในปี ๒๔๘๐ และได้แก้ไขในปีต่อ ๆ มาถึง ๒ ครั้งซึ่งควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคนั้นก็ได้ออกในสมัยสงครามและการค้าในสมัยนั้นเรื่องป้องกันการค้ากำไรเกินควรนั้นมีบทบัญญัติควบคุมไม่ถึงในบางกรณี เพราะฉะนั้น เครื่องอุปโภคบริโภคในระหว่างสงครามและในชั้นเดิมก็ได้มีเป็นรูปพระราชกฤษฎีกาก่อนแล้วก็ได้มาเปลี่ยนเป็นรูปพระราชบัญญัติในสมัยที่คุณควง อภัยวงศ์เป็นนายกรัฐมนตรี คือในปี พ.ศ. ๒๔๘๘ ทีนี้เมื่อวัตถุประสงค์ใกล้เคียงกันเกือบจะกล่าวได้ว่า

เป็นอย่างเดียวกัน แต่กฎหมายมีสองฉบับเช่นนี้ การปฏิบัติก็เป็นการยากลำบากและสับสน ก็มีหลายคนที่ไม่สู้จะเข้าใจนักว่ากิจการที่จะกระทำกันนั้นอาศัยบทบัญญัติอันใดที่จะเป็นบทบัญญัติที่ถูกต้อง บทบัญญัติบางข้อก็คล้ายคลึงกัน เพราะฉะนั้นจะเห็นว่าการแยกกฎหมายเป็น ๒ ฉบับซึ่งสับสนกันเช่นนี้ถ้าหากว่าจะถือโอกาสนำเอามารวมไว้เป็นฉบับเดียวกันแล้วก็จะเป็นการสะดวกมากขึ้นและขณะนี้เองการค้ากำไรเกินควรก็ยังคงมีอยู่เป็นที่ทราบกันทั่ว ๆ ไปว่า สิ่งของซึ่งแม้จะมีราคาผลิตไม่สูงนักแต่กว่าจะผ่านมือคนกลางมาถึงผู้บริโภคนั้นก็มีราคาสูง เพราะฉะนั้นกำไรที่ผ่านมือมายังผู้บริโภคนั้นถ้าเขาคิดกำไรแต่พอสมควรแล้ว เรื่องการค้ากำไรเกินควรก็จะไม่มีแต่พ่อค้าได้บวกกำไรไปผิดปกติ ถ้าเราจะดูราคาจำหน่ายราคาของที่ตลาดแล้วจะเห็นได้ว่าเป็นเรื่องการค้ากำไรเกินควร ทำให้ผู้ซื้อได้รับความลำบากและเสียเงินเสียทองเป็นจำนวนมาก เมื่อเวลาที่เรามีพระราชบัญญัติค้ากำไรปี ๒๔๘๐ นั้นไม่ค่อยสะดวกแก่จังหวัดต่าง ๆ คือทางจังหวัดนั้นไม่มีอำนาจที่จะกระทำการได้เต็มที่จะต้องเสนอมาทางคณะกรรมการกลางเสียก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงจะปฏิบัติได้ ทำให้ไม่ทันกับเหตุการณ์ อีกข้อหนึ่งก็คือว่าเมื่ออาศัยพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคและบริโภคไม่ได้มีการให้อำนาจแก่จังหวัดที่จะจัดทำทางคณะกรรมการซึ่งอยู่ในกรุงเทพ ฯ เป็นผู้ตั้งเจ้าหน้าที่ ถ้าหากว่าจังหวัดใดมีความประสงค์จะให้จัดการทำในเรื่องควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคคณะกรรมการทางกรุงเทพ ฯ ก็จัดตั้งกรมการจังหวัดนั้นแล้วก็มอบอำนาจให้ไป แล้วอำนาจมอบให้ไปนี้ก็มีกฎหมายหมวดไว้อีกว่าเท่านี้ ๑, ๒, ๓, ๔, อำนาจบางอำนาจไม่ได้มอบให้แต่ว่าครั้นจะพิจารณามอบให้ก็มอบอำนาจให้ไปก็ไม่ถูก ผิดกฎหมายก็ต้องมาแก้ไขกฎหมาย ทางจังหวัดก็ร้องเรียนมาว่าจังหวัดประสงค์จะใช้อำนาจ แต่จังหวัดไม่มีอำนาจทำได้ ตามที่จังหวัดเห็นสมควรแล้วเสนอมายังกระทรวงก็เป็นการชักช้า เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นเช่นนี้ก็เห็นว่าพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควร และพระราชบัญญัติว่าด้วยการควบคุมเครื่องอุปโภคและบริโภคมีวัตถุประสงค์ใกล้เคียงกัน ถ้าหากว่าจะได้นำพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนั้นมารวมเป็นพระราชบัญญัติเดียวกัน และเราถือโอกาสแก้ไขข้อขัดข้องต่างๆที่ทางจังหวัดบอกมาแล้วก็อาจจะเป็นประโยชน์ช่วยเหลือประชาชนผู้บริโภคทั้งหลายให้ได้รับซื้อสิ่งของในราคาพอสมควรและทั่วถึง เพราะฉะนั้นในหลักการของ

พระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควรนี้ก็เป็นหลักการที่ให้อำนาจทางจังหวัดอย่างกว้างขวาง คือให้อำนาจมาก ถือว่าแต่ละจังหวัดข้าหลวงประจำจังหวัดแต่ละจังหวัดเป็นประธานที่จะแต่งตั้งขึ้นมีอำนาจที่จะหาสิ่งของหรือป้องกันสิ่งของไม่ให้มีการลักลอบค้ากำไรมากเกินควร ให้กรรมการแต่ละจังหวัดมีอำนาจไม่ต้องเขียนหนังสือมาขออำนาจคณะกรรมการที่กรุงเทพ ฯ เหมือนอย่างกฎหมายก่อน ๆ นี้เป็นเรื่องที่พิจารณาตามหลักการเป็นผลดีผิดกับการให้อำนาจอาจจะเป็นทางทำให้ความเดือดร้อนเพราะเหตุว่าเมื่อเวลามีผู้มาขออนุญาตที่จังหวัด จังหวัดอาจจะใช้อำนาจของตนเป็นไปในทางบีบคั้นก็อาจจะเป็นได้ แต่เราจะมองถึงแง่หนึ่งไม่ให้จังหวัดมีอำนาจควบคุมสิ่งของเพื่อประชาชนในท้องถิ่นเขาได้ซื้อหาในราคาถูกปล่อยให้ของเหล่านั้นเป็นไปตามชอบใจผลร้ายก็ตกอยู่แก่ราษฎรอีก เพราะฉะนั้นเมื่อพิจารณาดูทางได้ทางเสียก็เห็นว่า ถึงว่าการมอบให้จังหวัดไปจัดทำจะเป็นการมอบให้จังหวัดไปเด็ดขาด ให้อำนาจอย่างเต็มที่จะเป็นอันตรายอย่างไรบ้างก็ตาม แต่ผลได้ก็จะได้อยู่บ้าง และอีกประการหนึ่งทางสภาก็ได้ผ่านกฎหมายเรื่องการปราบปรามและป้องกันการทุจริตไปเมื่อเช้านี้แล้วก็เป็นอันว่าเรามีพระราชบัญญัติที่จะไปลงโทษ ถ้าหากว่ามีเจ้าหน้าที่ทำการทุจริตคิดมิชอบเรามีพระราชบัญญัติคิดมิชอบทางวินัยลงโทษและริบทรัพย์โดยไม่ชอบอีกด้วย เพราะฉะนั้น ก็มีข้อดีก็เห็นว่าถึงจังหวัดจะได้อำนาจเด็ดขาดก็ตาม ข้าราชการในจังหวัดก็คงไม่กล้าจะทำการอันตัวจะต้องเสี่ยงภัยหลายข้ออยู่ซึ่งมีบทลงโทษไว้ในกฎหมายที่สภารับหลักการไปเมื่อเช้านี้ ส่วนทางคณะกรรมการทางกลางนั้นเราให้มีอำนาจทั่วราชอาณาจักรก็จริง แต่อำนาจที่จะใช้ทั่วอาณาจักรนี้เรามีความหมายแต่เพียงว่า ถ้าหากว่าจังหวัดใดจังหวัดหนึ่งปล่อยปละละเลยไม่มีการกระทำแล้ว นั่นแหละเราจึงไปคุมจังหวัดนั้น และขอให้ทางจังหวัดได้ประกาศใช้กฎหมายให้เป็นผลดี คือว่าในหลักแล้วคณะกรรมการที่อยู่ส่วนกลางไม่เข้าไปเกี่ยวข้องในงานของจังหวัด จะปล่อยให้จังหวัดมีอิสระทำไปเต็มที่ แต่ถ้าหากว่ามีความเดือดร้อนอย่างไรคณะกรรมการก็มาทักท้วงหรือแก้ไขได้เพราะบทบัญญัติในกฎหมายนี้มีอยู่ว่า ทางกรรมการส่วนจังหวัดนั้นจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการกลาง ก็เท่ากับบทบัญญัติของกฎหมายเดิมซึ่งเอาอำนาจทั้งหลายมาอยู่กรุงเทพ ฯ แห่งเดียว และในทางปฏิบัติก็ปฏิบัติตามกรุงเทพ ฯ บอกไปนั้น ทำให้

จังหวัดกระดิกตัวไม่ได้ แต่พระราชบัญญัติ นี้มีอำนาจมากขึ้น จะทำการใด ๆ ได้ในขอบเขตของกฎหมายนี้ได้ทุกประการ แต่ถ้าทางกรุงเทพ ฯ เห็นไม่สมควรก็สามารถจะสั่งให้แก้ไขหรือกระทำการอันหนึ่งอันใดได้ ถ้าท่านจะเทียบกฎหมายเดิมในกฎหมายนี้กับพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควรและพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคแล้ว ท่านจะเห็นว่ากฎหมายนี้ส่วนมากคล้ายคลึงกันเพราะว่ารวมเอาพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับมาไว้ในที่เดียวกัน เช่นพระราชบัญญัติการค้ากำไรเกินควรนั้นเป็นส่วนได้เกินปกติ เราก็เรียกว่าเป็นการค้าที่เกิน ศัพท์ในกฎหมายเขาใช้คำว่าค้ากำไรเกินควร ทีนี้มาถึงในปันส่วน ๆ กฎหมายค้ากำไรเกินควรไม่มี แต่ไปมีในพระราชบัญญัติควบคุมอุปโภคบริโภค เราก็รวมเอามาไว้ในพระราชบัญญัติเดียวกัน และเรื่องปันส่วนแจ้งปริมาณนี้ก็อยู่ในพระราชบัญญัติควบคุมอุปโภคบริโภคนั้น นี่เราก็เอามารวมไว้ในกฎหมายฉบับนี้ส่วนที่จะแตกต่างก็มีในเรื่องโทษประเด็นหนึ่ง โทษนั้นในพระราชบัญญัติค้ากำไรเกินควรโทษต่ำ แต่พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคนั้นโทษสูง คือโทษตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคนั้นไปถึง ๑๐ ปีเกือบทุกกรณีเพราะ ฉะนั้นเราก็มาพิจารณาว่าเหตุการณ์ปัจจุบันนี้ การลงโทษอย่างในสมัยสงครามอาจจะรุนแรง ก็ให้ปรับอัตราโทษใหม่ลดหลั่นลงมามีอย่างสูง ๑๐ ปีกรณีเดียวเท่านั้น นอกจากนั้นก็ลดลงมากว่าครึ่ง นอกจากนั้นมีพระราชบัญญัติซึ่งแตกต่างไปกว่ากฎหมายเดิมอีกขั้นหนึ่ง คือคนต่างด้าว เรื่องคนต่างด้าวนั้นเราได้มาพิจารณาเห็นว่าเรื่องคนต่างด้าวนั้น ถ้าหากว่าได้มากระทำการในท่านองนี้ ประการหนึ่งว่าทำให้ชนชาวไทยเดือดร้อนเราก็ไม่ปรารถนาให้คนต่างด้าวทำการในเมืองไทย จึงได้มีบทบัญญัติรุนแรงอยู่ คือกรณีที่ผู้กระทำผิดเป็นต่างด้าวให้เนรเทศออกจากประเทศไทย บทบัญญัตินี้รุนแรง แต่คนต่างด้าวที่เป็นคนขายนั้นเขารู้ดี ข้าพเจ้าขอพูดว่าการขายในที่นี้หมายความว่ายึดอาชีพการค้าเป็นหลัก ไม่ใช่หมายถึงพวกมาเล่นการค้า พวกเหล่านี้มีชื่อทางพ่อค้า แต่ชื่อที่จริงเขาเหมือนนักการพนันชนิดหนึ่งเป็นหลัก ซึ่งส่วนมากอยู่ในเมืองไทย ถ้าหากว่าคนต่างด้าวจะผิดก็เป็นชั้นหลังนี้ แต่พวกแรกเขาขายมาก่อนสงคราม ขายมาเป็นอย่างดีแล้ว เชื่อว่าคงไม่กระทบกระเทือนตามพระราชบัญญัตินี้ เพราะว่าเขาขายอย่างสุจริต เพราะฉะนั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ รัฐบาลจึงได้เอาร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่กล่าวมา

รวมเป็นฉบับเดียว และขอเสนอให้สภาพิจารณา จริงอยู่รัฐบาลยังไม่ได้เสนอให้ยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมอุปโภคบริโภค แต่เมื่อสภารับหลักการพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควร พ.ศ. ๒๔๙๐ นี้แล้ว ก็จะเสนอให้ยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมอุปโภคบริโภคต่อไป

นายชื้น อยู่ถาวร (อ่างทอง) : เท่าที่ข้าพเจ้าได้อ่านดูหลักการและเหตุผลตลอดจนคำอภิปรายของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์แล้ว ข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องค้านหลักการแห่งกฎหมายฉบับนี้ เหตุที่ข้าพเจ้าต้องค้านในเรื่องนี้ก็เพราะเหตุว่าข้าพเจ้ามีเหตุผลหลายประการที่ข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องคัดค้าน เหตุผลประการที่หนึ่งก็คือข้าพเจ้ามีเหตุผลซึ่งอยากจะแนะนำให้รัฐบาลทำอย่างอื่นดีกว่าที่จะออกกฎหมายมาในลักษณะนี้ เหตุผลที่ข้าพเจ้าจะแนะนำให้รัฐบาลทำนี้นั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าคงจะดีและไม่นำความเดือดร้อนมาสู่ประชาชนเท่ากับกฎหมายฉบับนี้ ข้าพเจ้าได้เคยฟังคำอภิปรายของท่านนายกรัฐมนตรีเมื่อวันเปิดอภิปรายว่าปัจจัยสี่เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของมนุษย์คือว่าในเรื่องที่อยู่อาศัย ในเรื่องอาหารการกินในเรื่องเครื่องนุ่งห่ม และยานี้ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นหัวใจของรัฐบาลนี้ที่จะต้องดำเนินการแก้ไขให้ปัจจัยทั้งสี่ประการนี้มีราคาถูกลง เมื่อรัฐบาลนี้ไม่สามารถที่จะแก้ไขปัจจัยทั้งสี่นี้ถูกแล้วไซร้ ข้าพเจ้าคิดว่ารัฐบาลนี้เป็นรัฐบาลที่มีชื่อเสียง แต่เท่าที่ข้าพเจ้าได้สังเกตดูเห็นว่าการกระทำของรัฐบาลนี้นั้นได้ผิดจากจุดหมายไป คือว่าการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ถูกต้องทีเดียวจึงเป็นเหตุให้รัฐบาลนี้ไม่สามารถลดค่าของการครองชีพให้ถูกลงได้ และเมื่อข้าพเจ้าได้เห็นกฎหมายฉบับนี้เข้าสู่สภาทำให้ข้าพเจ้าคิดได้ว่ารัฐบาลชุดนี้หมดความสามารถแล้วที่จะแก้ปัญหาในด้านเศรษฐกิจ แต่ว่าได้ส่งกฎหมายฉบับนี้เข้าสู่สภามาทางที่ข้าพเจ้าจะแนะนำรัฐบาลนี้นั้นข้าพเจ้าใคร่ที่จะให้รัฐบาลนี้จับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมคือรัฐมนตรีที่นั่งติดอยู่กับรัฐมนตรีกระทรวงการสาธารณสุขนี้เป็นหลัก เพราะท่านรัฐมนตรีนี้เคยทำงานกับฝรั่งมาแล้วท่านคงจะรู้อะไรได้บ้างถึงการแก้ปัญหาในเรื่องการคมนาคม การคมนาคมในประเทศเรานั้นเป็นปัญหาอันยิ่งใหญ่ซึ่งเราจะแก้ก่อนอื่นในการที่จะแก้ค่าของการครองชีพคือเครื่องอุปโภคบริโภคมีราคาถูกลงนั่นเองเพราะเหตุว่าประเทศเราเป็นประเทศกสิกรรมไม่เหมือนประเทศอังกฤษหรืออเมริกาซึ่งเขาเป็นประเทศอุตสาหกรรมอันมีพืชพันธุ์ธัญญาหารมากมายเพียงแต่การขนส่งของเราไม่ดี พืชพันธุ์ต่าง ๆ เหล่านั้นอยู่ในป่าในดงหรือในที่ดอน

ไม่สามารถที่จะขนส่งมาในที่ชุมนุมชนได้ ประชาชนที่อยู่ในที่ชุมนุมชนก็เกิดการเดือดร้อน เพราะฉะนั้น ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าใคร่ที่จะให้รัฐบาลนี้แก้ปัญหาในเรื่องนี้ดีกว่าที่จะมาเสนอกฎหมายลักษณะนี้เข้าสู่สภาผู้แทน เพราะเหตุว่าการคมนาคมนั้นถ้าเราจะแบ่งออกเป็นส่วนใหญ่ๆ ก็มีทั้งทางบกและทางน้ำ ถ้าหากว่าท่านแก้ไขอันนี้ได้ดีแล้วทางบกเช่นทางรถไฟ ถ้าหากท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมสามารถจริงแล้วก็ควรที่จะแก้ไขปัญหาคอร์รัปชั่นในกรมรถไฟให้ได้ โดยที่ว่าอย่าให้มีการเรียกน้ำร้อนน้ำชากันมากเกินไป...

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษ นั้นเป็นความเห็นของท่านที่จะแนะนำว่ารัฐบาลควรกระทำอย่างนั้น นี่ท่านลุกขึ้นคัดค้านพระราชบัญญัตินี้ท่านก็ต้องว่าพระราชบัญญัตินี้ไม่ชอบไม่ควรเพราะเหตุใด ความเห็นของท่านไม่เอา

นายชื้น อยู่ถาวร (อ่างทอง) : คือรัฐมนตรีได้พูดเสมอว่าฝ่ายค้านดีแต่ติไม่เห็นก่อสักที

ประธานสภาผู้แทน : ท่านมีโอกาสที่จะก่ออย่างอื่นไม่ใช่ถือโอกาสค้านอันนี้ไม่ดีอย่างไรควรจะก่ออย่างไรก็ว่ากันในเรื่องนี้

นายชื้น อยู่ถาวร (อ่างทอง) : ข้าพเจ้าขออภิปรายต่อไป คือว่ากฎหมายฉบับนี้ หลักการที่เสนอเข้ามานั้นกว้างขวาง แต่ว่าอ่านบทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้วข้าพเจ้าเห็นว่าที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแสดงเหตุผลให้รัฐบาลทราบบ้างเล็กน้อยว่าวิธีที่ข้าพเจ้าจะชี้แจงนี้รัฐบาลอาจจะเห็นด้วย และอาจจะถอนพระราชบัญญัตินี้ไปก็ได้ นี่เป็นความเห็นของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็จะแนะนำแล้ว ขอให้รัฐบาลได้ดำเนินวิธีการที่เรียกว่าจัดในเรื่องการคมนาคมได้ดีแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่ากฎหมายฉบับนี้ก็ไม่ควรจะต้องพิจารณา เพราะเหตุว่าเราสามารถที่จะแก้ให้อาหารการกินถูกลงได้ เราสามารถที่จะขนเครื่องก่อสร้างเช่นไม้มาจากนครสวรรค์ก็ขนสะดวก เพราะการคมนาคมดี การปลูกสร้างก็จะได้ทำมากขึ้น แต่ถ้าหากว่ารัฐมนตรีคมนาคมทำการขนส่งทั้งภายในเมืองและนอกเมืองให้ได้ผลดีแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าจะเป็นประโยชน์ในการที่จะแก้ไขในปัญหาเศรษฐกิจ และนอกจากนั้นข้าพเจ้าก็ได้คำนึงถึงว่าตามที่กฎหมายฉบับนี้ได้เสนอเข้ามานั้น ข้าพเจ้าได้มองเห็นว่าจะนำความเดือดร้อนมาสู่ประชาชนไม่ใช่น้อย เหตุที่ข้าพเจ้าว่าเดือดร้อนก็เพราะว่า เนื่องจากวิธีการของรัฐบาลที่เสนอเข้ามานี้แทนที่จะได้ผลกับประชาชนในการที่จะซื้อเครื่องอุปโภคและบริโภคได้ในราคาถูกนั้น กลับมีราคาแพงขึ้น เพราะเหตุว่าพ่อค้าก็พยายามที่จะยักย้ายถ่ายเทถึงแม้ว่ารัฐบาลนี้จะได้พยายามที่จะลงโทษพ่อ

ค้าที่ทำการฝ่าฝืนต่อกฎหมายนี้ก็ตาม แต่ทว่าบทเรียนเท่าที่ผ่านมาแล้วนั้นก็พอที่จะพิสูจน์ได้ว่ารัฐบาลนี้ไม่เอาจริงกับพ่อค้าที่หน้าเลือด แต่ว่าไปเอาจริงกับพ่อค้าที่หาบเร่อะไรเหล่านี้เป็นต้นแต่ว่าพ่อค้าใหญ่ ๆ นั้นรัฐบาลหาได้ลงโทษกันอย่างจริงใจไม่ และเป็นเหตุให้พ่อค้าต่างก็ได้ใจ พยายามที่จะขึ้นราคาสินค้ากันอยู่เรื่อยไป และนอกจากนั้นแล้วพ่อค้าต่างก็พูดกันว่าเขาพยายามทำการค้าแข่งขันรัฐบาลก็มีอย่างนี้เป็นต้น ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้ยินได้ฟังมาในเรื่องนี้มากมายข้าพเจ้าก็ใคร่ที่จะแจ้งให้สภานี้ทราบว่าการกระทำของรัฐบาลที่จะจริงหรือไม่จริงก็ตาม แต่ว่าเป็นเรื่องซึ่งถ้าหากว่าเป็นการกระทำไปในทำนองลักษณะเช่นนี้แล้ว ก็เป็นเหตุให้พ่อค้าได้ใจ เพราะว่าเขาทำการแข่งขันกับรัฐมนตรีอะไรเหล่านี้ นอกจากนั้นแล้วข้าพเจ้าอยากจะแนะนำการแก้ไขบางประการให้รัฐบาลฟังอีกเป็นต้นว่า ถ้าหากว่ารัฐบาลนี้ป้องกันการลักลอบอาหารการกินเครื่องอุปโภคและบริโภคบางอย่างแล้ว จะเป็นเหตุให้แก้ไขเครื่องอุปโภคให้ถูกลง แต่ว่าที่ท่านนายก ฯ แจ้งว่าในการที่เราจะแก้ไขการลักลอบนี้เป็นการยาก แต่ทว่าข้าพเจ้าพิจารณาดูแล้ว เห็นว่ามันไม่ยาก เมื่อถ้าหากว่าเราจะเอาจริง แต่ว่าไม่เอาจริงก็เป็นปัญหาอีกอย่างหนึ่ง นอกจากนั้นแล้วอ่านดูพระราชบัญญัติที่รัฐบาลเสนอมาขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลายได้โปรดดูว่า มันขัดต่อกฎหมายสำรวจและห้ามกักกันข้าว คือว่ากฎหมายสำรวจและห้ามกักกันข้าวในมาตรา ๕ ทราบชัดเจนว่าชาวนาที่ผลิตข้าวจากนาของตนเองมีข้าวไม่เกิน ๓ เกวียน ไม่ต้องแจ้งปริมาณ ถ้าหากกฎหมายฉบับนี้ออกไปแล้ว ต้องแจ้งปริมาณจะมีการบังคับซื้อ เมื่อมาแจ้งปริมาณแล้วเราจะบังคับซื้อก็ได้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าได้พิจารณาเห็นว่า ในการที่รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นการขัดต่อกฎหมายว่าด้วยสำรวจและห้ามกักกันข้าว ทั้ง ๆ ที่เรามีบทบัญญัติกฎหมายสำรวจและห้ามกักกันข้าว เพื่อจะไม่ให้ชาวนาเดือดร้อนในเรื่องเครื่องอุปโภคและบริโภค ข้าวปลูกหรือข้าวกิน แต่ถ้ากฎหมายนี้ออกไปแล้วจะเป็นเหตุให้ จะทำให้ชาวนาซึ่งเป็นเจ้าของเดือดร้อน อีกประการหนึ่งซึ่งเราไม่ควรจะออกกฎหมายนี้ ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าจะต้องกำหนด นอกจากนั้นแล้วตามที่รัฐมนตรีพาณิชย์ได้ชี้แจงว่า การที่ให้อำนาจคณะกรมการจังหวัดเด็ดขาดในเรื่องควบคุมเครื่องอุปโภคและบริโภคนี้นั้น ข้าพเจ้าเห็นตัวอย่างมาแล้ว โดยเฉพาะในเรื่องข้าวเป็นบทเรียนอันดีที่นำความเดือดร้อนมาสู่ประชาชนแค่ไหน ถ้าหากว่ารัฐบาลชุดนี้ยังมีลักษณะทำนองเดียวกันเข้าสู่สภา ความ

เดือดร้อนมาสู่ประชาชนแค่ไหน ผู้ที่มีข้าวอยู่ก็เดือดร้อน ผู้ที่ไม่มีข้าวจะกินก็เดือดร้อน เมื่อสรุปเหตุผลต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้แล้ว ข้าพเจ้าขอให้ใคร่ครวญดูให้รอบคอบ ข้าพเจ้าเห็นว่าในการที่รัฐบาลได้เสนอพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมา ข้าพเจ้าเห็นว่ามีหนทางอื่นที่ทำได้ดีกว่า และละมุลละม่อมกว่า และได้ผลสมความมุ่งหมาย คือว่าไม่ให้พ่อค้าถ่ายเทสินค้าลักลอบออกไป นี่เราควรจะแก้ไข นอกจากนั้นแล้วผู้ที่ต้องการซื้อเครื่องอุปโภคและบริโภคก็สามารถจะหาสินค้าต่าง ๆ ตามความปรารถนาของเขาได้โดยง่ายดาย ถ้าหากว่าออกกฎหมายในรูปนี้เข้ามาแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าแทนที่จะเป็นผลดีกลับกลายเป็นผลร้าย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอชี้แจงว่าตามที่รัฐบาลได้เสนอกฎหมายในรูปลักษณะเช่นนี้เข้ามานั้น หวังว่าสภานี้คงจะไม่รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

นายกว้าง ทองทวี (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าขอสนับสนุนพระราชบัญญัติฉบับนี้ของรัฐบาล คือว่าสนับสนุนด้วยความเป็นธรรม มองเห็นความเป็นธรรมที่บังเกิดขึ้น พระราชบัญญัติฉบับนี้เมื่อออกเป็นกฎหมายได้สำเร็จ ปัญหายุ่งยากที่เราประสบเวลานี้คือข้าวยากมากแพง สินค้ามีราคาสูง ค่าครองชีพสูง เหล่านี้เราจะกัดปัญหาเหล่านี้ได้ แต่ว่าถ้าหากว่ารัฐบาลทำจริงคือมีผู้ปฏิบัติให้จริง ๆ แล้ว ข้าพเจ้ารับรองด้วยคนหนึ่งว่ากฎหมายฉบับนี้จะแก้ไขปัญหาครองชีพที่เราประสบได้เด็ดขาด ข้าพเจ้าขอสนับสนุนด้วย ทีนี้ ข้อต่อไปนี้คือว่าถ้าออกไปได้ทำให้ค่าครองชีพที่เราประสบอยู่นั้นได้รับความสะดวก ได้ลดค่าครองชีพ เพราะเหตุว่าถ้าหากว่าเราไม่ออกกฎหมายป้องกันไว้ ปล่อยให้พ่อค้าทำการขึ้นราคาสินค้าโดยไม่มีการควบคุมบ้าง พวกพ่อค้าเหล่านั้นก็อาจจะถือโอกาสขึ้นไปได้อย่างเสรีแล้วหลงลืมนึกถึงความเป็นมนุษยธรรมดังเวลานี้เพียงได้ข่าวว่ารัฐบาลจะเสนอพระราชบัญญัติขึ้นเงินเดือนให้ข้าราชการเท่านั้น สินค้าในท้องตลาดก็จักจะไหวตัวขึ้นอีกแล้ว ทั้งนี้ เพราะเหตุว่าพ่อค้าเหล่านั้นก็เอาแต่ประโยชน์ที่จะได้ไม่นึกถึงชนส่วนมากซึ่งจะได้ประสบ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเมื่อออกไปจะทำให้การครองชีพของประชาชนทั่ว ๆ ไปดีขึ้น ถ้าเราแก้ไขกันได้

ข้อ ๒ จะทำให้พ่อค้าได้มีความยับยั้ง เพราะเหตุที่ว่าคนเรานั้นถ้าหากว่าได้มีการตักเตือนสกิดสะเกาบ้าง พวกพ่อค้าที่ละโมภโลภมากไปอาจจะยับยั้งก็ได้ เพราะฉะนั้นกฎหมายฉบับนี้ข้าพเจ้าคิดว่าจะยับยั้งความละโมภโลภมากของพ่อค้าที่หน้าเลือดได้ ข้าพเจ้าจึงเห็นควรสนับสนุนในข้อนี้

ข้อ ๓ เป็นการช่วยทำให้ฐานะของข้าราชการซึ่งง่อนแง่นอยู่เวลานี้ดีขึ้น เพราะเหตุที่ว่าเงินเพิ่มที่จะได้เพิ่มมากอีกนั้น สมมติว่าข้าราชการได้เพิ่ม ๓ เท่า ราคาสินค้าขึ้น ๕ เท่า อย่างนี้ไม่มีประโยชน์ ทั้งงบประมาณซึ่งรัฐบาลจะเสนอข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าไม่มีพระราชบัญญัติฉบับนี้ อย่าเพิ่มกันเพิ่มแล้วก็ไม่ทัน เพราะอำนาจของเขาเขาทำการค้าได้อย่างเสรีนั้นเขาอาจจะขึ้นราคาไปได้อย่างสูง ๆ ถ้าไม่ชอบใจเขาไม่ขายก็ได้ ถ้าไม่ได้ราคาที่พอ อย่างนี้ข้าพเจ้าคิดว่าถ้ามีกฎหมายฉบับนี้จะทำให้ความเห็นอกเห็นใจระหว่างผู้ซื้อผู้ขายพ่อค้าประชาชนได้เข้าใจกันถูก เราจะไม่ได้หน้าเลือดด้วยกัน

ข้อ ๔ กฎหมายฉบับนี้แม้ออกไป ผู้ที่เดือดร้อนข้าพเจ้าคิดว่าเป็นของคนส่วนน้อย คือว่าในหมู่พ่อค้า แต่ว่าพ่อค้าความจริงได้กำไรมานานแล้วเข้าใจว่าความเดือดร้อนมีน้อย แม้ว่ากฎหมายนี้จะมีผลว่าถือเอาราคานับแต่วันประกาศกฎหมายฉบับนี้ ๒๕ วันเป็นมาตรฐานแล้ว เขาก็ยังได้กำไรคืออยู่ อันนี้เรียกว่าจะเดือดร้อนของคนส่วนน้อย แต่ว่าให้ความสุขแก่คนส่วนมากรวมทั้งพวกเราด้วย เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นควรสนับสนุนอย่างยิ่ง สำหรับข้อนี้ เพราะคนส่วนมากเดือดร้อนแล้ว หากว่าพ่อค้าไม่ยับยั้งคอยจะขึ้น ๆ ไปแล้ว เราจะมีเงินซื้อหรือ ให้เท่าไร ๑๐ เท่า ๕ เท่า ก็ไม่ทัน เมื่อไม่ทันแล้ว เราก็เจ๊งกัน พิมพ์ธนบัตรอีกก็ไม่ทัน ราคาของขึ้น ๒๐-๓๐ เท่า พวกเราเดือดร้อน เดือดร้อนตลอดถึงประชาชนด้วย ข้าราชการที่มีเงินเดือนก็พอสู้ เพราะรัฐบาลก็คงจะเพิ่มให้อีก แต่ไล่เขาไม่ทันสักที ถ้าไม่ออกกฎหมายสกัดกั้นไว้กฎหมายฉบับนี้ และจะสกัดกั้นไว้ในยามนี้ ส่วนประชาชนนั้นเล่ารายได้ไม่เหมือนเราหาเช้ากินค่ำอย่างนี้ตายเลย แล้วพ่อค้าเลือกขายหรือ หรือจะขายให้คนมีเงินเดือนอย่างหนึ่ง ประชาชนอย่างหนึ่ง ถ้าทำได้อย่างนั้น ข้าพเจ้าจะนับถือพ่อค้าแต่เปล่า เขาฉวยโอกาสทันที เอามาตรฐานแห่งการครองชีพของข้าราชการเป็นเครื่องวัดขึ้นระดับสินค้า และความเดือดร้อนไปตกอยู่กับคนยากคนจน เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้ามีความเห็นชอบที่รัฐบาลนี้จะออกกฎหมายฉบับนี้กันไว้ไม่ให้สินค้าได้กะเถิบขึ้น เพราะในเรื่องการขึ้นราคานี้เขามีเสรีที่จะทำได้ ถ้าไม่สกัดกั้นไว้แล้ว ราคาก็จะกะเถิบขึ้น และเป็นความเดือดร้อนแก่คนหมู่มาก เพราะฉะนั้น ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจึงมีความเห็นพ้อง และควรรับหลักการไว้อย่างยิ่ง และสุดท้ายนี้ก็เมื่อการจะทำเรื่องนี้แล้วก็ขอให้ความนึกคิดไว้ว่า การทำเรื่องนี้ต้องทำอย่างเด็ดขาด คือรัฐบาลการที่รับแล้วว่าจะทำอย่างเด็ดขาด แต่เมื่อ

ปัญหาว่าทำอย่างนี้แล้วสินค้าจะหลบเข้าตลาดมืด ถ้าเข้าตลาดมืดแล้วไม่ขายมีสินค้าวางขายโต้ง ๆ ถามเขาเขาบอกไม่ขายหรือว่ามีเจ้าของแล้ว ก็เป็นเรื่องของเจ้าหน้าที่ที่ต้องจัดการทันที จะจัดการวิธีใดเป็นวิธีปฏิบัติซึ่งเจ้ากระทรวงทบวงกรมมีหน้าที่ต้องทำอย่างนั้น ให้เรียกว่าเราออกกฎหมายมาปฏิบัติ ไม่ใช่ออกกฎหมายให้เพื่อเล่นเปล่า ๆ เรื่องนี้อยู่ที่การปฏิบัติ เพราะฉะนั้น เมื่อกฎหมายฉบับนี้จะออกไปแล้วจะต้องทำงานกันอย่างจริงจัง จะทำเล่น ๆ ไม่ได้ นี่เป็นคำฝากสุดท้ายที่ข้าพเจ้าขอสนับสนุนให้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้

นายคล้าย ละอองมณี (สงขลา) : การออกกฎหมายฉบับนี้มา ข้าพเจ้ามองเห็นความหวังดีของรัฐบาลที่จะควบคุมราคาสินค้าไม่ให้ราคาสูงขึ้นเพื่อประโยชน์แก่ประชาชนเท่านี้ ข้าพเจ้าก็ยอมรับเจตนาของรัฐบาลว่ามีเจตนาดี แต่ว่าเมื่อข้าพเจ้าได้มองเห็นมาและสังเกตมาตั้งแต่ต้นที่เราเริ่มควบคุมสินค้ามา ข้าพเจ้าไม่เห็นแม้แต่สักครั้งเดียวที่รัฐบาลควบคุมราคาสินค้าอยู่ เพราะปรากฏแก่ข้าพเจ้าว่า สินค้าใดที่รัฐบาลควบคุมสินค้านั้นก็เข้าตลาดมืดหมดทำให้ราคาสูงขึ้น ขอให้ท่านรัฐมนตรีทุกคนหรือบางคนได้เคยอยู่ในสมัยสงครามมาแล้วเคยเห็นมาแล้วว่าถ้าควบคุมสินค้าใดสินค้านั้นก็หายหมด ในสมัยหนึ่งปรากฏว่าถ้าควบคุมแล้วสินค้านั้นอยู่ในบ้านผู้ใหญ่หมด สมัยนี้ก็เช่นเดียวกันควบคุมไม่ได้ควบคุมแล้วไม่มีขายไปขายในตลาดมืดหมด ทางปราบปรามก็ไม่ปรากฏว่ารัฐบาลได้ปราบปรามได้ผลเลยตั้งแต่เกิดสงครามมาแล้ว รัฐบาลก็คงยอมรับกับข้าพเจ้าว่ารัฐบาลไม่เคยได้ปราบปรามสำเร็จเลย นอกจากปราบยายแก่ขายไม้ขีดไฟหนึ่งกลัก รายใหญ่ ๆ ไม่เคยได้ทำได้เลย แล้วเราจะออกกฎหมายทำไม เมื่อออกแล้วจะต้องมีทางปฏิบัติได้ เมื่อไม่ปฏิบัติได้กลับเป็นเครื่องมือทำลายคนยากคนจนให้ได้รับความเดือดร้อน คือคนใหญ่คนโตพ่อค้าใหญ่โตไม่เคยได้รับโทษ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นเครื่องมือไม่ดี ท่านอาจจะแย้งข้าพเจ้าว่ากฎหมายนี้มีหลักการดีแต่คนไม่ดี แต่หากเมื่อเรารู้ว่าคนไม่ดีแล้วเราจะออกกฎหมายไปทำไมเรารู้แล้วว่าวัว เราไม่ดีเราจะซื้อไถไปทำไม เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่สามารถจะสนับสนุนกฎหมายฉบับนี้ได้ จึงต้องคัดค้านและข้าพเจ้าจะพยากรณ์ไว้เสียด้วยว่าถ้ากฎหมายนี้ออกไปรัฐบาลก็ควบคุมราคาสินค้าไม่ได้ ท่านที่สนับสนุนคอยดูต่อไปก็แล้วกัน

นายบุ้น แก้วมาตย์ (นครพนม) : การที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมการค้ากำไรเกินควรเข้ามานี้เป็นที่

ยอมรับกันทั่วไปแล้วว่า ทั้งฝ่ายค้านและฝ่ายสนับสนุนก็มองเห็นแล้วว่า พระราชบัญญัติอันนี้ถ้าจะกระทำจริงแล้วก็จะเกิดประโยชน์และให้ความเป็นธรรมอย่างยิ่ง ฝ่ายค้านที่กำลังเป็นห่วงก็คือกลัวรัฐบาลจะไม่เอาจริง และยิ่งกว่านั้นกลัวว่าสินค้าบางประเภทจะเข้าตลาดมืดไปเสีย ถ้าเราจะดูภาระความเป็นในปัจจุบันนี้กับที่แล้วมานั้นจะเห็นว่าต่างกันมาก ในสมัยก่อนนั้นฐานะของประเทศชาติและความเป็นอยู่ของบ้านเมืองย่อมทำได้ยากหลายประการ เพราะว่าอำนาจอธิปไตยในสมัยนั้นเราทำไม่ได้เด็ดขาดเพราะจะเป็นการกระทบกระเทือน แต่สมัยปัจจุบันนี้สามารถจะทำได้และรัฐบาลก็เตรียมพยายามกระทำด้วยวิถีทางอันสงบสุขตลอดมา และเวลานี้ก็เห็นแล้วว่าเครื่องอุปโภคและบริโภคบางประเภทได้ลดน้อยถอยไปเหลือแต่ความครองชีพประจำวันเท่านั้น และรัฐบาลก็มองเห็นความจำเป็นอย่างนี้จึงได้ใช้วิธีเด็ดขาด ข้าพเจ้าเชื่อและเห็นว่าเป็นวิธีเดียว การต่อยมวยนั้นก็มีหลายยก ยกหนึ่งยกสองก็อาจจะเพลี่ยงพล้ำ แต่ยกสุดท้ายอาจจะน็อคเลยก็ได้ ปัญหาข้อสุดท้ายที่ท่านผู้แทนบอกว่าเป็นการขัดกับพระราชบัญญัติกักกันข้าว ตรงกันข้ามกลับเป็นการสนับสนุนพระราชบัญญัตินั้นให้ดีขึ้น เพราะว่าเราทราบแล้วว่าข้าวเวลานี้กำลังแพง ถ้าปล่อยให้ข้าวออกไปนอกประเทศแล้วข้าวจะกลับไหลไปเสียที่จุดหนึ่งมาก ถ้าออกพระราชบัญญัติควบคุมการค้านี้แล้ว ปัญหานี้ก็จะเป็นทางที่จะทำให้ประชาชนของเราได้รับความสะดวกขึ้นบ้าง และถอบกับขณะนี้รัฐบาลก็ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับหนึ่งซึ่งเราได้รับหลักการไปแล้วเมื่อกี้นี้ ในการที่จะกำจัดและทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดกับข้าราชการโดยเด็ดขาด และข้าราชการก็ได้รับเงินเพิ่มขึ้นไปอีกซึ่งเราจะได้รับรองร่างพระราชบัญญัติเงินเพิ่มพิเศษอีกอย่างหนึ่งนี้ในการที่ลงโทษมือหนึ่ง คือมือหนึ่งถือถุงเงินอีกมือหนึ่งถือไม้เรียว เพราะฉะนั้น ถ้าเชื่อว่าปัญหาที่จะทำนั้นในฐานะที่พวกข้าพเจ้าเป็นผู้รับรองรัฐบาลนี้ และพระราชบัญญัตินี้หัวหน้าพรรคข้าพเจ้าเป็นผู้เสนอมา ถ้าไม่ทำจริงแล้วละก็ลาออก ถ้าไม่สามารถทำได้ก็เชิญให้ลาออก เราขอให้บรรดาพวกเราทั้งหลายรับรองร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

นายเลื่อน พงษ์โสภณ (นครราชสีมา) : พระราชบัญญัติการค้ากำไรเกินควรที่รัฐบาลเสนอมานี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรรับหลักการ เหตุผลที่ว่าไม่ควรรับหลักการเพราะในตัวพระราชบัญญัตินี้เองมีเหตุผลหลายอย่างที่ไม่ควรรับหลักการ กล่าวคือในพระราชบัญญัติฉบับนี้มีว่า ในพระราชบัญญัติการค้ากำไรเกินควร ถ้าบุคคลใด

เอาสิ่งของไปค้าโดยสูงกว่าราคาตลาดหรือ
ราคาสูงสุดที่ทางราชการได้กำหนดไว้แล้ว
แล้วก็มีความผิดทางกฎหมาย ทีนี้ ปัญหา
ก็เกิดมีขึ้นว่าทำอย่างไรเราจึงจะรู้ราคาแน่
นอนของเขาว่าราคาที่เขาสั่งและที่เขาซื้อ
มาราคาเท่าไร รัฐบาลได้จัดการสำรวจราคา
ต้นทุนนี้ไว้แล้ว ๆ หรือ นอกจากนั้น ถ้า
หากว่าจะสำรวจถ้าหากทำตามวิธีการอย่าง
นี้แล้วข้าพเจ้าเห็นว่าเราจำเป็นต้องสำรวจ
กันมาตั้งแต่เวลาสินค้าขาเข้าตั้งแต่ที่
ศุลกากร ข้าพเจ้าว่าในประเทศเราไม่
เหมือนต่างประเทศ คืออย่างประเทศ
อังกฤษกฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายซึ่ง
อังกฤษทำอยู่เวลานี้ แต่ในอังกฤษกับ
ประเทศไทยไม่เหมือนกัน ในอังกฤษเขา
เป็นคนอังกฤษซึ่งเป็นคนที่รักชาติอยู่ ๙๙
หรือมากกว่า ๙๙ เปอร์เซนต์ แต่ในประเทศ
ไทยเรา ผู้ที่อยู่ในประเทศไทยและรักไทย
ก็จริง แต่อย่าลืมว่าการที่ดำเนินการค้าใน
อังกฤษเขานั้นคนอังกฤษเป็นคนดำเนินการ
ค้าทั้งสิ้น ถ้าหากว่าท่านพิจารณาดูให้ดีแล้ว
ในประเทศเราท่านจะแลเห็นว่าการค้า
ต่าง ๆ ตกอยู่กับมือผู้ใด เมื่อตกอยู่กับมือผู้
ใดข้าพเจ้าไม่ใช่จะประณามคนต่างประเทศ
หาเช่นนั้นมิได้ แต่ขอให้คิดนึกดูพฤติ-
การณ์ที่ล่วง ๆ มาแล้วทั้ง ๆ ที่รัฐบาลออก
กฎหมาย ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลได้วิงวอนมาแล้ว
ครั้งกระโน้นก็ตาม แต่ผลที่ได้รับไม่ได้รับ
ผลดีเลยสักคราวเดียว อย่างที่เพื่อนสมาชิก
ได้กล่าวแล้วว่าคราวใดที่ออกกฎหมายควบ
คุมการค้าคราวนั้นสินค้าก็เข้าตลาดมืด
เฉพาะอย่างยิ่งในกฎหมายฉบับนี้ได้เขียนไว้
รัดกุมมาก คือเขียนไว้รัดกุมว่าให้แจ้งจะ
กำหนดอย่างใดอย่างหนึ่งอะไรก็ได้สาระพัด
สาระเพ ข้าพเจ้าเห็นว่ายังมีทาง อย่างซัก
ตัวอย่างง่าย ๆ อย่างนี้ ในมาตรา ๑๙ มีข้อ
ความว่าอย่างนี้ ผู้ใดทำการซื้อหรือขาย
หรือให้บัตรปันส่วนจากผู้อื่นทั้งผู้ซื้อ ผู้ขาย
ผู้รับ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
๑ พันบาทหรือจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือ
ทั้งปรับทั้งจำ ข้าพเจ้าเห็นว่าการเขียน
กฎหมายอย่างนี้ถึงไม่ได้ผลใหญ่ คือไม่ได้
ผลอย่างไร ผู้ซื้อก็มีความผิด ผู้ให้ก็มี
ความผิด คือทุกคนผิดหมด ทีนี้ย้อนมา
คิดดูว่า ถ้าหากว่าจะต้องเป็นผู้ซื้อ ผู้ให้
หรือผู้ขายอะไรเหล่านี้ผิดหมดทุกคนแล้ว ๆ
จะเอาใครมาเป็นพยานในการจับกุมกันได้
นอกจากเจ้าหน้าที่จะแลเห็นขึ้นในขณะนั้น
แต่ว่าเจ้าหน้าที่ของเรามีมากพอที่จะคุ้ม-
ครองและตรวจตราดูแลคนทั่วประเทศซึ่ง
มีราว ๑๙ ล้านคนแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่า
มาตรา ๑๙ ที่กล่าวนี้จะจับไม่ได้เลย คือผู้
ให้ก็มีความผิด ผู้ซื้อก็มีความผิดทั้งนั้น
คือเกิดการซื้อขายผิดกฎหมายฉบับนี้ ทุก
คนที่ทำงานร่วมกันผิดหมดเช่นนี้ เมื่อ
เช่นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าในการออกกฎหมายไป

อย่างที่รัฐบาลเสนอนี้ถ้าหากว่าทำได้ แต่อย่างไรก็ตามสภาก็คงรับเอาไปจนได้ แต่เมื่อรับไปจนได้ถ้าหากว่ารัฐบาลไม่สามารถจะทำได้ เมื่อรัฐบาลไม่สามารถจะทำได้ผลลัพท์จะเป็นอย่างไร นอกจากความเดือดร้อนจะเกิดขึ้นแก่ประชาชนแล้ว ผลสะท้อนคือรัฐบาลนี้จะต้องรับความเสียหายเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อกี้นี้มีสมาชิกผู้หนึ่งได้กล่าวว่ากฎหมายฉบับนี้ก็เป็นกฎหมายของหัวหน้าพรรคของท่านผู้นั้นได้เสนอมาและวิงวอนสภานี้ถึงท่านไม่วิงวอนก็คงชนะข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายฉบับนี้ก็เป็นกฎหมายซึ่งหัวหน้าพรรคนั้นได้เคยเสนอมาครั้งหนึ่งแล้วและสภานี้ในสมัยนั้นก็ได้เสนอผ่านไปเพราะไม่สามารถที่จะปฏิบัติได้ เมื่อสภาได้ยกเรื่องอื่นขึ้นปรึกษาโดยเห็นว่าไม่สามารถที่จะปฏิบัติได้แล้วท่านก็เสนอมาอีกแต่กฎหมายนั้นดี แต่ทางปฏิบัตินั้นปฏิบัติไม่ได้และถ้าปฏิบัติแล้วจะเกิดเดือดร้อนขึ้น ไม่ใช่ข้าพเจ้าจะไม่ช่วยรัฐบาลหรือจะหักแข้งหักขานั้นหามิได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสภานี้ไม่ควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณา

นายยกเสียง เหมภูติ (ระนอง) : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในความรู้สึกของข้าพเจ้าที่เป็นสามัญชนรู้สึกว่าสมควรจะรับหลักการเป็นอย่างยิ่ง เพราะเหตุว่าเป็นการปรับปรุงกฎหมายเดิมให้เหมาะสมในการที่จะใช้กำราบปราบปรามผู้ที่เอารัดเอาเปรียบเพื่อนมนุษย์ การที่เพื่อนสมาชิกบางท่านอภิปรายว่าไม่ควรจะรับหลักการเพราะถ้าออกกฎหมายไปก็ไม่ได้ประโยชน์เพราะเจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติการไม่ทำการตามหน้าที่ในเรื่องนี้เป็นเรื่องของการปฏิบัติ ข้าพเจ้าเห็นว่าสภาของเรานี้เป็นสภานิติบัญญัติการออกกฎหมายไปก็เพื่อให้เหมาะสมแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น นั่นเป็นหน้าที่โดยเฉพาะส่วนการปฏิบัตินั้นจะดีหรือไม่ดีนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เราจะถือว่าข้าราชการทั่วไปไม่ดีเสียเลยนั้นไม่ได้ ในสภานี้ยังไม่ได้รับรองว่าข้าราชการที่ปฏิบัติงานนั้นทุจริตทั้งหมดก็หามิได้ เพราะฉะนั้น เมื่อสิ่งไรดีสภานี้ก็ควรจะรับหลักการ การที่ท่านสมาชิกอภิปรายคัดค้านไปในปัญหาเรื่องคนว่าเดี๋ยวนี้ข้าราชการและคนส่วนมากเป็นไปในทางทุจริตหรือชั่วช้าอย่างนี้นั้นไม่ใช่ความจริงทั้งหมด ที่ชั่วก็มีที่ดีก็มาก ปัญหาเรื่องคนนั้นไม่เป็นปัญหาที่ควรจะนำมาพูดจากัน ในทางธรรมวินัยก็ว่ามนุษย์นั้นมีอยู่ ๔ จำพวก คือ มนุสเปโต มนุสติรัจฉาโน มนุสมนุสโส มนุสเทโว เพราะฉะนั้น ด้วยเหตุผลอย่างนี้ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า เมื่อพูดโดยเฉพาะแล้วข้าพเจ้าเห็น

ว่ากฎหมายนี้จะแก้ไขความเดือดร้อนให้ดีขึ้น เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าควรจะรับหลักการเป็นอย่างยิ่ง

นายบุญช่วย อัตถากร (มหาสารคาม) : ความจริงพระราชบัญญัตินี้บับนี้ข้าพเจ้าพิจารณาอยู่เป็นเวลาประมาณ ๒ คืน รู้สึกว่า เมื่อคิดอย่างผิวเผินแล้วจะเห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้จะทำความร่มเย็นให้แก่ประชากรของชาติเราเป็นอย่างยิ่ง แต่เมื่อได้ใคร่ครวญดูอย่างถ่องแท้แล้วจะรู้สึกว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้จะเป็นผลร้ายมากกว่าให้คุณ ข้าพเจ้าในฐานะที่เคยเป็นอนุกรรมการควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคและค้ากำไรเกินควร ได้พยายามสังเกตการในเรื่องนี้มาเป็นเวลาหลายปี ได้เห็นอย่างชัดแจ้งว่า ในการควบคุมนี้ทุกครั้งเป็นผลร้ายทุกที เมื่อคิดอย่างเผิน ๆ ก็อย่างที่ข้าพเจ้ากราบเรียนแล้วว่า การควบคุมการลงโทษผู้กระทำความผิดในลักษณะเช่นนั้นน่าจะเป็นผลดีคือทำให้ผู้ที่ประพฤติอย่างที่เรียกว่าพ่อค้าหน้าเลือดกลับใจประพฤติไปในทางที่มีความเมตตากรุณาต่อผู้บริโภค แต่ก็หาเป็นเช่นนั้นไม่ ทั้งนี้ ก็เพราะว่าเศรษฐกิจของชาติเรานั้นอยู่ในมือของชนต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ เราจะเห็นได้ว่าเท่าที่เคยปรากฏในการควบคุมทุกครั้งมานั้นสินค้าได้เข้าตลาดมืดทันทีทันใดอย่างที่เราจะค้นคว้าหรือสอบสวนหาได้ว่าสินค้าและสิ่งของเหล่านั้นหายไปได้โดยวิธีใดและอยู่ที่ไหน เมื่อสินค้าหลบหายเข้าตลาดมืดแล้วความขาดแคลนก็วิ่งตามหลังมาโดยปัจจุบันทันด่วน เมื่อความขาดแคลนวิ่งตามมาโดยปัจจุบันทันด่วนแล้วราคาของก็ถีบขึ้นสูงโดยทันทีทันใด ความเดือดร้อนในเรื่องการครองชีพก็เกิดความกระทบกระเทือนจากผลที่กล่าวนี้เป็นเงาตามตัว ยิ่งกว่านั้น ยังก่อให้เกิดความเดือดร้อนในประการอื่นๆอีกอย่างมากมายซึ่งไม่สามารถจะนำมาพรรณนาให้หมดสิ้นได้ทุกครั้ง ถ้าเป็นอย่างนั้นเราก็ยังทราบกันโดยทั่วถึง ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าหากว่าเราสามารถในการที่จะประดิษฐ์สินค้าของใช้ของกินหรือสามารถจะสั่งสินค้าให้ได้มากเพียงใด เราก็สามารถจะแก้การครองชีพของประชาชนให้ได้มากเพียงนั้น ในระยะเวลาสองปีมานี้เราจะเห็นได้ว่าบางสิ่งบางอย่างได้ลดราคาครองชีพของเราให้ถูกลงบ้างแล้ว ทั้งนี้ รัฐบาลก็พยายามกระเสือกกระสนที่จะช่วยเหลือเป็นต้นว่าสั่งสินค้าและช่วยเหลือโดยวิธีให้พวกประชาชนพวกราษฎรตลอดจนพ่อค้าได้พยายามในการที่จะผลิตสินค้าต่าง ๆ เครื่องเหล็กเครื่องใช้ไม้สอย เครื่องกินเครื่องบริโภคต่าง ๆ ชนิดขึ้นจึงกระทำให้สินค้าบางอย่างบางสิ่งนั้นลดถูกลงพอสมควร และในเรื่อง

ที่มีการลดถูกลงนี้เราหาได้มีการควบคุมกวดขันแต่ประการใด เพียงแต่ถ้าหากว่าเราเกิดมีการควบคุมขึ้นอีกเป็นสิ่งที่แน่นอนที่สุดที่สินค้าจะต้องเข้าสู่ตลาดมืดความขาดแคลนจะต้องตามมา การครองชีพจะต้องสูงขึ้น อย่างนี้เป็นสิ่งที่แน่นอนที่สุดสำหรับความเห็นโดยทั่ว ๆ ไป กระผมอยากจะขอกราบเรียนว่าบางทีเราจะแก้ได้ดียิ่งกว่านั้นดังที่ท่านได้เคยกระทำอยู่และจะกระทำต่อไป ประการที่สำคัญก็คือว่าเราพยายามสั่งสินค้านอกเข้ามาในประเทศให้มากที่สุดในสิ่งที่เราจำเป็นต้องใช้ต้องกินในสิ่งนั้นเราก็สั่งมาให้มาก การสั่งมาให้มากนี้รัฐบาลท่านก็ทราบดีอยู่แล้วว่าการสั่งโดยราชการเองและปล่อยให้ราษฎรสั่งได้เต็มที่ และพ่อค้าคนไทยคนใดซึ่งสามารถจะสั่งสินค้าจากต่างประเทศได้มากก็ให้ความอุปการะช่วยเหลือสนับสนุนไม่ว่ากำลังใด ๆ ซึ่งรัฐบาลสามารถจะช่วยเหลือได้ตลอดจนการให้เสรีภาพความสะดวกทุนรอนหรืออะไรต่าง ๆ นานาชนิดซึ่งสามารถจะช่วยเหลือได้ ยิ่งกว่านี้รัฐบาลก็พยายามสั่งให้มากโดยรัฐบาลเองดังที่กระทำมาแล้ว นอกจากนี้ ถ้าหากว่าเราสามารถในการที่จะเพิ่มพูนช่วยเหลือส่งเสริมในทางการพาณิชย์ การเกษตร และการอุตสาหกรรม กระผมก็คิดว่าไม่จำเป็นจะต้องมาออกพระราชบัญญัตินี้ก็ได้ บังคับให้ราษฎรทุกครัวเรือนจำต้องประกอบการเกษตร การบังคับอย่างที่ทำกันอยู่แล้วยังไม่เพียงพอ ผมเห็นว่าต้องทำกันมากกว่านี้

ประธานสภาผู้แทน : ความเห็นนั้นไม่ต้องหรอก เอาแต่อันนี้เถอะ

นายบุญช่วย อัตถากร (มหาสารคาม) : นี่แหละข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้าหากว่าได้มีการร่างกันอย่างทำนองนี้แล้ว เชื่อแน่ที่สุดว่าจะต้องเป็นผลดีโดยไม่ต้องไปบังคับอย่างที่ทำกันอยู่เดี๋ยวนี้ เพราะว่าเศรษฐกิจของให้มือของใคร ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายย่อมทราบดี อย่างไรก็ดี พระราชบัญญัตินี้ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าและสมาชิกบางส่วนได้มีการคัดค้าน ก็ยังแน่ใจอยู่ว่าอาจจะสู้ไม่ได้ แต่ถึงแม้ว่าจะแพ้ก็ตาม ใคร่ขอความกรุณากราบเรียนเพื่อฝากความสังเกตไว้ในอันที่จะมีการแก้ไขและช่วยเหลือในลักษณะเช่นนี้ต่อไปในโอกาสหน้า

นายรังสฤษฎ์ เชาวนะศิริ (พระนคร) : ข้าพเจ้าขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ทั้งนี้ โดยที่เห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ผลดี หาได้มีโทษประการใดไม่ ตามหลักการที่ฝ่ายค้านได้ค้านมาก็มีอันเดียวว่า ถ้าออกพระราชบัญญัตินี้ไปแล้วจะก่อให้เกิดตลาดมืดขึ้น ถ้าเราไม่มีร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้อยู่สินค้าจะคงที่อยู่หรือสูงขึ้นไป การควบคุม แน่นอนละจะต้อง

มีการที่จะเล็ดลอดออกไปบ้างในตลาดมืด ไม่มีประเทศใดในโลกที่จะควบคุมตลาดมืดไว้อยู่ แต่ผลของการควบคุมนั้นย่อมจะต้องมีราษฎรส่วนหนึ่งที่จะได้รับผลแห่งการควบคุมนั้นไว้ และผลของการควบคุมนั้นย่อมจะตรึงราคาไว้ไม่ให้สูงเกินไป เช่นสมมุติว่าเรากำหนดราคาผ้าไว้เมตรละ ๔ บาท แน่ละราษฎรจะต้องซื้อผ้าได้เมตรละ ๔ บาท แต่ถึงแม้จะไปอยู่ในตลาดมืดเมตรละ ๖ – ๗ บาทก็ตาม ก็ย่อมไปได้ชั่วขณะหนึ่ง เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติฉบับนี้มีแต่คุณโทษไม่มี พระราชบัญญัติฉบับนี้เจ้าของก็ย่อมจะต้องทวีขึ้นเรื่อยๆ ไป และอีกประการหนึ่งการที่ออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปฝ่ายค้านที่ค้านร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็บอกว่า กิจการค้าของเราอยู่ในมือของคนต่างด้าวก็ตาม พระราชบัญญัติฉบับนี้เรารู้อยู่แล้วว่าเป็นการควบคุมพ่อค้าคนต่างด้าวเหล่านั้น แล้วทำไมข้าพเจ้าจึงจะไปคอยป้องกันผลประโยชน์ของคนต่างด้าวเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้แหละการที่เราไม่ต้องการให้พ่อค้าหน้าเลือดเหล่านั้นมาเพิ่มพูนความเดือดร้อนแก่ประชาชน และความเดือดร้อนที่ท่านว่านั้น การที่จะมีพระราชบัญญัตินี้ออกไปนั้นความเดือดร้อนไม่เกิดขึ้นแก่ประชาชน จะเกิดขึ้นแก่บรรดาพ่อค้าผู้ไม่สุจริตคิดไม่ชอบเหล่านั้น เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าควรที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ และอีกประการหนึ่งตามที่ว่าในการที่จะไม่ควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็เห็นว่าผู้ค้าบอกว่าควรจะสั่งสินค้าต่างประเทศเข้ามาเป็นจำนวนมาก การที่สั่งสินค้าเข้ามาเป็นจำนวนมากนี้ ตามหลักเราก็รู้อยู่แล้วว่าย่อมเป็นการทำลายเศรษฐกิจภายในประเทศ ทำให้การอุตสาหกรรมภายในประเทศย่อยยับ เพราะฉะนั้น ฝ่ายค้านได้เสนอมานั้นไม่ชอบด้วยหลักการ และการบำรุงเศรษฐกิจของประเทศเป็นการบำรุงเฉพาะหมู่เฉพาะเหล่า ต้องการบำรุงแต่เศรษฐีหน้าเลือดเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นเป็นอย่างยิ่งว่าสมควรที่จะได้รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ด้วยดี และอีกประการหนึ่ง ตามที่ผู้ค้านได้กล่าวว่าตามมาตรา ๑๙ กำหนดโทษไว้ทั้งผู้ขายบัตรและผู้ซื้อบัตร ต้องมีกำหนดโทษเช่นเดียวกันทั้งนั้น ย่อมจะหาพยานได้ ถ้าเราจะเปิดโอกาสให้คนหนึ่งคนใดซื้อได้หรือขายได้ก็ย่อมหาพยานได้ เพราะว่าการกำหนดโทษฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดนั้นก็ไม่น่าจะทำ เหตุที่เราได้มีกฎหมายอาญาออกไปย่อมกีดกันไม่ให้มีการกระทำผิดเกิดขึ้น และเป็นเครื่องดึงใจบุคคลไม่ให้ทำผิด เพราะฉะนั้นการที่เรามีกฎหมายฉบับนี้ออกไปก็เป็น

เครื่องดึงไม่ให้จิตใจบุคคลนั้นกระทำผิดขึ้น ซึ่งย่อมไม่หมายความว่าจะทำให้ไม่มีการกระทำผิดขึ้น เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้มีแต่คุณ หาโทษไม่มีเลย ข้าพเจ้าเห็นว่าสภาน่าจะรับร่างพระราชบัญญัตินี้ด้วยดี

ร้อยโท อู๊ด นิตยสุทธิ์ (นครราชสีมา): การที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติค้ากำไรเกินควรนี้ ข้าพเจ้าเห็นความตั้งใจดีของรัฐบาลที่จะให้ประชาชนของเราได้ซื้อของถูกได้บริโภคของไม่แพง แต่ข้าพเจ้าเข้าใจว่าที่รัฐบาลมีความนึกคิดอย่างนี้และข้าพเจ้าเข้าใจว่าที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อให้สมเจตนานั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าอาจจะคลาดเคลื่อน ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าเหตุผลที่ของถูกหรือแพงอยู่ทุกวันนี้ ย่อมเกิดขึ้นจากกฎการเสนอกฎการสนอง ถ้าหากว่าเรามีสินค้ามาก ๆ มากกว่าผู้บริโภค อย่างไรเสียก็ดีราคาของก็ถูก ถึงแม้จะมีพ่อค้าหน้าเลือดพยายามขึ้นราคาก็ขึ้นไม่ได้เพราะขายไม่ออก นี่ก็เป็นหลักธรรมดาเหมือนกัน อย่างเป็นต้นได้ข่าวว่ารัฐบาลจะสั่งผ้ามาขาย เวลานี้ผ้าในตลาดก็เริ่มถูกลงบ้าง แสดงว่าปริมาณมากขึ้น แต่ทำนองเดียวกันเมื่อของไม่มี ถึงรัฐบาลจะออกกฎหมายบังคับอย่างไรก็ตามเถิด เมื่อไม่มีแล้วก็แย่งกันซื้อแย่งกันบริโภคของต้องแพงอยู่เอง ข้าพเจ้าเข้าใจว่าความเจตนาดีของรัฐบาลนั้นจะไม่ตรงต่อเหตุ คือหมายความว่ารัฐบาลพิจารณาในด้านเข้าใจไปอย่างข้าพเจ้าเรียนมากเกินควรทางที่ดีแล้ว ถ้าหาว่ารัฐบาลนี้พยายามที่จะจี้กับรัฐมนตรีมหาดไทย และรัฐมนตรีพาณิชย์ทั้งสองคนนี้แล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะเป็นการเหมาะสม คือว่ารัฐมนตรีมหาดไทยควรจะพยายามใช้กฎหมายสวนครัวผักหญ้ามะนาวอะไรที่ท่านพูดว่าแพง บังคับให้ทำขึ้นอย่างก่อน เมื่อของเพิ่มปริมาณมากขึ้นอย่างนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะถูกลง และรัฐมนตรีพาณิชย์ก็ทำนองเดียวกันอย่างผู้แทนมหาสารคามได้กล่าวแล้วว่าพยายามสั่งสินค้ามาให้มากขึ้น ในสิ่งที่มีความจำเป็นโดยไม่ต้องมีการบังคับแต่อย่างใด ถ้าหากว่าเราทำตามหลัก ๒ ข้อนี้ก็ไม่ต้องสงสัยว่าสินค้าจะเข้าตลาดมืด ท่านผู้แทนเมื่อกี้นี้บอกว่าพ่อค้าของเราไม่ใช่คนไทยเป็นคนต่างด้าวส่วนมาก เมื่อมีโอกาสเช่นนี้เขาต้องทำ เมื่อของไม่มีเข้าตลาดมืดของก็ต้องแพง ข้าพเจ้าเข้าใจว่ารัฐบาลไม่มีทางเช็คของได้ เพราะของเมืองไทยผิดกับต่างประเทศเขา ข้าพเจ้าเข้าใจว่าต่างประเทศที่เขาควบคุมได้นั้นเขามีโรงงาน มีการตรวจเช็ค เพราะเช็คได้รู้ว่าของอยู่ในมือใคร ใครผลิตบ้างแต่เมืองไทยเราไม่มีเช่น

นั้น สั่งมาแล้วจะเปลี่ยนมือไปอยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบ ของก็ย่อมมีราคาแพงขึ้น เหตุการณ์ที่แล้ว ๆ มาก็เป็นเครื่องชี้ให้เห็น เมื่อรัฐบาลได้ควบคุมสินค้าทุกครั้งของก็แพง อย่างที่ท่านสมาชิกหลายท่านพูดมาแล้ว จะปฏิเสธไม่ได้ จริงอยู่ เวลานี้รัฐบาลบอกว่ากำลังจะทำเครื่องมือที่เน่าให้ดีขึ้น ข้าพเจ้าสงสัยว่าจะเป็นอย่างไร ถ้าไม่เป็นผลก็จะเป็นผลให้รัฐบาลต้องได้รับคำกล่าวครหานินทามากขึ้น นอกจากนั้น รัฐบาลพยายามที่จะสั่งให้สินค้าต่างประเทศเข้ามามากขึ้น เพื่อที่จะเผื่นผลดีแก่ชาติบ้านเมือง เงินดอลลาร์ที่มีอยู่นั้นข้าพเจ้าขออย่าให้ไปเข้าตลาดมืดมากนักควรจะมาอยู่ในตลาดเปิดเผยให้มาก ข้าพเจ้าเข้าใจว่าถ้ารัฐบาลพิจารณาข้อความเหล่านี้ และเปรียบเทียบความเห็นรัฐบาลดูว่าเป็นการสมควรให้ยับยั้งกฎหมายนี้ไว้ชั่วคราว

นายเดือน บุนนาค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์: ผู้ที่สนับสนุนและผู้ที่มีความข้องใจ และผู้ที่ค้านต่อร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้อภิปรายกันมาหลายคนแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะขอโอกาสชี้แจงเพิ่มเติมให้ท่านเข้าใจในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้น เพราะปรากฏว่ายังมีความเข้าใจคลาดเคลื่อนอยู่บ้าง อย่างคุณเลื่อนบอกว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นแบบเดียวกับคุณทองอินทร์ ข้าพเจ้าเสียใจที่กล่าวว่าเช่นนั้น ไม่ใช่เช่นนั้น ถ้าหากว่าท่านได้เทียบเคียงพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคและบริโภค พระราชบัญญัติค้ากำไรเกินควรกับพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้วท่านจะเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นการดี และแก้ไขข้อความบางประการของพระราชบัญญัติค้ากำไรเกินควรปี พ.ศ. ๒๔๘๐ และพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคและบริโภคปี พ.ศ. ๒๔๘๘ พระราชบัญญัติของคุณทองอินทร์ที่พูดกันมามากมายนั้น ที่จริงมามีอยู่ในนี้เพียง ๒ ข้อเท่านั้น และไม่ใช่หลักการ เช่นพระราชบัญญัติบอกว่าในกรณีตั้งราคาสูงสุดนี้ ที่หมายความว่าให้เขามีการอุธรณ์พิจารณาราคาใหม่ได้ อีกข้อหนึ่งก็เกี่ยวกับเรื่องสินบนนำจับก็มีเพียง ๒ ข้อเท่านั้น นอกจากนั้นเป็นข้อความที่ปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติที่ใช้อยู่ในปัจจุบันทั้งสองฉบับอย่างเช่นคุณเลื่อนอ้างถึงมาตรา ๑๙ มาตรา ๑๙ นี้ตรงกับมาตรา ๑๓ ของพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคที่ใช้อยู่ขณะนี้เกือบจะกล่าวว่าทุกถ้อยคำเว้นแต่ลงโทษเท่านั้นที่เอาน้อยลงในนั้นเอาไว้มาก เพราะฉะนั้น ถ้าจะดูเทียบเคียงแล้วจะเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ที่ข้าพเจ้าชี้แจงมาข้างต้นนั้นเป็นการรวมพระราชบัญญัติสองฉบับและแก้ไขอย่าง

ยิ่งทางจังหวัดให้ดีขึ้น เพราะเป็นที่ร้ำร้องกันว่าพระราชบัญญัติสองฉบับที่ใช้อยู่นั้นเขาไม่มีอำนาจเด็ดขาดที่จะทำไป กว่าจะถึงกรุงเทพกว่าจะพิจารณาสั่งไม่ทันการ เพราะฉะนั้นแก้ไขอันนี้ให้เขามีอำนาจมากขึ้น ส่วนความข้องใจในข้ออื่นอย่างว่ากฎหมายเรื่องควบคุมนี้ที่ได้ปฏิบัติกันมาทำให้ของที่ควบคุมหายไป ในข้อนี้ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เคยมีส่วนเกี่ยวข้องกับกรรมการควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคมาก็รู้ข้อเท็จจริงว่าการกล่าวของท่านนั้นจริงก็มี แต่กฎหมายควบคุมมีประโยชน์ก็มีเฉพาะอย่างยิ่งการควบคุมผ้าที่เราจัดทำครั้งตอนปลายสงครามเป็นการใหญ่ทีเดียวก็จริงมีการทุจริตขโมยบัตรผ้านั้นก็มี เล่ห์เหลี่ยมของพ่อค้าที่ถูกควบคุมทำให้ผ้าหายก็มี แต่ผลที่ประชาชนจะพึงได้ที่ซื้อในราคาถูกก็ย่อมรับว่ามีอยู่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นอย่าว่าการควบคุมเสียหายร้อยเปอร์เซ็นต์อย่างกล่าว ผลดีก็มีอยู่ กรณีที่เราได้แก้กรณีที่ไม่จำเป็นนักก็มีเคยอยู่บ้างเช่นสมัยหนึ่งท่านควง อภัยวงศ์ เป็นนายกรัฐมนตรี เราไม่สามารถสั่งขนมปังญี่ปุ่นได้ เราก็มีการควบคุมกระดาษ ควบคุมหมึกเพื่อใช้ในการพิมพ์ ประโยชน์ในทางประชาชนที่จะซื้อไม่ได้ประโยชน์ แต่ประโยชน์ในทางรัฐประโยชน์สาธารณะได้ นี่จะว่าไม่มีประโยชน์เสียเลยก็ไม่ได้ เพราะเหตุที่ในกรณีเรื่องการค้ากำไรเกินควรมีประโยชน์มากอยู่ ท่านทั้งหลายยอมรับว่าการค้ากำไรเกินควรมีจริง ไม่มีใครปฏิเสธเลยสักคน ทีนี้ท่านข้องใจการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ ข้าพเจ้าก็ไม่ปฏิเสธว่าเจ้าหน้าที่บริสุทธิ์ทุกคน ไม่สุจริตก็มี แต่ถ้าจะไม่ทำอะไรเลยปล่อยให้เป็นไปแล้วก็จะหนักยิ่งขึ้น ทางเจ้าหน้าที่เราก็ปราบเจ้าหน้าที่นั้น ถ้าเจ้าหน้าที่สุจริตแล้วกฎหมายก็มีผล แล้วอีกอย่างหนึ่งกฎหมายควบคุมประเทศนี้หรือประเทศอื่นจะไม่มีผล ในบางเรื่องนั้นมักจะเป็นเรื่องการสมยอมของผู้บริโภคผู้ซื้อนั่นเอง คือผู้ซื้อทุกคนอยากจะได้ของอยากจะได้กินเร็วต้องติดต่อกับผู้ที่มีของขายแล้วก็พยายามที่จะสู้ตลาดมืด ก็ย่อมสู้ราคา ถ้าผู้ซื้อเป็นคนที่เรียกว่าเห็นใจคนอื่นแล้วถือปฏิบัติตามหน้าที่ของตนให้ดี หากว่าใครขายแพงเกินไป ก็ร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่หรือจับกุมมาแล้ว ถ้าผู้ซื้อทุกคนร่วมกับเจ้าหน้าที่ กฎหมายฉบับนี้ก็ย่อมเป็นผล เรากล่าวกันนักหนาว่า กฎหมายของอังกฤษเขาเป็นผลดีก็เมื่อคนทุกคนของเขาเป็นคนดี ผู้ซื้อทุกคนเขาไม่ให้ราคามากไปกว่านั้นและไม่ขายสูงไปกว่านั้น ตลาดมืดก็ไม่อาจจะเกิดขึ้นได้ เพราะฉะนั้นเรื่องผลของกฎหมายนั้นอย่างที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วก็เป็นเรื่องมีผลดีมากอยู่ ส่วนข้อแนะนำของท่านสมาชิกบางท่านในเรื่องการแก้การครองชีพ ในเรื่องการคมนาคมบ้าง ให้

สั่งของจากต่างประเทศบ้างก็เป็นข้อแนะนำที่ดี และทางรัฐบาลก็ได้พิจารณาปัญหาเรื่องเหล่านี้โดยละเอียดแล้ว บางทีท่านคงทราบจากหนังสือพิมพ์ว่า คณะรัฐมนตรีได้มีการประชุมกันในเวลากลางคืนหลายครั้ง เพื่อพิจารณาปัญหาของการครองชีพ ปัญหาการครองชีพเป็นปัญหาใหญ่โตมาก เรื่องที่จะแก้การครองชีพนั้นไม่ใช่จะมาจากต่างประเทศเสมอไป อย่างเช่นเนื้อสัตว์ท่านจะเกณฑ์ให้มาจากต่างประเทศย่อมไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราก็จะต้องส่งเสริมภายในของเราหรือกระทำสวนครัวที่มีสมาชิกบางท่านขอให้รื้อฟื้นนั้นทางมหาดไทยก็ได้และทางกระทรวงศึกษาธิการก็ได้ ขอร้องตามโรงเรียนประชาบาลให้ทำสวนครัว ก็ได้เป็นผลฝึกนิสัยอย่างหนึ่ง เป็นนิสัยการประหยัดไปในตัวด้วยก็ได้จัดทำไปเหมือนกัน หรือในการที่ท่านต้องการแก้ไขทางรถไฟถนนหนทางอะไรต่าง ๆ กระทรวงคมนาคมก็ได้จัดทำไป แต่ว่าเรื่องต่าง ๆ นี้ก็เพียงส่วนหนึ่ง ซึ่งแก้ไขการครองชีพ คือไม่ใช่ว่าการแก้คมนาคมแล้วก็แก้การครองชีพได้ ต้องแก้ไขไปพร้อมกัน บางทีท่านคงทราบ ถ้าหากว่าท่านจะได้ไปที่ตลาดท่าเตียน ในราวประมาณเลิกที่ ๔ มีของทางสวนเขามาขายของที่มีขายไม่ต้องเอาของอะไรใหญ่โตเพียงกล้วยน้ำว้าซึ่งปลูกเข้ามาที่ขึ้น ... ท่านไปดูราคาของที่ขายแล้ว ท่านมาเทียบราคาดู กล้วยน้ำว้าที่หน้าบ้านท่านจะเห็นว่าแพงอย่างมาก ท่านจะว่าการขนส่งมันแพง มันก็ของที่อยู่เพียงกรุงเทพ ฯ แท้ ๆ จริงอยู่พระราชบัญญัติค้ากำไรเกินควรหากเราทำหย่อนเกินไปจะไม่ได้ผล เพราะฉะนั้นปัญหากฎหมายนี้ก็ต้องใช้ของจำเป็นนี่ก็เป็นเรื่องซึ่งทางกระทรวงพาณิชย์ก็จะต้องชี้แจงเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ได้ทราบว่าไว้กันให้ยุติสมมติว่า นโยบายในข้อนี้เราจะดำเนินการอย่างไรและอย่างไรดีจะให้เป็นผลแก่ประชาชน ในท้องถิ่นต่าง ๆ ที่ท่านกล่าวว่าจะสั่งสินค้านอกประเทศโดยรัฐบาลสั่งหรือเอกชนสั่งมาให้มากนั้น ทางรัฐบาลก็ได้พิจารณากันอยู่เช่นเรื่องผ้ารัฐบาลก็สั่งส่วนทางเอกชนจะส่งนั้นรัฐบาลก็จะต้องพิจารณาการให้เงินตราเอกชนไปสั่งนั้นออฟฟิศยุติเรทนั้นจะต้องขายในราคาที่ได้ราคาที่ได้กำไรพอสมควร นี่เป็นเรื่องที่กระทรวงพาณิชย์กำลังดำเนินอยู่ เฉพาะสินค้าบางประเภทที่ต้องการให้ไหลมาเสมอ ในเดือนหนึ่งเขาจะต้องการส่งสินค้าเท่าไรและราคาขายที่เขากำหนดให้ผู้เข้าประกอบเท่าไรและเขาจะควบคุมเอเย่นต์ของเขาได้ไหม เรื่องนี้ข้าพเจ้าบอกว่าถ้าเขาทำได้อย่างเรื่องได้มีแล้วในเรื่องเงินตราต่างประเทศก็ยอมให้ทำได้ ถ้าทำไม่ได้แล้วเราจะควบคุมสินค้าต่างประเทศได้อย่างไร ... ซื้อของ

เสียที่สะสมไว้ไม่ได้ ถ้าไม่มีที่เก็บพอสมควรอย่างเช่นปลา บางวันปลาก็มีมากอย่างวันหนึ่งบางทีปลาทูมีราคาไม่ถึง ๗ สตางค์ แต่ว่าห้องเย็นเต็มหมด เพราะฉะนั้น ราคาอันนี้ก็ผิดไปเพราะต้องขายโดยไม่มีที่เก็บ ถ้าเก็บไว้มันก็เน่า เรื่องการสะสมเรายังไม่มี เรื่องนี้รัฐบาลก็คิดอยู่เหมือนกัน ถ้าว่าจะต้องมีที่สะสมอาหารเมื่อฤดูที่มีมากก็จะได้เอามาใช้ในฤดูที่ขาดแคลน ที่ข้าพเจ้ากล่าวมานี้ก็เพื่อให้ท่านเข้าใจว่ากฎหมายฉบับนี้ไม่ได้ออกไปเพื่อให้ของถูกลง แต่เป็นอันหนึ่งเท่านั้นของอีกหลายอย่าง ที่ข้าพเจ้ากล่าวมานี้เองแสดงว่าการแก้ปัญหาการครองชีพนั้นเราจะต้องแก้กันทุกมุม เราจะต้องพิจารณาว่ามันเกิดจากแง่อะไร มันเกิดจากการผลิตก็มี การขนส่ง การสะสมก็มี รัฐบาลก็รู้แก่ใจว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่รัฐบาลจะต้องพิจารณาเป็นเรื่อง ๆ ไป ที่ข้าพเจ้ายกมากล่าวนี้เพื่อแสดงให้ท่านเห็นว่าพระราชบัญญัติการค้ากำไรเกินควรนี้เราได้เคยมีกฎหมายมาแล้ว แต่เราออกกันมาคนละสมัย อำนาจการกระทำมันไม่สะดวก ทางต่างจังหวัดเขาก็ร้องมาว่าเขาไม่สามารถจัดการในท้องถิ่นของเขาได้ เราจึงได้มาแก้ไขเสีย และนี่ก็เป็นอันหนึ่งในหลายอันที่จะแก้ไขการครองชีพเท่านั้น

นายควง อภัยวงศ์ (พระนคร) : ข้าพเจ้าก็ได้ฟังท่านรัฐมนตรีอภิปรายแล้วก็รู้สึกว่ายังติดใจอยู่ เพราะว่าไม่ได้เป็นคนรู้มากอะไรแต่ได้เคยผ่านงานมาแล้วด้วย ท่านรัฐมนตรีพาณิชย์เองก็เคยร่วมทำงานกันมา เราอย่ามาเถียงกันเลยในปัญหาทฤษฎี เราจะเถียงกันอย่างไรมันเถียงกันไม่ออก ปัญหาที่เกิดยุ่งยากในเวลานี้เป็นปัญหาเรื่องการปฏิบัติ ซึ่งท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์เองต้องรับเรื่องนี้ และเราเคยปล้ำกันมาแล้ว ทำไมถึงข้าพเจ้าว่าอย่างนั้นในปัญหาตัวหนังสือที่เขียนมาสวย ที่ข้าพเจ้ายกตัวอย่างให้เห็นง่าย ๆ เช่นการค้าขาย ซึ่งท่านนายกก็ได้แถลงในการเปิดอภิปราย ๗ คืน ๗ วันว่าระเบียบเป็นอย่างโน้นอย่างนี้ แต่ถ้าคนปฏิบัติอย่างท่านนายกวางไว้แล้วมันก็ไม่เดือดร้อน แต่ทั้ง ๆ ที่อธิบายในรูปการณ์อย่างนั้นแล้วการเดือดร้อนก็มี มีเพราะเหตุใด เจ้าหน้าที่ปลายทางท่านก็รับอยู่แล้วเมื่อเช้านี้ว่าเจ้าหน้าที่ของท่านไม่ดีและเมื่อจากไปต่างจังหวัดจริงตัวหนังสือทำอย่างไรก็ได้ ... ทำได้ทั้งนั้น แต่ว่าคนปฏิบัติได้หรือไม่ ผลสุดท้ายข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างให้ที่ประชุมทราบว่า ตั้งแต่ครั้งคือ ... ตั้งแต่ครั้งหลังจากเป็นต้นมา เราทำกันถึงประการใด

ผลสุดท้ายได้ใคร ได้คนแก่คนเฒ่าคนขายไม้ขีดคนและกลัก ๒ กลักต้องปล่อยหมด แต่ที่มีตั้งโกดังไม่ได้เรื่อง ส่งไปแล้วมาไม่เห็นนี่เพราะเหตุอะไร ที่ท่านออกกฎหมายอันนี้ไปก็จริง อย่างรัฐมนตรีพาณิชย์ว่าเราจำเป็นต้องควบคุมบางสิ่งบางอย่าง แต่ทว่าในกฎหมายที่ท่านเปลี่ยนแปลงมานี้ให้อำนาจข้าหลวงประจำจังหวัด คณะกรรมการจังหวัดที่ตั้งขึ้น ท่านเห็นหรือไม่ข้าหลวงท่านจะรู้ราคาข้าวของได้อย่างไร ท่านว่าเป็นอย่างไร ได้ผลตามนั้นหรือไม่ ผลสุดท้ายต้องรูดลงมาอย่างที่ท่านนายกรัฐมนตรีว่า ทีนี้เพียงแต่การจับปลาไม่พูดถึงกรุงเทพ ฯ เพราะในกรุงเทพ ฯ มีเจ้าหน้าที่มากมายก่ายกองปฏิบัติกันได้บ้างไม่ได้บ้าง เอาที่หัวเมืองแล้วท่านรู้หรือไม่ว่าข้าหลวงประจำจังหวัดจะรู้ราคาตลาดได้ดี ทีนี้ข้าพเจ้าเอาปลามาแล้วจะขึ้นราคาต้องเสนอกว่าจะได้เรื่องราว แล้วเป็นอย่างไร เอานี่ไม่ใช่คนต่างด้าวคนไทยทีเดียว เรื่องกล้วยน้ำว้าของท่านเที่ขายเกินควรอะไรต่ออะไร เราต้องพิจารณาดูว่าทำไมกล้วยน้ำว้าราคาเท่านี้ ฝรั่งก็ไม่ได้มากินกล้วยน้ำว้าทำไมมันถึงแพง ก็เมื่อข้าพเจ้าเป็นคนปลูกกล้วยน้ำว้าก็ต้องขายให้ได้กางเกงคนถีบรถ ๓ ล้อก็จะต้องถีบให้ได้ กางเกงมันก็ต้องแพงขึ้น แล้วท่านบอกว่าผ้ามาจากญี่ปุ่นมากมายก่ายกอง เวลานี้ราคาตกไปแล้วตั้ง ๓๕ – ๔๐ เปอร์เซ็นต์ แต่ท่านอย่าลืมว่าข้าวมันดันขึ้นไปกี่ร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว นี่ข้าพเจ้าไม่อยากจะขยายไปถึงเรื่องหมูเรื่องหมาอะไร แต่ทว่าพูดกันอย่างนี้แล้วท่านเหรือท่านรัฐมนตรีพาณิชย์ซึ่งเคยเป็นผู้ช่วยข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าเป็นรัฐมนตรีพาณิชย์ ข้าพเจ้าเคยเป็นรัฐมนตรีพาณิชย์หลายครั้ง ท่านเคยอยู่ท่านรู้หรือไม่ว่าใครมีของอะไรเท่าไดของมาจากไหน เพียงแต่เจ้าหน้าที่สืบตลาดของเราก็ไม่ได้ความ ทำอย่างไร เจ้าหน้าที่สืบตลาดเอากระดาษไปเที่ยวโยนให้เขาเซ็นลงมาเสร็จแล้วท่านบอกว่ารู้ราคา ก็ราคานั้นให้พ่อค้าเขาเขียนมาให้แล้วท่านบอกว่าจะควบคุม ไม่ต้องเอาอย่างอื่นเอาเรื่องผ้าที่มาจากต่างประเทศเราไม่รู้เราคุมได้หรือไม่ อย่าพูดถึงเรื่องควบคุมครั้งกระโน้นเราก็ได้ดูเห็นที่มีผ้าไม่เท่าไรแต่คนมีผ้าเป็นผ้ายเป็นกองแล้วมันไม่เอาออกมาไม่อย่างนั้นราคาผ้าในขณะนั้นไม่มาก ในขณะนั้นเอาไปเก็บที่โน่นที่นี่มีคนไปบอกว่าที่คลองแสนแสบมีคนเอาไปเก็บไว้ตั้งลำเรือ ส่งคนไปก็กลายเป็นว่าเพื่อนเอ๋ยเอาไป ๒ พัน ๓ พันกลับมาไม่มีเสียแล้วเรือหายไปเสียแล้ว เรื่องเป็นอย่างนี้ นี่ท่านรัฐมนตรีเดี๋ยวนี้ท่านก็ยอมรับว่าเพราะเหตุไรเราคุมไม่ได้ผล เพราะเหตุว่าเราไม่รู้ทันเขาของเขา คือเรื่องเดิมทีเดียวเราผิด

พลาดที่สุดที่เราไม่ได้เตรียมการสำหรับรับสงคราม เพราะเวลานั้นเราไม่ได้เตรียมการรับสงครามเราก็ไม่ได้เช็คว่าใครมีอะไร เมื่อสงครามเกิดขึ้นปึ่ง สมมติว่าข้าพเจ้าเป็นพ่อค้าก็มีธุระอะไรที่ข้าพเจ้าจะเขียนบนกระดาษให้ท่านว่าข้าพเจ้ามีผ้า ๑,๐๐๐ หลา ถึงข้าพเจ้ามี ๑,๐๐๐ หลาข้าพเจ้าก็บอกว่ามี ๒๐๐ หรือ ๑๐๐ หลา แล้วท่านเอาใครไปเช็ค ถึงผ้าที่เข้ามาเวลานี้ท่านเช็คมันได้หรือไม่ ก็ไม่ได้ ท่านก็ไปปักราคาไว้ ทีนี้ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างครั้งกระโน้นถึงประหารชีวิตแล้วก็ได้ประหารใครสักคนหรือไม่ก็มียายซียายแก่อะไรบ้างที่เราปล่อยแกไปติดกันคนละ ๕ ปี เรื่องขายมะพร้าวเกินบ้างอะไรบ้าง ถึงข้าพเจ้าบอกว่าแล้วท่านก็ให้เห็นอย่างนี้แล้วตลอดเวลา ข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างเรื่องไม้ขีดไฟ ไม้ขีดไฟเป็นของผลิตในนี้เราไม่มีทางเทาควบคุมไม้ขีดไฟ เพราะควบคุมไม้ขีดไฟชวบลงไปไม้ขีดไฟหายไปแล้ว แล้วเราจะไปหาซื้อก็ไม่ได้ต้องรู้จักกันจริง ๆ เพราะกลัวจะถูกจับ ทีนี้เราต้องยกมือไหว้ขอซื้อไม้ขีดไฟแทนที่จะเป็น ๑๕ สตางค์กลับเป็น ๒๐ สตางค์ หรือ ๒๕ สตางค์ แล้วยังถือเป็นหนี้บุญคุณกันเสียอีก ว่านี่ ทีนี้เราก็ต้องยกมือไหว้ว่าให้สักกลักเถิด ทีนี้ไม้ขีดไฟนี้เคาวรจะขายในราคา ๑๕ สตางค์ก็ต้องไปเป็น ๒๕ สตางค์แล้วยังเอาบุญคุณเสียด้วย นี่ถ้าไม่ใช่คุณผมไม่ให้หรอกนะ ๒๕ สตางค์ นี่ข้าพเจ้าขอเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ว่า ท่านได้เตรียมกลจักรกลไกของท่านให้ดีกว่าเมื่อครั้งโน้นบ้างไหม ถ้ากลจักรกลไกดีกว่าครั้งโน้นแล้วทำอะไรก็ได้ มันได้ความทั้งนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ตำหนิข้าราชการกระทรวงพาณิชย์หรอก เพราะงานมันมากเหลือเกิน คน ๆ เดียวทำงานเหมือนยังพาณิชย์จังหวัดจะทำอะไร แล้วราคาตลาดเรายังไม่รู้ เวลานี้กระทรวงพาณิชย์เองให้ราคาตลาดไม่ได้กระทั่งเดี๋ยวนี้ก็ตามเถอะให้ราคาตลาดไม่ได้ เมื่อให้ราคาตลาดไม่ได้เราจะไปคุมของอย่างไร ใครจะเป็นคนตีราคาว่าของสิ่งนี้ควรจะมีราคาเท่านั้นเท่านี้ ทีนี้ถ้าตีราคาถูกไปของหายหมด ถ้าเราตีแพงไปอ้ายนั่นเกิดดีใจใหญ่ ท่านรัฐมนตรีพาณิชย์เดี๋ยวนี้ก็เคยทำงานร่วมอยู่ด้วยกันท่านจะปฏิเสธข้อเท็จจริงอันนี้ไม่ได้เลย เมื่อเป็นอย่างนี้ข้าพเจ้าคิดว่าจะเดือดร้อนมากกว่า ท่านบอกว่าพระราชบัญญัตินี้เป็นอันเดียวกับเก่า ก็เก่ามันมีอยู่แล้ว เอาละถ้าเพิ่มโทษอีกเท่าที่มีอยู่ก็เอา แต่ท่านเคยได้ลงโทษใครบ้างไหม เพราะบัญญัติเก่าเอาถึงตัดหัวก็ได้ ตัดลงไปเถิด แต่ท่านเคยได้ตัดบ้างไหม ข้าพเจ้าเคยไปพูดถามว่าความว่าอะไรว่า อาศัยที่ข้าพเจ้าได้ผ่านไปแล้วมีอังกฤษประเทศเดียวที่เขาควบคุม

ดีที่สุด แต่ทางฝรั่งเศสไม่ได้ความทุกแห่ง ให้ลดราคา ๕ เปอร์เซ็นต์ เมื่อก่อน ๒ พัน ราคาค่าเช่าห้องที่ข้าพเจ้าเคยเช่ายังไม่ลด ๕ เปอร์เซ็นต์ เดี๋ยวนี้กลายเป็น ๒ พัน ๕ ร้อย แล้วก็ทำอะไรไม่ได้เช่นเดียวกัน กับลักษณะของเมืองไทย ส่วนทางอังกฤษ คนของเขาดีอย่างท่านรัฐมนตรีพาณิชย์ว่า ถูกต้อง แต่ว่านิสัยของคนไทยเราเป็น อย่างนั้นไหม กลับจะบอกว่าฉันจะไป เดือดร้อนเที่ยวฟ้องคนโน้นคนนี้ทำไม แต่ ในสมัยจอมพลที่จับได้เพราะว่าคนมัน เกลียดกันแล้วก็เอาไปเข้าตะรางกันมาก มายแล้วก็ต้องมาปล่อยกันเป็นการใหญ่ ต้องไปขอพระบรมราชานุญาต แล้วมีใคร มียายชีบ้าง มีอะไรบ้าง แล้วที่มันมีมาก ๆ นั้นเราได้มันบ้างไหม เราส่งคนไปจับได้ อะไรมาบ้าง นี่ท่านรัฐมนตรีพาณิชย์ก็รู้แก่ ใจที่ข้าพเจ้าพูดนี้ ไม่ใช่ว่าพระราชบัญญัตินี้ ในทางทฤษฎี ข้าพเจ้าไม่เถียงมันอาจจะ ทำได้ทั้งนั้น ทีนี้ขอถามท่านรัฐมนตรีอีก อย่างหนึ่ง ท่านก็ยอมรับแล้วเมื่อเช้านี้ว่า ไปไม่ไหวต้องออกพระราชบัญญัตินี้แล้ว นี่รับข้อหนึ่งแล้ว แต่นี่การค้าขายของกระ- ทรวงพาณิชย์เดี๋ยวนี้มันเป็นอย่างไร เมื่อ เป็นไม่ได้เหมือนอย่างเดิมแล้วอย่าไปคุย อะไรกันเลย ถึงกระทรวงก็ท่านว่า ซึ่ง ข้าพเจ้ารับเอาจากพี่น้องให้ได้มาได้ไม่ถึง ๓ ใน ๔ ของกระทรวง ซึ่งท่านเองเจ้าได้พูด

ท่านคุมเป็นหายไปแล้ว วิธีการค้าท่านนึก ว่าข้าหลวงของท่านนายอำเภอของท่านรู้ เรื่องดีแล้วเมื่อคนไม่รู้จะไปตั้งราคาอย่างไร เมื่อตั้งราคาไม่ได้ก็เกิดรวนกันใหญ่ ข้าพเจ้า ไม่ว่าการค้าขายในกรุงเทพ ฯ ข้าพเจ้าเกรง ว่าหัวเมืองเท่านั้นจะเดือดร้อนกว่ากรุง เทพ ฯ และจะเปิดโอกาสให้ฟาดกันอีก อย่างเรื่องข้าวเช่นกันเท่านั้นเท่านี้อย่างที่ ท่านนายกคงทราบ ส่งคนไปอ่างทองได้มา หาผมบอกว่าเดือดร้อนเหลือเกินนายกท่าน บอกว่าจะบังคับซื้อ ถ้าบังคับซื้อของผม หมดแล้วทำอะไรไม่ได้ผมบอกว่ามาหาผม ทำไม ไปหานายกซิ แล้วก็ไปหานายก รัฐมนตรีข้าพเจ้าเคยเป็นแล้วคุมไม่ได้ต้อง หาวิธีหลีกทางออกทางอื่นแต่ข้าพเจ้าจะไม่ บอกวิธีออกกับท่านเพราะเท่ากับจะเอา ละพร้าวห้าวไปขายสวนและคิดว่าท่านคง หาทางออกได้และข้าพเจ้าขอเรียนต่อท่าน นายกที่ผู้ที่เป็นหัวหน้าฝ่ายค้านและอื่น ๆ ท่านจะคิดว่ากระเป๋าของท่านจะเดือดร้อน แล้วต่อไปนี้ท่านจะคุมเป็นการใหญ่ข้าพเจ้า คิดว่าจริงแน่ ขอเรียนเท่านี้

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี : คือว่าอาจจะเป็นไปได้ เพราะเหตุว่าทางรัฐบาลไม่ได้ชี้แจงความ มุ่งหมายและสาระสำคัญบางประการเกี่ยวกับ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพราะฉะนั้น ใน การอภิปรายเช่นนี้เป็นไปในทางกว้างขวางเกิน

เกินไป ความจริงรัฐบาลคิดว่า เราพูดน้อยที่สุดเท่าที่จำเป็น เพื่อจะช่วยให้งานของเราสำเร็จไปได้ดีกว่าที่เราจะพูดมาก เพราะเหตุว่าการต่อสู้กันในทางการค้านี้ทุกฝ่ายก็ยอมรับแล้วว่ารัฐบาลได้มีความชำนาญและมีเล่ห์กะเท่ในการที่จะต่อสู้กับพ่อค้าในเรื่องที่เกี่ยวกับกิจการองค์การค้า ข้าพเจ้าจะชี้แจงในสาระสำคัญบางประการให้ท่านสมาชิกได้ทราบ ในประการที่หนึ่งก็คือว่า ในขณะนี้เรามีกฎหมายใช้อยู่แล้วก็คือ พระราชบัญญัติควบคุมการค้ากำไรเกินควรกับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคซึ่งออกมาก่อนสงครามก็มี ในระหว่างสงครามก็มีแล้วก็มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงกัน ขอให้ท่านสมาชิกระลึกถึงความสำคัญในข้อนี้ว่า กฎหมายที่เสนอมายังสภานี้ในปัจจุบันนี้ก็มีอยู่แล้ว แต่ท่านก็อาจจะถามต่อไปว่าก็เมื่อมีอยู่แล้วรัฐบาลจะเสนอเข้ามาทำไม ทำไมไม่ใช้กฎหมายที่ใช้อยู่แล้วนั้นไปละ จะเสนอมาทำไมอีก รัฐบาลก็ขอตอบว่า กฎหมายซึ่งได้มีอยู่แล้วนั้น ได้มีบางสิ่งบางอย่างซึ่งไม่เป็นการเหมาะสม กล่าวคือว่า ในขณะซึ่งบ้านเมืองอยู่ในสภาพศึกสงครามโทษทัณฑ์อะไรต่าง ๆ เราก็ระบุไว้รุนแรง ถ้ารัฐบาลใช้กฎหมายนี้ลงไปในขณะนี้ก็จำเป็นอยู่เองที่ศาลจะต้องตัดสินตามกฎหมายทำให้รัฐบาลรู้สึกอยู่เป็น[illegible] และสิ่งของที่จำหน่ายตามปกติก็มีส่วนเนื้อเอาไปขาย มีโทษถึง ๑๐ ปี ซึ่งเวลานั้นก็สมควร เวลานี้ไม่สมควร ในบางกรณีก็ตัดเสียเห็นว่าเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไปมาก นี่เป็นประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เรียนแล้วว่าไม่มีรัฐบาลไหน ซึ่งจะมีความชำนิชำนาญเท่ากับพ่อค้าเขา เราจะเขียนอย่างไรก็ตามเขาต้องหาทางในอันที่จะหลีกเลี่ยงหรือปฏิบัติให้เป็นไปอย่างอื่น มิฉะนั้นจะต้องประสบอุปสรรคต่างๆ โดยที่กฎหมายฉบับที่ใช้อยู่นี้นั้นเปิดช่องให้หลีกเลี่ยงซึ่งไม่สามารถจะปฏิบัติการให้เป็นไปตามนโยบายได้ เพราะฉะนั้น ไม่ควรใช้กฎหมายที่มีในขณะนี้และไม่เป็นการเหมาะสมและก็ย่อมไม่สามารถจะก่อให้เกิดผลได้ นี่เป็นเหตุประการหนึ่งที่รัฐบาลได้เสนอมา ทีนี้ในประการที่ ๒ ก็คือว่า เราคิดว่าเมื่อกฎหมายฉบับนี้ออกไปแล้ว กฎหมายฉบับนี้ก็จะใช้ไปทุกบททุกมาตราและทุกท้องถิ่นนี่ก็เป็นการดี ข้าพเจ้าคิดว่าท่านสมาชิกอาจจะเข้าใจผิดก็ได้ ความจริงกฎหมายฉบับนี้เราไม่ได้มีบทมาตราเขียนไว้ว่า จะประสงค์ใช้ในท้องถิ่นใดแล้วก็ให้ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกาตามที่เราเคยกระทำกันมา ไม่ใช่เป็นเช่นนั้น แต่ว่าสาระสำคัญมีอยู่สองประการดังนี้ คือการที่จะใช้แห่งใดนั้นในเบื้องแรกก็ต้องมีคณะกรรมการขึ้นก่อน อย่างกรรมการกลางนี้ไม่มีปัญหา กฎหมายนี้จะเป็น

อย่างไรก็ตาม ทีนี้ผ่านทางจังหวัดซึ่งความจริงข้าหลวงประจำจังหวัดไม่ใช่คนเดียว เพราะฉะนั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องของข้าหลวงประจำหวัดที่จะทำ จะต้องมีการแต่งตั้งคณะกรรมการเสียก่อน ทีนี้กฎหมายนี้จะใช้ในท้องที่ในเขตนั้นก็อาจจะเกิดได้ ๒ กรณี คือกรณีหนึ่งระบุชื่อและประเภทสิ่งของซึ่งประสงค์จะควบคุมไม่ให้มีการค้ากำไร ตราบใดถึงแม้จะตั้งกรรมการขึ้นแล้วจะยังไม่ได้ระบุชื่อประเภทสินค้าและของ แล้วก็ยังไม่มีการบังคับใช้กฎหมายนี้แต่ประการใดเลย นี่เรียกว่า ซีคิวริตี้ คือความมั่นคงประการใดประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง ก็คือประกาศราคาสูงสุดของสิ่งของที่ประสงค์จะควบคุมนี้ ถ้าดำเนินการทั้งสองวิธีนี้ในท้องที่ใด และกรรมการได้ประกาศแล้วกฎหมายนี้จึงใช้บังคับ นี่พูดในความประสงค์ของรัฐบาล แต่ความมุ่งหมายของรัฐบาลยังไม่ได้ไปถึงเรื่องนี้ด้วยซ้ำ ความมุ่งหมายของรัฐบาลในขณะนี้ก็จะจัดการไปในเรื่องอาหาร เพราะฉะนั้นอย่าไปพูดถึงเรื่องเครื่องใช้ไม้สอยเครื่องอุปโภคบริโภคซึ่งหัวหน้าฝ่ายค้านได้อภิปรายมาแล้ว ประกอบทั้งสมรรถภาพของเจ้าหน้าที่เราซึ่งได้เป็นมาตั้งแต่ครั้งท่านหัวหน้าฝ่ายค้านนั้นเอง ข้าพเจ้าเองก็รู้ซึ้งเท่าจริงดี จึงไม่มีความประสงค์อันนั้น ในการดำเนินงานนี้ไม่ใช่เราจะเรียนงาน แต่การดำเนินงานนั้นเราต้องเฝ้าผล และความมุ่งหมายของเราจะจัดการเฉพาะในกรุงเทพนี้ก่อน และจะจัดการเฉพาะอาหารและระหว่างจัดการก็ให้โอกาสจังหวัดเขาพิจารณา และเมื่อเป็นผลประการใดแล้วก็บันทึกและสั่งการไป เพราะฉะนั้น ความมุ่งหมายของรัฐบาลไม่ใช่ใหญ่โต เพราะฉะนั้น ท่านสมาชิกคงจำได้ว่าในวันเปิดอภิปรายนั้น ข้าพเจ้าเองได้ยืนยันตลอดเวลาว่าเราจะไปออกกฎหมายบังคับพ่อค้าประกอบอาหารนั้นเป็นความไม่เป็นธรรม คุณควง ฯ ก็รับว่าถ้าแม้ว่าจะมาขายหมูขายไข่ในตลาดวันหนึ่งแล้ว ซื้อผ้าไม่ได้ผืนเดียว ก็ย่อมไม่เป็นธรรมในการที่จะไปบังคับเป็นต้น ในที่สุดเมื่อค่าครองชีพในด้านอื่น ๆ สูงขึ้นแล้ว ทำไมจะไปรีดนาทาเร้นแต่ผู้ซึ่งขายอาหาร ซึ่งส่วนมากก็เป็นพ่อค้าคนไทยอยู่เช่นเดียวกันในจำพวกพ่อค้าขายปลีก นี่ข้าพเจ้ายอมรับว่าคำนี้ข้าพเจ้าได้ให้ความเป็นธรรมแก่คนซึ่งค้าในประเภทอาหารนี้แล้วกันค่อยพอสมควรแล้ว และข้าพเจ้าเองได้อภิปรายในสภาว่าเมื่อใดรัฐบาลได้จัดการในเรื่องค่าครองชีพด้านอื่น ๆ สำเร็จลุล่วงไปแล้ว ก็จำเป็นอยู่เองที่จะจัดการในเรื่องเกี่ยวกับพ่อค้าในเรื่องอาหารนี้ บัดนี้ เวลานั้นได้มาถึงแล้ว ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าพูดกลับไปกลับมา แต่ว่าในโอกาสหนึ่งนั้นเราไม่ควรจะไป [illegible]

งานบุคคลประเภทนี้เพราะว่าจะไม่เป็นธรรมแก่เขา แต่บัดนี้เวลานั้นได้มาถึงแล้วที่เราจะต้องขอร้องความช่วยเหลือร่วมมือจากบุคคลประเภทนี้แล้ว เพราะว่าการค้าเป็นที่ยอมรับกันอยู่ว่าในเรื่องค่าครองชีพด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะเรื่องเครื่องอุปโภคต่าง ๆ ได้มีราคาลดลงมาเป็นอันมาก แต่ส่วนอาหารนี้แทนที่จะลดกลับขึ้นไป และขึ้นไปบ้างตามสมควร เพราะฉะนั้น เป็นการสมควรที่เราจะได้ดำเนินการกับบุคคลประเภทนี้ตามชอบตามควร

ทีนี้เมื่อกล่าวถึงว่า ในการที่เราจะออกกฎหมายดำเนินกิจการอย่างหนึ่งอย่างใดลงไปแล้ว เราก็มีความวิตกว่ากฎหมายนั้นอาจจะไม่ได้ผล และคำนึงถึงผู้ปฏิบัติงานซึ่งเป็นข้าราชการ แต่บางส่วนก็ได้เป็นไปอย่างที่เราได้อภิปรายเมื่อเช้านี้แล้ว ก็ทำให้เราสงสัยไปว่ากฎหมายหรือระเบียบแบบแผนที่เรารางไปจะไม่ได้ประโยชน์ เพราะฉะนั้นเราจะไปทำทำไม ข้าพเจ้าเองก็เสียใจที่ว่าจะกระทำเช่นนั้นไม่ได้ ในการเปิดอภิปรายกันได้มีหลายสิ่งหลายอย่างที่รัฐบาลได้กระทำไปในการที่จะแก้ไขค่าครองชีพ ท่านสมาชิกได้อภิปรายบอกว่านั่นไม่ใช่เรื่องรัฐบาลทำแต่เป็นไปตามสภาพการณ์ เป็นไปตามฝนตกฟ้าแล้ง เป็นไปตามเรื่องราวของมันทั้ง ๆ ที่เราได้ทำในบางสิ่งบางอย่างแล้วท่านก็เร่งเร้ารัฐบาลว่าทำซิ จะปล่อยให้เป็นไปตามสภาพการณ์ทำไม เราก็จำเป็นจะต้องกระทำ เพราะว่าเราไม่สามารถจะปล่อยให้เหตุการณ์เป็นไปอย่างที่เป็นอยู่ในขณะนี้ได้ เช่นเราได้ร่ำร้องกันอยู่ว่า โดยเฉพาะค่าอาหารการกินแพงขึ้นทุกวัน นี่ก็ยอมรับ และถ้าแม้ว่ารัฐบาลจะนั่งอยู่แล้วปล่อยให้เป็นไปตามสภาพอย่างที่คุณบุญช่วย ๆ ขออภัย ได้อภิปรายมา รัฐบาลก็ถูกตำหนิอีกว่าเดี๋ยวนี้ของที่ลดแล้วก็ได้ลดลง ปล่อยให้เป็นไปเช่นนั้นก็แล้วกัน รัฐบาลอยู่ในฐานะที่รับผิดชอบ โดยเฉพาะ เรื่องอาหารที่รัฐบาลนี้ได้สดับตรับฟัง และรู้สึกว่าเป็นการเดือดร้อนต่อประชาชนอยู่ ทั้งมีเสียงครหาว่ารัฐบาลไม่ได้ดำเนินการประการใด เมื่อเช่นนั้นก็ต้องทำ การทำจะเอาผลดีร้อยเปอร์เซ็นต์นั้นไม่มีใครจะกระทำได้ ยิ่งเครื่องมือเครื่องไม้ของเราเท่าเป็นอยู่ในขณะนี้แล้ว เราไม่สามารถที่จะหวังให้ได้ผลเต็มเม็ดเต็มหน่วย แต่ความจริงในพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้นไม่ได้อาศัยเครื่องมือเครื่องไม้จากคุณควง คือ ไม่ใช่อาศัยข้าราชการกระทรวงพาณิชย์เท่านั้น เราอาศัยข้าราชการส่วนภูมิภาคอีกส่วนหนึ่ง คือเป็นทำนองคล้าย ๆ ในเรื่องข้าว ซึ่งเดิมกระทรวงพาณิชย์เป็นผู้ทำเองอะไรเอง ต่อมากระทรวงมหาดไทยก็ช่วยเหลือควบคุมจัดการดูแลเรื่องนี้ เป็นลักษณะเช่นนี้ แม้

แต่ในกรุงเทพก็มีกรรมการส่วนจังหวัดและกรรมการส่วนจังหวัดซึ่งกระทรวงพาณิชย์เป็นผู้รับผิดชอบ แต่กรรมการกลางซึ่งกระทรวงพาณิชย์เป็นหอบังคับการ หรือเป็นกองบัญชาการก็จะได้ดูและระมัดระวัง ข้าพเจ้าไม่ได้เรียนชี้แจงต่อท่านสมาชิกว่าในการประชุมพิเศษของเราในวันนั้น เรามีเช่นนั้น คือ เราไม่ได้ไปตั้งราคาเขาต่ำไป สมมติว่าข้าพเจ้าไม่อยากจะพูดในเรื่องอุปโภค ซึ่งความจริงก็ตั้งใจจะทำ ขณะนี้พูดกันเรื่องบริโภคอย่างไข่เวลานี้ไข่ในตลาดทั่ว ๆ ไป ๓๐ สตางค์ต่อใบ สมมติว่าเช่นนั้น คือประมาณนั้นใบละ ๓๐ สตางค์ ถ้าเราจะดำเนินการบอกว่าไข่นี้เราขอร้องหรือประกาศลงไปว่าไม่ให้ขายเกินกว่าฟองละ ๓๐ สตางค์กับเราจะกระโดดลงไปว่าว่าขายเกินกว่า ๒๐ สตางค์ไม่ได้ ผลย่อมผิดกัน เวลานี้ขาย ๓๐ สตางค์อยู่แล้ว เราประกาศว่าอย่าขายเกิน ๓๐ สตางค์ ความกระทบกระเทือนพ่อค้าก็ไม่มี การที่พ่อค้าจะดิ้นรนต่อไปกับเราก็ไม่มี แต่เราจะลงไปบอกว่าเอา ๒๐ สตางค์ อย่างนี้เป็นธรรมดาว่าแกซื้อรำแพง เสียค่าขนส่งแพง ขาย ๒๐ สตางค์ ขาดทุนจะขายทำไมก็ไม่ขาย เราก็เดือดร้อน รัฐบาลก็ไม่กระทำในเรื่องอย่างนั้น การควบคุมเป็นไปในลักษณะที่ว่าทำอย่างไรจึงจะได้รับความช่วยเหลือร่วมมือกับพ่อค้า คือเราไม่รังแกเขาและละมุนละม่อมกับเขา และแหล่งผลิตต่าง ๆ นี่ย่อมอาศัยพ่อค้าขายส่งเป็นอันมาก เราก็มีวิธีการประสานงานกับพ่อค้าเหล่านั้น ถึงเหตุการณ์จะเป็นอย่างไรก็ตาม เครื่องมือจะบกพร่องก็ตาม ความเฉลียวฉลาดของรัฐบาลจะไม่เท่าทันก็ตาม และอื่น ๆ ซึ่งสมาชิกอภิปรายกันไป ทีนี้ปัญหาว่าเราจะไม่ทำอะไรกันหรือ นั่งเฉย ๆ ปล่อยให้เหตุการณ์เป็นไปเองหรือ หรือจำเป็นจะต้องกระทำแล้ว แล้วการกระทำจะเอาร้อยเปอร์เซ็นต์โดยไม่ยอมเสียอะไรไปไม่ได้ไม่มี ก็มีขาดตกบกพร่องบ้าง แล้วเหตุผลต่าง ๆ รวมทั้งคำอภิปรายของสมาชิกย่อมประดับสติปัญญาความรู้ของรัฐบาลในอันที่จะออกกฎหมายใหม่นี้ต่อไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าสารสำคัญของกฎหมายนี้ ถ้าสมาชิกรู้แล้วก็คงจะตัดความเข้าใจผิดในประการอื่นได้อีกมาก

กฎหมายที่จะพิจารณาอยู่ ๓ เรื่องนี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ข้าพเจ้าขอชักตัวอย่างว่าอย่างพระราชบัญญัติที่เราป้องกันอยู่บัดนี้ ถ้าแม้ว่าเราจะไม่จัดการในพระราชบัญญัตินี้ประการใด เงินเพิ่มข้าราชการให้เขาพอกับฐานะ ให้มีความเป็นธรรมที่เราจะเคร่งครัดกับเขาซึ่งเราได้ผ่านพระราชบัญญัติมาแล้วเมื่อเช้านี้ เพื่อลงโทษเขา และเรามีพระราชบัญญัติงบประมาณที่จะให้เขาพอกินพอใช้เพื่อให้ความเป็นธรรม

แก่เขา พูดคล้าย ๆ ว่าเวลานี้เราถือหวายและถือเงินที่จะให้แก่เขา ให้เขาปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต และตามที่ท่านสมาชิกบอกว่าถ้ามีการเพิ่มเงินแล้วราคาสินค้าก็จะขยับสูงขึ้น เป็นธรรมดา และถ้ารัฐบาลไม่มีวิธีการที่จะแก้ไขเงินที่เพิ่มไปก็หาประโยชน์อะไรไม่ได้ เพราะฉะนั้นรัฐบาลก็จำเป็นจะต้องอาศัยพระราชบัญญัตินี้ และความมุ่งหมายก็มีเพียงในเรื่องอาหารการกินเท่านั้น และความจริงกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะนี้ก็มีอยู่แล้ว แต่กฎหมายที่ใช้อยู่นั้นไม่เหมาะสมโดยเหตุที่เหตุการณ์ได้เปลี่ยนแปลงมาอย่างหนึ่ง และโดยเหตุที่เมื่อปฏิบัติไปแล้วก็มีข้อบกพร่องบางประการที่ควรแก้ไข ทีนี้ที่กล่าวว่าในการควบคุมนั้น เมื่อได้ลงมือควบคุมไปแล้วสินค้าต่าง ๆ ก็เข้าตลาดมืดไป นี่เป็นข้อเท็จจริง ซึ่งเป็นจริงและรัฐบาลก็ไม่ได้เถียง และที่เป็นห่วงอยู่มากในข้อนี้ แต่ทว่าเหตุการณ์มันจะเป็นดังนี้มากกว่า คือว่าในการที่เราควบคุมและบังคับราคาเขาตามที่เราได้ทำกันมาแล้วนั้น เราได้กระทำไปโดยหันเนื้อเขา คือหมายความว่าตัดกระเป๋าพวกพ่อค้า เมื่อเช่นนี้การทีนรนการต่อสู้ก็ย่อมมี แต่ทว่าการตั้งใจและวิธีการที่รัฐบาลนี้จะกระทำ เราจะไม่กระทำ

นายควง อภัยวงศ์ (พระนคร) : ขอความกรุณาอีกครั้งหนึ่งเถอะ เพราะได้ยินท่านนายกรัฐมนตรีแล้วคันปาก ขอโต้สักนิด คือท่านนายกรัฐมนตรีได้ตั้งคำถามว่าเราไม่ทำอะไรหรือ จริงต้องทำ แต่ข้าพเจ้าว่าทำวิธีนี้ไม่ได้ความ กระทำมาแล้วไม่ได้ความ ทีนี้ท่านยกตัวอย่างเรื่องไข่ ก็ท่านจะตั้งราคาของเวลานี้ ไข่ ๓๐ สตางค์ ขอตั้ง ๓๐ สตางค์ แต่ไข่จะไม่อยู่ ๓๐ สตางค์อย่างท่านตั้ง จะสูงต่อไปอีก เพราะเหตุไรข้าพเจ้าจึงว่าอย่างนั้น ท่านปิดไข่ที่นี่ก็ภาษีไม่ได้แล้วท่านจะตั้ง ๓๐ ได้ความอะไร มันก็จะเลยไป ๓๕ – ๔๐ โน่นแน่ะ ทำไมไข่จึงแพง ต้องไปหาสมุฏฐานอย่างนี้ อย่าหาว่าข้าพเจ้าอวดดีอะไร ขอความกรุณาเป็นความเห็นคือว่า ไข่ที่มันแพง เป็ดหรืออะไรมันก็ไข่อยู่ทุกวัน ฝรั่งก็ไปหมดแล้วญี่ปุ่นก็ไปหมดแล้วตั้ง ๒ แสนช่วยกินไข่แขกก็ไปแล้ว มีคนไทยกับเจ๊ก แม้เข้ามาก็ไม่เท่าไร ไข่เป็ดไข่อย่างนี้แล้วท่านก็รู้อยู่เท่า ๆ กับข้าพเจ้าว่าเป็นอย่างไร สมมติว่าเวลานี้ท่านเห็นไข่ขาย ๓๐ สตางค์ ถ้าท่านปิดด่านหนีภาษี ไม่ใช่ท่านจะไปคุมไข่ ๓๐ ได้อย่างนั้น ท่านตั้ง ๓๐ ก็หายหมดเพราะไข่มันหนีภาษีอยู่แล้ว นี่อันที่ ๑

เพราะฉะนั้น ก็อย่างนี้ เราต้องหาสมุฏฐานของมันเสียก่อน นี่ข้าพเจ้าเห็นว่า

อย่างนั้น คือพระราชบัญญัติควบคุมบางตอนมันก็ดี ถ้าเรารู้เรื่องที่มาของมันโดยแน่นอน ก็ที่ถ้าเราไม่รู้อย่างนี้เราปิดอยู่หรือไม่ได้การควบคุมของท่านก็ไปไม่ได้ ถึงท่านจะบอกให้จังหวัดสืบสวนมาก่อน ท่านมีกรรมการก็ตามใจ ท่านรู้หรือไม่อย่าไปพูดถึงเรื่องกินน้ำชาอะไรกันเลย เพียงแต่พูดกันไปพูดกันมา ไข่พอดีเน่า ปลาพอดีแห้ง ท่านคงนึกออกอย่างนั้น ข้าพเจ้าไม่ว่าเรื่องผ้าเรื่องผ่อน ซึ่งไปกักกันก็ได้ไม่เป็นไร แต่นี่ที่ท่านบอกข้าพเจ้าเดี๋ยวนี้ว่าเครื่องอุปโภคบริโภคของที่คนไทยกิน เช่นกะปิ ฝรั่งก็ไม่กิน แขกก็ไม่กิน เอาเถอะเรื่องซื้อกางเกงผ้าผ่อนช่างเถอะ แต่ในปัญหาเรื่องนี้ ข้าพเจ้าขอเรียนด้วยความสุจริตว่าอย่าไปควบคุมอะไรเลย บัตรปันส่วนข้าวที่มีอยู่เวลานี้ ถามดูซิได้หมดไหม ทำได้ไหม ทางกระทรวงมหาดไทยเขาด้วยทุกคนได้ไหมตามบัตร ไปซื้อได้ไหม ทุกคนน่ะ ขอเรียนถามอย่างนี้ ขอให้เห็นเถอะวิธีการอาจจะมีวิธีอื่นไม่ใช่วิธีนี้ ที่มันจะรอดได้ หนทางทุกอันมันไปโรม ท่านจะไปทางนี้ ข้าพเจ้าขอทักไว้ก่อน เขาว่าจิ้งจกทักยังหยุด แต่นี่ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าฝ่ายค้านมันคงดีกว่าหน่อย ก็ถ้าดังนี้ เรื่องแค่จมูกท่านยังทำไม่ได้ ถามคนที่มาฟังว่าได้บัตรปันส่วนข้าวไหม ได้ไปแล้วมันไม่ได้ข้าว นี่เอาอันนี้ก่อนเถอะ อย่างเวลานี้ราคาข้าวท่านสต๊อปอยู่ไหม ท่านสต๊อปไม่อยู่ ท่านจะไปกดราคาขายอย่างไร ท่านสต๊อปอยู่ไหมเล่าเมื่อท่านสต๊อปไม่อยู่แล้วท่านจะไปกดราคาไข่อย่างไร เมื่อท่านอุดรูไข่ไม่ได้ท่านก็บอกว่าริมทะเลมันไกลเท่าไร เมื่อครั้งก่อนข้าพเจ้าก็สงสัยท่านก็เป็นทหารเรือท่านก็รู้อยู่ว่าเรือมันไม่ออกจากจุดตามสายหรอก แล้วท่านคุมอยู่ไหม เมื่อไม่อยู่แล้วท่านจะไปสต๊อป ๓๐ สตางค์อย่างไรได้ ถ้ามันออกได้แล้วมันก็ขึ้นกว่า ๓๐ สตางค์ ถ้าออกไปมากก็ขึ้นถึง ๕๖ แล้วถ้าท่านสต๊อปแล้วไข่ก็ออกอยู่หลังตลาดหมดแล้วเรื่องจะกินไข่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้กินข้าพเจ้าขอให้ท่านดูให้ดี ไม่ใช่อย่างนั้นผิดแน่ ๆ เพราะว่ากรรมการจังหวัดยิ่งแล้วกว่ากรุงเทพฯ เสียอีก ถามท่านรัฐมนตรีพาณิชย์ดูก็ได้ เมื่อก่อนนี้เราให้พ่อค้าเขามาช่วยด้วย อย่างนั้นก็ยังเต็มปล้ำ แล้วจังหวัดจะเอาใครมาช่วย ยิ่งติดนิสัยกินน้ำชาด้วยแล้วท่านทำไม่ไหวหรอก ข้าพเจ้าบอกอย่างนั้น ไม่อภิปรายอีกหรอกแต่หลักการไม่รับหรอก

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี : ถึงท่านไม่อภิปรายอีกข้าพเจ้าก็ต้องตอบเดี๋ยวท่านจะว่าจนปัญญา ความจริงข้าพเจ้าไม่ได้ชี้แจงว่าการแก้ปัญหาที่รัฐบาลแก้นี้ ไม่ได้แก้ปัญหา ๓ ฉบับ

ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าปัญหาเรื่องค่าของการครองชีพนั้นเราได้พิจารณากันในคณะรัฐมนตรีเป็นการทั่วไป ซึ่งรวมถึงปัญหาต่างๆ ร้อยแปดพันเก้า ซึ่งในขณะนี้บางเรื่องกำลังตั้งกรรมการพิจารณากันอยู่ก็มี บางเรื่องที่สั่งปฏิบัติการกันแล้วก็มี บางเรื่องไม่จำเป็นจะต้องมารบกวนสภาทางฝ่ายบริหารก็ได้กระทำไป เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้ายืนยันได้ว่าทุกกระทรวงได้รับบันทึกเกี่ยวกับปัญหาค่าของการครองชีพ ซึ่งกระทรวงไหนจะทำอย่างไร คณะรัฐมนตรีเมื่อได้ตกลงกันและได้รวบรวมขึ้นแจกไปยังกระทรวงต่าง ๆ เพื่อยืนยันในการปฏิบัติ ข้าพเจ้าได้ชี้แจงเรื่องนั้นสั้นไปหน่อย เรื่องการควบคุมปลายทางนี้เราไม่สามารถจะทำสำเร็จได้ข้อบกพร่องก่อน ๆ แสดงอย่างนั้น เพราะฉะนั้น ในคราวนี้เราจึงต้องไปพิจารณาถึงต้นตอของการผลิตการขนส่งและการจำหน่ายด้วย ปัญหาที่คุณควง ฯ ได้กล่าวเมื่อกี้นี้นั้นความจริงรัฐบาลได้ทำอยู่แล้ว ทางกระทรวงพาณิชย์ได้ตั้งกรรมการพิจารณาขึ้นดังที่หนังสือพิมพ์ได้ลงข่าวกัน เช่นได้มีการส่งข้าวและน้ำมันหมูไปยังปัตตานี ข้าพเจ้าสงสัยว่าจังหวัดต่าง ๆ เหล่านั้นไม่น่าจะกินน้ำมันหมูมากอย่างนี้ก็มี เวลานั้นเราสัญญาการค้าอันหนึ่งเราปิดไว้และได้มีผู้ร้องเรียนการปิดเช่นนั้นว่าเป็นการผิดธรรมชาติ ของจะได้ถ่ายเทไปจากแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่งไม่ได้ รัฐบาลก็บอกว่าเอาไม่แพงแล้วก็ปล่อยให้ถ่ายเทกัน แต่การถ่ายเทนี้เรากำลังจะเทไปที่อื่น เราจึงวางระเบียบว่า เมื่อจะต้องส่งของไปแล้วก็จะต้องมาขออนุญาต เมื่อของถึงปลายทางก็จะต้องส่งหนังสือนั้นมาเช็คเราก็ทำกันอยู่แล้ว แต่ที่นี้ปลายทางส่งมาเหมือนกันแต่ของมันไม่ไป นี่ข้าพเจ้าก็ได้ชี้แจงแล้วว่ารัฐบาลจะรบกับพ่อค้าเป็นเรื่องรบยาก แต่เราก็จะต้องรบปล่อยเฉย ๆ ไม่ได้ เพราะประชาชนจะเดือดร้อน เมื่อเราประสบเช่นนั้นขึ้นเราจึงได้วางวิธีการแก้ไขเรื่องนี้ ทางกระทรวงพาณิชย์ก็ได้ดำเนินการและเชื่อว่าเขาก็คงจะได้ดำเนินการเสร็จแล้วเพราะประชุมกันหลายวันแล้ว และก็คงจะได้ทำต่อไป ข้าพเจ้าเองก็ต้องรับข้อเท็จจริงว่าวิธีการณ์ที่เรากระทำนั้น บรรดาพ่อค้าก็พยายามหาทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ แต่ทว่าอย่างน้อยก็มีประโยชน์ว่า กว่าแกจะเลี่ยงได้เราก็ได้ดำเนินการไปแล้วก็อย่างน้อยก็จะหยุดและทำให้การดำเนินการการของเขาไปได้น้อยหรืออาจไม่คุ้มค่าจนเขาไม่อาจจะกระทำได้ เพราะฉะนั้น หลักการทั่ว ๆ ไปเห็นว่าเรื่องซึ่งฝ่ายบริหารจะกระทำไปได้เองโดยไม่ต้องรบกวนสภาเราก็ได้ทำเป็นส่วนหนึ่ง และได้ทำอยู่มากมาย

ก่ายกอง นอกจากร่างพระราชบัญญัติ ๓ ฉบับที่ได้เสนอมานี้แล้ว ปัญหาที่สรุปว่าในฐานะซึ่งสภาได้แต่งตั้งให้เราไปเป็นผู้กระทำงานเราก็จำเป็นต้องทำเราจะปล่อยอยู่เฉย ๆ โดยไม่แก้ไขจัดการอย่างไรก็ผิดหน้าที่ที่ได้รับมอบ แต่ในการกระทำผิดจะหลีกเลี่ยงบ้างบกพร่องบ้างก็เป็นเรื่องซึ่งจะต้องแก้ไขกันเรื่อย ๆ ไป นี่ก็เป็นไปตามทาง

ในเรื่องบัตรปันส่วนซึ่งคุณควงชี้แจงนั้นรัฐบาลก็รับว่าเกิดการบกพร่องจริง ไม่ใช่ไม่รับ แต่ทว่าในการที่เราร่ำร้องกันนั้นข้าวที่กินนี้ซื้อได้ยากและราคาไม่เป็นไปตามที่ราคาควบคุมนี้รัฐบาลก็ยอมรับ แต่เหตุผลมีอย่างไรจะอธิบายในที่นี้ก็ต้องใช้เวลาอีก ๑ ชั่วโมง ถ้าเราไม่ทำเช่นนั้นเราจะกินข้าวเหลือเฟือและราคานั้นจะถูกลงอย่างนั้นหรือ ถ้าเราไม่ดำเนินการมีองค์การข้าวจัดหาข้าวมาสำหรับพวกพระนครธนบุรีกินข้าว และในการควบคุมราคาลงไปป้องกันการลักลอบกับที่เราไม่กระทำเสียเลย เรามีหวังกินข้าวราคาถูกและมีข้าวกินตลอดเวลาหรือ ก็ไม่มีใครประกันได้ เพราะฉะนั้นของ ๒ อย่างมาเปรียบเทียบกันไม่ได้ว่า เมื่อเรากระทำอย่างนี้แล้วมีข้อบกพร่องเราก็ไม่สามารถเปรียบเทียบได้ว่าถ้าไม่กระทำเลยแล้วเราจะทำอย่างไร เพราะฉะนั้นเราได้แก้ไขได้มีการเรียกข้าหลวงภาคมาประชุมกัน ได้มีการประชุมพวกสมาคมโรงสีไฟ พวกพ่อค้าข้าว อะไรต่ออะไร

เพราะฉะนั้น รัฐบาลขอชี้แจงข้อสรุปลงว่า การดำเนินการด้วยประการต่าง ๆ เป็นธรรมดาอยู่เองว่าเราจะหวังผลเต็มเม็ดเต็มหน่วยย่อมทำไม่ได้ และยิ่งสถานการณ์ที่เป็นอยู่เวลานี้เราต้องใช้กำลังความคิดความสามารถหนักแน่นยิ่งขึ้นเป็นอันมาก แต่ทว่าถ้าไม่ให้รัฐบาลทำอะไรเลยรัฐบาลก็รู้สึกว่ากระทำผิดหน้าที่ที่ปล่อยปละละเลยยิ่งกว่า ก็จำเป็นต้องทำ และการทำถ้ามีการขาดตกบกพร่องก็ต้องแก้ไขไปจนถึงที่สุดตามอำนาจหน้าที่ที่มีอยู่

ร้อยตำรวจเอก เอิบ อินทกนก (นครราชสีมา) : เท่าที่ได้ฟังรัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้มาเป็นเวลานี้ตลอดเวลาฝ่ายค้านได้ชี้แจงมาเป็นเวลายืดยาว พอจะวินิจฉัยได้แล้ว ข้าพเจ้าเห็นควรลงมติได้แล้ว ผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์): ข้าพเจ้าขอเปิดอภิปรายต่อไป

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอขอเปิดอภิปรายและขอปิดอภิปราย ต่างก็มีผู้รับรองถูกต้องทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นสมควรเปิด

อภิปรายต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๓๐ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๖๕ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าปิดอภิปราย ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นสมควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๖๑ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๔ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่งคณะกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

นายเตือน บุนนาค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ : รัฐบาลขอตั้งกรรมาธิการวิสามัญ

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลขอตั้งคณะกรรมาธิการวิสามัญ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ จำนวนกี่คน

นายเตือน บุนนาค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ : รัฐบาลขอเสนอ ๙ นาย

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลขอเสนอ ๙ นาย เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นคัดค้าน ถือว่าที่ประชุมนี้เห็นด้วย

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลขอเสนอ นายเตือน บุนนาค นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ นายทอง กันทาธรรม และนายชุบ ศาลยาชีวิน

ประธานสภาผู้แทน: ประเดี๋ยว ขอโทษ ขอมติที่ประชุมเสียก่อนว่าจะเอาเพียง ๙ คนหยุดหรือจะเสนอกันไม่จำกัดจำนวน เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นว่าควรปฏิบัติอย่างเมื่อเช้า คือเสนอ ๙ คนหยุด ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าเสนอชื่อ ๙ คนแล้วหยุดเสนออีกต่อไป ขอได้โปรดเสนอชื่อ

ร้อยเอกประเสริฐ สุดบันทัด (สระบุรี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ ร.ท.อู๊ด นิตยสุทธิ์

มีสมาชิกรับรอง

ร้อยตรีไฉยา เกตุเลขา (ขอนแก่น): ข้าพเจ้าขอเสนอพระยาศรีวิสารวาจา

มีสมาชิกรับรอง

พันตำรวจโทพัฒน์ นีลวัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ ร.ท.อ. ขภัย สงเคราะห์ราษฎร์

มีสมาชิกรับรอง

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายสุจิตร หิรัญพฤกษ์

มีสมาชิกรับรอง

ขุนคงฤทธิศึกษากร (นครราชสีมา): ข้าพเจ้าขอเสนอนายเลื่อน พงษ์โสภณ

มีสมาชิกรับรอง

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี : คือคุณทองอินทร์ ติดร่างพระราชบัญญัติฉบับอื่นอยู่ ฉะนั้นรัฐบาลขอเปลี่ยนเป็นคุณจำลอง ดาวเรือง

เลขาธิการรัฐสภา : รายชื่อคณะกรรมาธิการวิสามัญมีดังนี้ ๑. นายเดือน บุนนาค ๒. นายจำลอง ดาวเรือง ๓. นายทอง กันทาธรรม ๔. นายชุบ ศาลยาชีวิน ๕. ร้อยโทอู๊ด นิตยสุทธิ์ ๖. พระยาศรีวิสารวาจา ๗. ร้อยตำรวจเอก อภัย สงเคราะห์ราษฎร์ ๘. นายสุจิตร หิรัญพฤกษ์ ๙. นายเลื่อน พงษ์โสภณ

ประธานสภาผู้แทน : แปรญัตติภายในกี่วัน

นายเดือน บุนนาค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ : แปรญัตติภายใน ๓ วัน

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลขอเสนอแปรญัตติภายใน ๓ วัน

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้แปรญัตติภายใน ๓ วัน

ระเบียบวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๐ ของรัฐบาล

บันทึก

หลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติม
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๐

หลักการ

ขอตั้งงบประมาณเพิ่มเติมประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๐ ในจำนวนเงินไม่เกิน ๓๐๗,๙๖๖,๙๙๓ บาท เป็นงบสามัญไม่เกิน ๖๖,๕๔๓,๕๗๓ บาท และงบวิสามัญไม่เกิน ๒๔๑,๔๒๓,๔๒๐ บาท

เหตุผล

งบประมาณประจำปี ๒๔๙๐ ที่ได้ประกาศใช้เป็นพระราชบัญญัติแล้วนั้น บางราย ไม่เพียงพอแก่การใช้จ่าย เนื่องจาก

ก. หลังจากที่ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๔๙๐ แล้ว ได้มีเงินรายจ่ายบางประเภทเกิดขึ้นเนื่องจากต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ และ พระราชกฤษฎีกาบางฉบับ จึงจำเป็นต้องตั้งเงินไว้จ่าย

ข. มีรายการจ่ายบางประการซึ่งจะต้องตั้งจ่ายเป็นการด่วนตามนโยบาย ซึ่งรัฐบาลนี้ได้แถลงไว้ต่อรัฐสภา

ร่าง

พระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติม

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๐

....

....

....

....

โดยที่เป็นการสมควรตั้งงบประมาณเพิ่มเติมประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๐ เนื่องจากมีความจำเป็นจะต้องตั้งรายจ่ายสำหรับกิจการบางอย่างขึ้น

พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๐"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มงบประมาณรายจ่ายงบสามัญในงบประมาณประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๐ อีกเป็นจำนวน ๖๖,๘๔๓,๕๗๓ บาท จำแนกดังนี้

หมวด ๔ สำนักนายกรัฐมนตรี ๑,๑๑๘,๖๕๐ บาท คือ

หมู่ ข. กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี	
การจร	๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท
หมู่ ค. กรมโฆษณาการ	
ค่าใช้สอย	๘,๖๕๐ บาท
การจร	๑๑๐,๐๐๐ บาท
หมวด ๑๐ กระทรวงกลาโหม	๑,๓๘๓,๘๗๓ บาท คือ
งบสามัญ	๓๘๓,๓๗๕ บาท
เงินอุดหนุนต่าง ๆ	๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท
หมวด ๑๑ กระทรวงการคลัง	๓,๔๑๐,๓๗๓ บาท คือ
หมู่ ข. สำนักงานปลัดกระทรวง	
เงินเดือน	๘๖,๖๑๓ บาท
ค่าใช้สอย	๑๘,๗๘๒ บาท
การจร	๘๑,๓๐๐ บาท
หมู่ ค. กรมคลัง	
ค่าใช้สอย	๑,๔๐๐,๐๐๐ บาท
การจร	๑๓,๖๘๐ บาท
หมู่ ง. กรมบัญชีกลาง	
ค่าใช้สอย	๖๐๔,๔๙๘ บาท
หมู่ จ. กรมศุลกากร	
ค่าใช้สอย	๒๓๕,๐๐๐ บาท
หมู่ ฉ. กรมสรรพสามิต	
ค่าใช้สอย	๑๕๐,๐๐๐ บาท
หมู่ ช. กรมสรรพากร	
ค่าใช้สอย	๘๒๐,๐๐๐ บาท
หมวด ๑๒ กระทรวงการต่างประเทศ	๖,๗๒๒,๐๘๗ บาท คือ
หมู่ ข. สำนักงานปลัดกระทรวง	
เงินเดือน	๑,๒๖๑,๑๘๙ บาท

ค่าใช้สอย	๑,๖๗๓,๒๒๐ บาท
การจร	๓,๘๙๗,๗๒๐ บาท

หมวด ๑๓ กระทรวงการสาธารณสุข	๙,๑๐๑,๘๘๑ บาท คือ
หมู่ ค. กรมการแพทย์	
การจร	๖,๔๗๓,๑๑๐ บาท
หมู่ ง. กรมมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์	
ค่าใช้สอย	๑,๐๐๔,๖๕๐ บาท
การจร	๘๔,๑๒๑ บาท
หมู่ ฉ. กรมสาธารณสุข	
ค่าใช้สอย	๔๐,๐๐๐ บาท
การจร	๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท
หมวด ๑๔ กระทรวงการอุตสาหกรรม	๒๐,๐๐๐ บาท คือ
หมู่ ฉ. กรมโลหกิจ	
ค่าใช้สอย	๒๐,๐๐๐ บาท
หมวด ๑๕ กระทรวงเกษตราธิการ	๑,๐๐๗,๒๖๐ บาท คือ
หมู่ ข. สำนักงานปลัดกระทรวง	
ค่าใช้สอย	๕,๐๐๐ บาท
หมู่ ง. กรมการประมง	
ค่าใช้สอย	๔๐,๐๐๐ บาท
การจร	๖๓,๐๐๐ บาท
หมู่ ฉ. กรมปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ	
ค่าใช้สอย	๑๖๐,๐๐๐ บาท
หมู่ ช. กรมป่าไม้	
ค่าใช้สอย	๓๕๑,๓๖๐ บาท
หมู่ ฌ. กรมสหกรณ์	
ค่าใช้สอย	๓๘๗,๙๐๐ บาท

หมวด ๑๖ กระทรวงคมนาคม		๒๔,๐๙๑,๗๗๗ บาท คือ
หมู่ ค. กรมการขนส่ง		
	ค่าใช้สอย	๑๓๔,๐๐๐ บาท
หมู่ ง. กรมเจ้าท่า		
	ค่าใช้สอย	๓๖,๔๐๔ บาท
หมู่ จ. กรมไปรษณีย์โทรเลข		
	ค่าใช้สอย	๖๖,๓๓๐ บาท
หมู่ ฉ. กรมทาง		
	การจร	๓,๔๑๓,๙๔๓ บาท
หมู่ ช. กรมรถไฟ		
	เงินเดือน	๑๐๐,๐๐๐ บาท
	ค่าใช้สอย	๒๐,๓๔๑,๑๐๐ บาท
หมวด ๑๗ กระทรวงพาณิชย์		๓๓,๑๓๑ บาท คือ
หมู่ จ. กรมการค้าต่างประเทศ		
	เงินเดือน	๑๙,๐๑๒ บาท
	ค่าใช้สอย	๑๔,๑๑๙ บาท
หมวด ๑๘ กระทรวงมหาดไทย		๑๓,๙๓๑,๖๘๖ บาท คือ
หมู่ ค. กรมตำรวจ		
	การจร	๘๗๙,๗๕๐ บาท
หมู่ จ. กรมประชาสงเคราะห์		
	ค่าใช้สอย	๓๒,๖๐๐ บาท
หมู่ ฉ. กรมมหาดไทย		
	ค่าใช้สอย	๕,๖๕๒,๕๓๖ บาท
	การจร	๑,๖๑๐,๐๐๐ บาท
	การส่งเสริมเทศบาล	๒,๗๐๓,๘๐๐ บาท
หมู่ ซ. กรมราชทัณฑ์		
	ค่าใช้สอย	๓,๐๐๐,๐๐๒ บาท

หมู่ ฌ. กรมอัยการ

ค่าใช้สอย ๕๓,๐๐๐ บาท

หมวด ๑๙ กระทรวงยุติธรรม ๑๑๒,๒๓๐ บาท คือ

หมู่ ข. สำนักงานปลัดกระทรวง

ค่าใช้สอย ๖๗,๒๓๐ บาท

หมู่ ค. ตุลาการ

ค่าใช้สอย ๔๕,๐๐๐ บาท

หมวด ๒๐ กระทรวงศึกษาธิการ ๕,๓๘๒,๓๒๐ บาท คือ

หมู่ ข. สำนักงานปลัดกระทรวง

ค่าใช้สอย ๒๕๓,๐๐๐ บาท

หมู่ ค. กรมการศาสนา

ค่าใช้สอย ๔๘๐,๐๐๐ บาท

หมู่ ฉ. กรมสามัญศึกษา

ค่าใช้สอย ๓,๐๔๐,๐๐๐ บาท

การจร ๑,๖๐๙,๓๒๐ บาท

หมวด ๒๒ สำนักงานราชเลขานุการในพระองค์ ๖๓,๐๐๐ บาท คือ

การจร ๖๓,๐๐๐ บาท

หมวด ๒๓ สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ๖๕,๓๐๓ บาท คือ

การจร ๖๕,๓๐๓ บาท

มาตรา ๔ ให้เพิ่มงบประมาณงบวิสามัญในงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๐ อีกเป็นจำนวน ๒๔๑,๕๒๓,๔๒๐ บาท จำแนกดังนี้

๑. เงินซื้อดอลลาร์เพิ่มทุนสำรองเงินตรา ๘๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๒. เงินเพิ่มประจำเดือนชั่วคราวแก่ข้าราชการ ๑๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๓. ค่าใช้จ่ายโรงงานกระดาษไทย ๖๐๒,๘๐๐ บาท

๔. ค่าซื้อเครื่องไฟฟ้าและค่าติดตั้งเครื่องจักร โรงงานทอผ้าไทยที่กรุงเทพ ฯ ๒,๘๘๕,๐๐๐ บาท

๕. ค่าจัดตั้งโรงงานปั่นด้ายและทอผ้าภาคอีสาน		๓๒๐,๐๐๐ บาท
๖. ค่าก่อสร้างโรงงานฆ่าสัตว์ที่พระโขนง		๑๐,๕๗๘,๕๒๐ บาท
๗. การชลประทาน ๘. การชลประทานท้องที่	}	๖๐๐,๐๐๐ บาท
๙. เงินทุนสำรองสร้างทาง ๑๐. การก่อสร้างทาง	}	๔,๑๗๗,๐๐๐ บาท
๑๑. การรถไฟ		๒๓,๒๖๐,๐๐๐ บาท

มาตรา ๕ ให้จ่ายเงินที่กล่าวในมาตรา ๓ และมาตรา ๔ จากเงินคงคลังหรือเงินกู้

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

....

นายกรัฐมนตรี

สำนักนายกรัฐมนตรี

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
๑	กองเลขาธิการคณะรัฐมนตรี	การจร	๑,๐๐๐,๐๐๐	ค่าใช้จ่ายในการส่งผู้แทนไปเจรจาธุรกิจในต่างประเทศ	
		ค่าใช้สอย	๘,๖๕๐	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	
๒	กองโฆษณาการ	การจร	๑๑๐,๐๐๐	๑. ค่าสั่งซื้อเครื่องอะไหล่เครื่องส่งวิทยุจากอเมริกา	๙๐,๐๐๐
				๒. ค่าหลอดเครื่องส่ง ๑๒ หลอด	๒๐,๐๐๐
	รวมสำนักนายกรัฐมนตรี		๑,๑๑๘,๖๕๐		

กระทรวงกลาโหม

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
๑	กองทัพบก	งบประมาณประจำ	๒๘๕,๐๐๐	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	๒๒๐,๐๐๐
				ค่าเช่าสถานที่	๖๕,๐๐๐
๒	กองทัพอากาศ	”	๙๘,๘๗๕	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	
	สำนักงานปลัดกระทรวง	เงินอุดหนุน	๑,๐๐๐,๐๐๐	เงินอุดหนุนสงเคราะห์ทหารนอกประจำการ	
	รวมกระทรวงกลาโหม		๑,๓๘๓,๘๗๕		

กระทรวงการคลัง

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
๑	สำนักงานปลัดกระทรวง	เงินเดือน	๘๖,๖๑๓	เงินเพิ่มพิเศษของหลวงอาจฯ ทูตการคลังลอนดอนคิดตามอัตราใหม่	๕๔,๓๕๔
				เงินเพิ่มทูตการคลังวอชิงตัน	๓๒,๒๕๙
		ค่าใช้สอย	๑๘,๗๘๒	เป็นค่าใช้สอยทูตการคลังวอชิงตัน	
		การจร	๘๑,๓๐๐	๑. ค่าเครื่องแต่งกายทูตการคลัง	๒๔,๐๐๐
				๒. ค่ายานพาหนะและใช้จ่าย	๓๒,๘๓๔
				๓. ค่าใช้จ่ายในการส่งครอบครัวหลวงอาจพิศาลกิจ	๒๔,๓๒๙
				๔. ค่าธรรมเนียมธนาคาร	๑๓๗
๒	กรมคลัง	ค่าใช้สอย	๑,๔๐๐,๐๐๐	ค่าสั่งธนบัตร	
		การจร	๑๓,๖๘๐	ค่าพิมพ์แสตมป์อากร	
๓	กรมบัญชีกลาง	ค่าใช้สอย	๖๐๔,๙๙๘	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	๕๑๙,๙๗๐
				ค่าเช่าสถานที่	๓๐,๙๔๘
				ค่ายานพาหนะ	๕๔,๐๘๐

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
๔	กรมศุลกากร	ค่าใช้สอย	๒๓๕,๐๐๐	ค่าทำการล่วงเวลา	๒๐๐,๐๐๐
				ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	๒๕,๐๐๐
				ค่าเช่าสถานที่	๑๐,๐๐๐
	กรมสรรพสามิต	ค่าใช้สอย	๑๕๐,๐๐๐	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	
	กรมสรรพากร	ค่าใช้สอย	๘๒๐,๐๐๐	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	๑๐๐,๐๐๐
				ค่าเครื่องเขียน	๒๐๐,๐๐๐
				ค่าเช่าสถานที่	๗๐,๐๐๐
				ค่าภาษีอากรถอนคืน	๔๕๐,๐๐๐
	รวมกระทรวงการคลัง		๓,๔๑๐,๓๗๓		

กระทรวงการต่างประเทศ

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
๑	สำนักงานปลัดกระทรวง	เงินเดือน	๑,๔๖๑,๑๔๗	ชั้นพิเศษอัตรา ๖๐๐ บาท ๒ อัตรา เพื่อบรรจุเป็นอัครราชทูตออสเตรเลียและที่ปรึกษาทั่วไป	๗,๒๐๐
				เงินเพิ่มพิเศษที่เพิ่มขึ้นตามอัตราใหม่และเนื่องจากยกฐานะสถานทูต	๑,๐๕๓,๙๔๗
		ค่าใช้สอย	๑,๖๗๓,๒๒๐	ค่าโทรเลขโทรศัพท์	๑๐๐,๐๐๐
				ค่ารับรองต่าง ๆ	๘๐,๐๐๐
				สถานเอกอัครราชทูตนานกิง	๓๐๓,๕๐๐
				„ วอชิงตัน	๒๐๐,๐๐๐
				„ ลอนดอน	๓๒๒,๐๘๐
				สถานทูตกรุงปารีส	๘๘,๘๔๐
				„ มอสโคว์	๘๘,๘๔๐
				สถานกงสุลปัตตาเวีย	๔๐,๐๐๐
				สถานทูตประเทศพม่า	๑๕๐,๐๐๐

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
				สถานกงสุลซัวเถา	๑๐๐,๐๐๐
				" ไฮเก้า	๑๐๐,๐๐๐
				" กัลกัตตา	๑๐๐,๐๐๐
		การจร	๓,๘๘๗,๗๒๐	๑. ค่าก่อตั้งสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงนานกิงเพิ่มเติม	๔๐๐,๐๐๐
				๒. ค่าก่อตั้งสถานเอกอัครราชทูต ณกรุงวอชิงตันเพิ่มเติม สำหรับที่ปรึกษาและค่าเช่าบ้านข้าราชการ	๑๙๐,๑๑๕
				๓. ค่าซื้อรถยนตร์สำหรับที่ปรึกษาสถานเอกอัครราชทูตวอชิงตัน	๒๕,๐๐๐
				๔. ค่าก่อตั้งสถานทูตกงสุลใหม่	๔๔๐,๐๐๐
				๕. ค่าซื้อตึกเป็นที่ทำการสถานเอกอัครราชทูต ณกรุงวอชิงตัน	๒๑๕,๖๐๕
				๖. ค่าซื้อรถยนตร์สำหรับสถานทูตและกงสุลใหม่	๖๐๐,๐๐๐๐

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
				๗. ค่าเครื่องแต่งกายข้าราชการและครอบครัวเดินทางไปต่างประเทศ	๓๐๐,๐๐๐
				๘. ค่าพาหนะข้าราชการ และครอบครัวไปต่างประเทศ	๑๕๐,๐๐๐
				๙. ค่าบำรุงสันนิบาตชาติ (ค้างชำระ)	๑,๐๙๘,๕๔๖
				๑๐. ค่าบำรุงองค์การกรรมกรระหว่างประเทศ	๒๖๘,๔๕๔
	รวมกระทรวงการต่างประเทศ		๖,๗๒๒,๐๘๗		

กระทรวงสาธารณสุข

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
๑	กรมการแพทย์	การจร	๖,๔๗๓,๑๑๐	ค่าซื้อเวชภัณฑ์และอุปกรณ์โรง-พยาบาล	๖,๔๗๓,๑๑๐
๒	กรมมหาวิทยาลัยแพทย-ศาสตร์	ค่าใช้สอย	๑,๐๐๔,๖๕๐	ค่าเบี้ยงเลี้ยง	๑๘๔,๖๕๐
				ค่าเวชภัณฑ์	๘๒๐,๐๐๐
		การจร	๘๔,๑๒๑	ค่าอบรมทันตแพทย์	
๓	กรมสาธารณสุข	ค่าใช้สอย		ค่าเช่าสถานที่	
		การจร	๔๐,๐๐๐	ค่าป้องกันโรคติดต่อ	๑,๐๐๐๐,๐๐๐
			๑,๕๐๐,๐๐๐	ค่าใช้จ่ายในการบำบัดไข้มาลาเรีย	๕๐๐,๐๐๐
	รวมกระทรวงสาธารณสุข		๙,๑๐๑,๘๘๑		

กระทรวงอุตสาหกรรม

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง
[illegible]	กรมโลหกิจ	ค่าใช้สอย	๒๐,๐๐๐	ค่าบำรุงประจำปี และค่าเข้าสมาคม
	รวมกระทรวงอุตสาหกรรม		๒๐,๐๐๐	

กระทรวงเกษตราธิการ

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
๑	สำนักงานปลัดกระทรวง	ค่าใช้สอย	๕,๐๐๐	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง (งบมหาวิทยาลัย)	
๒	กรมการประมง	ค่าใช้สอย	๔๐,๐๐๐	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	
		การจร	๖๓,๑๐๐	ค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ๒๔๙๐	
๓	กรมปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ	ค่าใช้สอย	๑๖๐,๐๐๐	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	๑๐๐,๐๐๐
				ค่าอาหารสัตว์	๖๐,๐๐๐
๔	กรมป่าไม้	ค่าใช้สอย	๓๕๑,๐๐๐	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง (กรม)	๒๗๐,๐๐๐
				ค่าเบี้ยเลี้ยงตำรวจ („)	๑๒,๐๐๐
				ค่าเครื่องแบบตำรวจ („)	๑,๒๖๐
				ค่าเช่าสถานที่ („)	๓๐,๐๐๐
				ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง (ยาง)	๓๐,๐๐๐
				ค่าเช่าสถานที่ („)	๙,๑๐๐
๕	กรมสหกรณ์	ค่าใช้สอย	๓๘๗,๙๐๐	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	๒๖๐,๐๐๐
				ค่ายานพาหนะ	๑๐๐,๐๐๐
				ค่าเช่าสถานที่	๒๗,๙๐๐
	รวมกระทรวงเกษตราธิการ		๑,๐๐๗,๒๖๐		

กระทรวงคมนาคม

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
๑	กรมการขนส่ง	ค่าใช้สอย	๑๓๔,๐๐๐	เนื่องจากได้รับเครื่องวิทยุสื่อสารเกี่ยวแก่การบินจากสหประชาชาติ จึงต้องตั้งรายจ่ายดังนี้	
				ค่าสมุดหนังสือพิมพ์	๑,๐๐๐
				ค่าเครื่องเขียน	๑๐,๐๐๐
				ค่าเชื้อเพลิง	๑๐๐,๐๐๐
				ค่าน้ำมันหยอดเครื่อง	๑๐,๐๐๐
				ค่าโทรเลขโทรศัพท์	๒,๐๐๐
				ค่ายานพาหนะ	๑,๐๐๐
				ค่าซ่อมแซมครุภัณฑ์	๑๐,๐๐๐
๒	เจ้าท่า	ค่าใช้สอย	๓๖,๔๐๔	ค่าทำการล่วงเวลา	๑๒,๐๐๐
				ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	๑๙,๒๐๐
				ค่าเช่าสถานที่	๕,๒๐๔
๓	กรมไปรษณีย์โทรเลข	ค่าใช้สอย	๖๙,๓๓๐	ค่าบำรุงประจำปี	

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
๔	กรมทาง	การจร	๓,๔๑๓,๙๔๓	๑. ค่าซ่อมแซมสะพานปฐมบรมราชานุสรณ์	๒,๐๐๐,๐๐๐
				๒. ค่าทรัพย์สินที่รับจากกรมเชื้อเพลิง	๓๑๘,๙๔๓
				๓. ค่าดำเนินงานผลิตแอสฟัลต์	๒๒๔,๐๐๐
				๔. ค่าสร้างสะพานเบลี่ ๕ สะพาน	๘๗๑,๐๐๐
๕	การรถไฟ	เงินเดือน	๑๐๐,๐๐๐	รายเบี้ยเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	
		ค่าใช้สอย	๒๐,๓๔๑,๑๐๐	ค่าถ่าน	๑๘,๒๗๕,๘๐๐
				ค่าน้ำมัน	๕๖๖,๗๐๐
				ค่าใช้จ่ายในการเดินรถ	๑,๔๙๘,๖๐๐
	รวมกระทรวงคมนาคม		๒๔,๐๙๑,๗๗๗		

กระทรวงพาณิชย์

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
	กรมการค้าต่างประเทศ	เงินเดือน	๑๗,๐๑๒	เป็นเงินเพิ่มพิเศษของข้าหลวงพาณิชย์ วอชิงตัน, ฮ่องกงและสิงคโปร์ในเดือน ธันวาคม ๒๔๘๙	
		ค่าใช้สอย	๑๔,๑๑๙	ค่าใช้จ่ายธันวาคม ๒๔๘๙	๑๔,๑๑๙
	รวมกระทรวงพาณิชย์		๓๑,๑๓๑		

กระทรวงมหาดไทย

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
๑	ตำรวจ	การจร	๘๗๙,๗๕๐	ค่าปราบปรามโจรผู้ร้าย	๕๐๐,๐๐๐
				ค่าใช้จ่ายในการส่งตัวผู้ต้องเนรเทศ	๓๗๙,๗๕๐
๒	กรมประชาสงเคราะห์	ค่าใช้สอย	๓๒,๐๐๐	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	๓๐,๐๐๐
				ค่าเช่าสถานที่	๒,๐๐๐
๓	กรมมหาดไทย	ค่าใช้สอย	๔,๖๕๒,๕๓๑	ค่าเช่าสถานที่	๗๐,๐๐๐
				เงินเดือนกำนันผู้ใหญ่บ้าน	๔,๕๘๒,๕๓๑
		การจร	๑,๖๑๐,๐๐๐	ค่าสำรวจสำมะโนครัว	๙๕๐,๐๐๐
				ค่าปราบปรามโจรผู้ร้าย	๕๐๐,๐๐๐
				ค่าสร้างทำนบกั้นน้ำคลองพระประแดง	๑๖๐,๐๐๐
		เงินส่งเสริมเทศบาล	๒,๗๐๓,๘๐๐	ค่าใช้สอยต่าง ๆ	๗๐๓,๘๐๐
				เงินอุดหนุนเทศบาล	๒,๐๐๐,๐๐๐
๔	กรมราชทัณฑ์	ค่าใช้สอย	๓,๐๐๐,๐๐๐	ค่าเบี้ยเลี้ยงนักโทษ	
๕	กรมอัยการ	ค่าใช้สอย	๕๓,๐๐๐	ค่าเบี้ยเลี้ยง	๕๐,๐๐๐
				ค่าเช่าสถานที่	๓,๐๐๐
	รวมกระทรวงมหาดไทย		๑๓,๙๓๑,๖๘๖		

กระทรวงยุติธรรม

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
๑	สำนักงานปลัดกระทรวง	ค่าใช้สอย	๖๗,๒๓๐	ค่าเบี้ยเลี้ยง	๔๗,๒๓๐
				ค่าเช่าสถานที่	๒๐,๐๐๐
๒	ตุลาการ	ค่าใช้สอย	๔๕,๐๐๐	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทาง	๒๐,๐๐๐
				ค่าเช่าสถานที่	๒๕,๐๐๐
	รวมกระทรวงยุติธรรม		๑๑๒,๒๓๐		

กระทรวงศึกษาธิการ

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
๑	สำนักงานปลัดกระทรวง	ค่าใช้สอย	๒๕๓,๐๐๐	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางส่วนกลาง	๑๐,๐๐๐
				ค่าเช่าสถานที่ส่วนกลาง	๓,๐๐๐
				ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางส่วนภูมิภาค	๒๐๐,๐๐๐
				ค่าเช่าสถานที่ส่วนภูมิภาค	๔๐,๐๐๐
๒	กรมการศาสนา	ค่าใช้สอย	๔๘๐,๐๐๐	ค่านิตยภัตต์ -	
๓	กรมสามัญศึกษา	ค่าใช้สอย	๓,๐๔๐,๐๐๐	ค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางส่วนภูมิภาค	๔๐,๐๐๐
				ค่าอุดหนุน ร.ร. ราษฎร์	๓,๐๐๐,๐๐๐
		การจร	๑,๖๐๙,๓๒๐	ค่าจัดซื้อเครื่องใช้สำหรับโรงเรียนต่าง ๆ	
	รวมกระทรวงศึกษาธิการ		๕,๓๘๒,๓๒๐		

สำนักงานราชเลขานุการในพระองค์

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
	สำนักงานราชเลขานุการในพระองค์	การจร	๖๓,๐๐๐	๑. ค่าเดินทางไปโลซานของครอบครัวหลวงประเสริฐไมตรี	๓๒,๘๐๐
				๒. ค่าเดินทางจากโลซานกลับประเทศไทยของนายเปรื่อง ศิริภัทร	๑๔,๐๐๐
				๓. ค่าโดยสารเรือเดินทางจากโลซานกลับประเทศไทย ของครอบครัวนายเอก สุพโปฎก	๑๖,๒๐๐
	รวมสำนักงานราชเลขานุการในพระองค์		๖๓,๐๐๐		

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

ลำดับที่	กรม	รายการ	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง
๑	สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา	การรร	๖๕,๓๐๓	เงินที่ถูกโจรกรรม
			๖๕,๓๐๓	

รายจ่ายวิสามัญเพิ่มเติม ๒๔๘๐

ลำดับที่	กระทรวง	กรม	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง	
๑	การคลัง	สำนักงานปลัดบัญชีกลาง	๘๓,๐๐๐,๐๐๐ ๑๑๐,๐๐๐,๐๐๐	เงินซื้อดอลล่าร์เพิ่มทุนสำรองเงินตรา เงินเพิ่มประจำเดือนชั่วคราวแก่ข้าราชการ	
๒	การอุตสาหกรรม	โรงงานอุตสาหกรรม	๑๔,๔๘๖,๔๒๐	๑. ค่าใช้จ่ายโรงงานกระดาษไทย	๖๐๒,๐๐๐
				๒. ค่าซื้อเครื่องไฟฟ้าและเครื่องติดตั้งเครื่องจักรโรงงานทอผ้าไทยที่กรุงเทพฯ	๒,๙๘๕,๐๐๐
				๓. ค่าจัดตั้งโรงงานปั่นด้ายและทอผ้าภาคอีสาน	๓๒๐,๐๐๐
				๔. ค่าก่อสร้างโรงงานฆ่าสัตว์ที่พระโขนง	๑๐,๕๗๘,๔๒๐
๓	เกษตราธิการ	ชลประทาน	๖๐๐,๐๐๐	๑. การชลประทาน	๒๐๐,๐๐๐
				๒. ชลประทานท้องที่	๔๐๐,๐๐๐

ลำดับที่	กระทรวง	กรม	เงินที่ขอเพิ่ม	ชี้แจง
[illegible]	คมนาคม	ทาง	๔,๑๗๗,๐๐๐	๑. ค่าขนส่งและค่าภาษีสำหรับสะพานแบบเบลี่ ๓,๔๗๗,๐๐๐ ๒. ค่าบูรณะทางในจังหวัดภาคใต้ ๗๐๐,๐๐๐
		รถไฟ	๒๓,๒๖๐,๐๐๐	๑. ค่าซื้อรถไฟสายพม่า งวด ๑—๒ ๒๑,๘๒๐,๐๐๐ ๒. เงินบูรณะรถไฟหลังสงคราม ๑,๔๔๐,๐๐๐
	รวมรายจ่ายวิสามัญ		๒๔๑,๕๒๓,๔๒๐	

นายวิจิตร ลุลิตานนท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๐ โดยมีหลักการ "ขอตั้งงบประมาณเพิ่มเติมประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๐ ในจำนวนเงินไม่เกิน ๓๐๗,๙๖๖,๘๙๓ บาท เป็นงบสามัญไม่เกิน ๖๖,๔๔๓,๕๗๓ บาท และงบวิสามัญไม่เกิน ๒๔๑,๕๒๓,๔๒๐ บาท" เหตุผล "งบประมาณประจำปี ๒๔๙๐ ที่ได้ประกาศใช้เป็นพระราชบัญญัติแล้วนั้นบางรายไม่เพียงพอแก่การใช้จ่าย เนื่องจาก ก. หลังจากที่ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๔๙๐ แล้ว ได้มีเงินรายจ่ายบางประเภทเกิดขึ้นเนื่องจากต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติและพระราชกฤษฎีกาบางฉบับจึงจำเป็นต้องตั้งเงินไว้จ่าย ข. มีรายการจ่ายบางประการซึ่งจะต้องตั้งจ่ายเป็นการด่วนตามนโยบายซึ่งรัฐบาลนี้ได้แถลงไว้ต่อรัฐสภา"

เพื่อประกอบการพิจารณาของท่านสมาชิก รัฐบาลใคร่ขอชี้แจงประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมประจำปี ๒๔๙๐ นี้ดังนี้ ตามความจำเป็นที่รัฐบาลต้องตั้งงบประมาณเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๙๐ นี้ก็ได้ชี้แจงไว้ในเหตุผลแล้วว่ามีอยู่ ๒ ประการ คือเนื่องจากได้มีพระราชบัญญัติหรือได้มีพระราชกฤษฎีกาซึ่งผ่านสภานี้ออกไปหลายฉบับ และในการเหล่านั้นก็จำเป็นต้องมีการใช้จ่ายจึงต้องตั้งงบประมาณเพิ่มเติมขึ้นมา แล้วอีกประการหนึ่งเนื่องจากรัฐบาลนี้ได้เข้ามารับงานภายหลังประจำปี ๒๔๙๐ ได้ออกไปแล้ว และในการแถลงนโยบายก็ด้วยความประสงค์ของรัฐบาลในการที่จะบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นผลดีแก่ประเทศให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และในกิจการเหล่านั้นก็มีการใช้จ่ายเป็นเงินเป็นทองจึงจำเป็นต้องตั้งงบประมาณเพิ่มเติมขึ้นมาถ้าพิจารณาดูรายละเอียดในงบประมาณแล้วท่านสมาชิกทั้งหลายจะเห็นได้ว่าล้วนแต่เป็นการจำเป็นเร่งรัดและจะต้องปฏิบัติภายในปีนี้ทั้งนั้น ทีนี้มีข้อที่รัฐบาลใคร่ที่จะชี้แจงเป็นการทั่วไปว่าในการที่ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี ๒๔๙๐ นั้นรัฐบาลได้ชี้แจงไว้แล้วว่าในการตั้งงบประมาณนั้นรัฐบาลในครั้งที่เสนองบประมาณได้พยายามเป็นอย่างยิ่งแล้วในการที่จะประหยัดตัดทอนรายจ่าย แต่ถึงกระนั้นก็ดีในรูปงบประมาณที่ตั้งไปนั้นก็แสดงให้เห็นว่ามีรายจ่ายซึ่งสูงกว่ารายได้อยู่ดังนี้ มีทั้งรายจ่ายสามัญและวิสามัญทั้งรายจ่ายสามัญและวิสามัญนี้มีจำนวนตัวเลข ๙๖๓

ล้านและมีงบประมาณรายได้เป็นจำนวน ๖๘๙ ล้าน ตัวเลขเท่าที่แสดงในการเสนองบประมาณในครั้งนั้นก็มองเห็นได้ทันทีว่างบประมาณแผ่นดิน พ.ศ. ๒๔๙๐ นั้นย่อมจะมีการขาดทุนคือหมายความว่างบประมาณไม่สู่ดุลยภาพและเมื่อมีงบประมาณเพิ่มเติมขึ้นอีกเช่นนี้ก็เป็นธรรมดาย่อมเป็นที่ห่วงใยหรือเป็นที่วิตกแก่ท่านสมาชิกทั้งหลายว่าการบริหารการคลังของแผ่นดินนั้นยิ่งจะมิต้องได้รับความเดือดร้อนยิ่งขึ้นอีกหรือ คือหมายความว่าจะมีการขาดทุนเพิ่มเติมขึ้นอีกหรือ นี่เป็นความจริงในระหว่างที่รัฐบาลก่อนได้บริหารราชการแผ่นดินมารวมทั้งรัฐบาลนี้ก็ได้เคยมีโอกาสชี้แจงแสดงความเข้าใจต่อท่านสมาชิกสภาแล้วว่าเนื่องจากรัฐบาลได้ปรับปรุงรายได้และผลในการบริหารการคลังของประเทศในตอนต้น ๆ เดือนของปี พ.ศ. ๒๔๙๐ นี้ก็ปรากฏว่าได้ผลสมความมุ่งหมายตามที่ได้ดำเนินการเกี่ยวกับการปรับปรุงรายได้และตัวเลขเท่าที่รวบรวมได้ในระยะ ๖ เดือนนี้คือตั้งแต่เดือนมกราคมจนถึงสิ้นเดือนมิถุนายน ๒๔๙๐ ตัวเลขได้แสดงให้เห็นชัดแจ้งแล้วว่ารายได้ซึ่งจะเก็บในระยะ ๖ เดือนนั้นมีจำนวนถึง ๔๘๔ ล้าน งบประมาณได้ตั้งไว้ ๖๘๙ ล้าน เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าเงินซึ่งจะเก็บไว้เพียงระยะ ๖ เดือนนั้นยังห่างกับตัวงบประมาณที่ตั้งไว้เพียง ๒๐๐ ล้าน และถ้าหากว่าได้คิดไปในแง่ที่ดีหมายความว่าในการบริหารการคลังของแผ่นดินต่อไปถึงสิ้นปีถ้าหากว่ารัฐบาลสามารถจะเก็บรายได้ให้เข้าระดับนี้ตลอดไปถึงสิ้นปีแล้วก็เป็นที่แน่นอนว่ารัฐบาลควรจะจัดเก็บรายได้เป็นจำนวนไม่ต่ำกว่า ๑ พันล้านบาทด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงมีความมั่นใจว่ารายได้ซึ่งได้ตั้งไว้ในงบประมาณ ๒๔๙๐ นั้นก็เชื่อว่าควรจะคุ้มได้ถึงรายได้สมัยเท่าที่จัดเก็บได้ตั้งแต่ต้นปีจนถึงสิ้นปี และถ้าหากว่ามีรายจ่ายมาเพิ่มในตอนกลางปีนี้เป็นงบประมาณเพิ่มเติมถึง ๓๐๐ ล้านบาทนั้น ก็เมื่อตอนเสนองบประมาณต้นปี ๒๔๙๐ นั้นตัวเลขก็บอกแล้วว่าจะขาดทุนประมาณ ๓๐๐ ล้าน และขณะนั้นรัฐบาลก็ได้เตรียมอยู่บ้างแล้วว่าจะมีวิธีหุนหันอย่างไรเพื่อให้ได้เงินมาคุ้มรายจ่ายทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น ในการที่มีรายจ่ายเพิ่มเติมในตอนกลางปีนี้ รัฐบาลก็มีความมั่นใจว่ารายได้ที่เข้ามาสู่คลังขณะนี้ ประกอบกับที่ได้เตรียมไว้แล้วตั้งแต่เสนองบประมาณ ๒๔๙๐ นั้นก็เชื่อว่าจะไม่บังเกิดความเดือดร้อนประการใด ทีนี้เพื่อประกอบการพิจารณาของท่านสมาชิก รัฐบาลใคร่จะชี้แจงเป็นหลักการทั่ว ๆ ไปเป็นหลักการสำคัญ ๆ โดยที่มีค่าใช้จ่ายที่ตั้งไว้ในงบประมาณแผ่นดิน ที่

จะช่วยให้ท่านสมาชิกเข้าใจในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณฉบับนี้ดียิ่งขึ้น ในการตั้งงบประมาณเพิ่มเติมนั้น ตามที่ได้ชี้แจงไว้แล้วตอนต้นว่า มีส่วนใหญ่ที่เกี่ยวเนื่องจากการที่ได้มีพระราชบัญญัติและพระราชกฤษฎีกาออกใหม่ โดยหลักการแล้วเมื่อมีพระราชบัญญัติและพระราชกฤษฎีกาออกมาเช่นนี้ก็เป็นการผูกมัดรัฐบาลว่าจำเป็นต้องจ่ายเงินตามพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกานั้น ยกตัวอย่างเรื่องค่าพาหนะเดินทางหรือค่าเบี้ยเลี้ยงเป็นต้น นี่จะเห็นได้จากรายการที่ได้ชี้แจงไว้ในรายละเอียดตอนท้ายที่ได้แนบมาประกอบร่างพระราชบัญญัตินี้แล้วว่าส่วนใหญ่ของรายจ่ายที่เพิ่มขึ้นนั้นเป็นค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวด้วยเบี้ยเลี้ยงเดินทาง ค่าเช่าสถานที่เหล่านี้เป็นต้น ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นเนื่องจากพระราชกฤษฎีกาได้เปลี่ยนแปลงอัตราค่าเดินทางหรือค่าเช่าสถานที่ไป ทีนี้นอกจากนั้นในส่วนที่เกี่ยวด้วยกระทรวงการต่างประเทศโดยเฉพาะนั้น ก็จะเห็นได้ว่ามีเหตุการณ์พิเศษเกิดขึ้นภายหลังที่ได้เสนองบประมาณประจำปี ๒๔๙๐ ไปแล้ว คือได้มีการยกฐานะสถานทูตบางแห่งขึ้นเป็นสถานเอกอัครราชทูตและนอกจากนั้นรัฐบาลก็ยังดำเนินการที่จะเจรจาเพื่อเปิดสถานทูตขึ้นใหม่อีกในประเทศต่าง ๆ และทั้งนี้ก็เพื่อส่งเสริมสัมพันธไมตรีให้กว้างขวาง รัฐบาลก็ได้ตั้งงบประมาณเพิ่มเติมให้ตามสมควร ทีนี้ต่อมาในด้านที่เกี่ยวด้วยการสาธารณสุขนั้น ก็เป็นปัญหาที่เกี่ยวด้วยการป้องกันโรคติดต่ออันตราย และโรคติดต่ออื่น ๆ นี่ก็เพื่อความปลอดภัยของประชาชน และตั้งเงินไว้สำหรับซื้อยารักษาโรคด้วย นอกจากนั้นในทางอุตสาหกรรมก็ได้ตั้งโรงงานเพื่อผลิตเครื่องอุปโภคบริโภคต่าง ๆ ด้วยนี่ก็เป็นไปตามนโยบายที่รัฐบาลได้แถลงไว้ ในด้านเกษตรรัฐบาลได้ตั้งงบประมาณนอกจากนั้นได้ตั้งเงินเพิ่มให้สำหรับกิจการของชาวนา ชาวสวน ชาวประมง และเพื่อประกอบการเลี้ยงสัตว์ ในด้านการอุตสาหกรรม ในด้านเพื่อการคมนาคมก็ไปตั้งงบประมาณไว้เร่งรัดการคมนาคมที่ชำรุดทรุดโทรมให้ดีขึ้น เช่นสร้างสะพานปฐมบรมราชานุสรณ์ที่ชำรุดทรุดโทรมและสิ่งจำเป็นจะต้องใช้ ในด้านมหาดไทยก็มีงบประมาณเพิ่มขึ้นเพื่อปราบปรามโจรผู้ร้ายและอุดหนุนเทศบาลให้มีความมั่นคงในด้านการศึกษาก็ได้ตั้งเงินเพิ่มเพื่อจัดหาเครื่องมือเครื่องใช้ที่ชำรุดเสียหายเนื่องจากสงครามให้โรงเรียนต่าง ๆ มีปริมาณพอแก่การในการที่จะสอนนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น รายละเอียดเกี่ยวด้วยกระทรวงต่าง ๆ นั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นข้อ

ข้องใจของท่านสมาชิกประการใดแล้วท่านรัฐมนตรีเจ้ากระทรวงก็คงได้ชี้แจงในรายละเอียดต่อไปข้าพเจ้ามีข้อที่จะชี้แจงสำหรับด้านการคลังโดยเฉพาะที่ได้ตั้งเงินไว้เป็นรายการใหญ่ ๒ อันด้วยกัน ในงบวิสามัญนี้รายการเหล่านั้นก็มีอันที่หนึ่งเรียกว่าเงินปีดอลลาร์ ซื้อดอลลาร์เพิ่มทุนสำรองเงินตรา ๘๙ ล้านบาท ใคร่จะชี้แจงให้ท่านสมาชิกเข้าใจดังนี้ คือเมื่อปีก่อนรัฐบาลได้รับอำนาจจากสภาโดยอาศัยพระราชบัญญัติจัดสรรทุนสำรองเงินตราให้ขายทองคำทุนสำรองซึ่งมีอยู่ในสหรัฐอเมริกาได้เป็นจำนวนหนึ่ง และรัฐบาลก็ได้จัดการขายทองคำนั้นไปแล้ว คงได้เงินมา ๘ ล้าน ๙ แสนดอลลาร์เศษ นี่ตามพระราชบัญญัติฉบับนั้นก็หมายความว่าเท่ากับให้อำนาจรัฐบาลในการที่จะเอาทองคำนี้ไปหมุนเป็นเงินดอลลาร์มาใช้ได้ สำหรับเวลา ๑ ปี คือหมายความว่าในระยะเวลา ๑ ปีนั้นรัฐบาลจะต้องพยายามจัดให้ได้มาซึ่งดอลลาร์ ๘ ล้าน ๙ แสน คือเท่ากับจำนวนทองคำทุนสำรองเงินตราที่ได้ขายออกไป ก็หมายความถึงว่าให้หมุนเอาเงินดอลลาร์ ๘ ล้าน ๙ แสนที่ขายทองคำได้นั้นเข้ามาเป็นทุนสำรองเงินตรานี้ ในทางปฏิบัตินั้นรัฐบาลก็ได้ขายทองคำไปแล้ว ได้เงินดอลลาร์มาแล้ว และเงินดอลลาร์นั้นก็ได้ดำเนินการไปแล้วตามความมุ่งหมาย คือเพื่อที่จะได้ประโยชน์ในการที่จะได้สั่งสินค้าเข้ามาเพื่อช่วยเหลือการขาดแคลนภายใน ทีนี้ในบทบัญญัตินั้นเมื่อกี้นี้ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้วว่าก็เท่ากับเป็นบทบัญญัติให้รัฐบาลมีอำนาจที่จะเอาเงินทุนสำรองนั้นมาเป็นดอลลาร์แล้วเอาดอลลาร์นั้นมาใช้สำหรับระยะเวลา ๑ ปี คือภายในเวลา ๑๒ เดือน การกระทำในครั้งนั้นถ้าพูดถึงความสามารถของรัฐบาลในแง่การเงินขณะนั้นแล้ว ก็ยังเป็นข้อที่เคลือบแคลงสงสัยเหมือนกันว่า ในการที่ขายทองคำออกไปหมุนดอลลาร์มาแล้ว ทีนี้ตอนหลังที่จัดเอาโดยเอามาใส่เป็นทุนสำรองเงินตรานั้นจะได้ดอลลาร์วิธีใด การที่จะได้ดอลลาร์วิธีใดนั้นก็มองเห็นชัดว่าเราต้องมีเงินบาทสำหรับที่จะซื้อดอลลาร์ ปัญหาว่าจะเอาเงินบาทที่ไหนมา ในครั้งนั้นก็ยังไม่อาจจะตัดสินลงไปได้อย่างเด็ดขาด แต่ได้คิดว่าควรจะได้เงินจำนวนหนึ่งซึ่งจะหาได้ในงบแผ่นดินหรืออาจจะหาได้จากที่อื่นซึ่งขณะนั้นก็ยังไม่ได้ชี้แจงให้เป็นที่เข้าใจชัดแจ้งเพราะกรณียังเป็นที่สงสัยอยู่ อย่างไรก็ดีเนื่องจากผลของการที่รัฐบาลได้ปรับปรุงรายได้ ก็ปรากฏว่ารัฐบาลได้มีรายได้เข้ามาเป็นจำนวนเพียงพอ เพราะฉะนั้นในขณะที่รัฐบาลได้ขายทองคำทุนสำรองเงินตราออกไปนั้น เมื่อได้ดอลลาร์มาแล้วขณะเดียวกันรัฐบาลก็ได้ออกธนบัตรอีกเป็นจำนวนเท่ากันคือ ๘๙ ล้านบาท ความ

จริง ถ้าว่าถึงตามพระราชบัญญัติจัดทุนสำรองเงินตรานั้นแล้วอำนาจของรัฐบาลก็มีว่าที่จะเอาดอลลาร์ซึ่งขายทองคำไปนั้นมาขอยืมหมุนใช้จ่ายเป็นเวลา ๑ ปี และภายในเวลา ๑ ปีนั้นก็ต้องซื้อดอลลาร์เข้าไปไว้ในทุนสำรองเงินตรา แต่ว่าด้วยความมั่นใจของรัฐบาลต่อมาเห็นว่าจำนวนดอลลาร์หลั่งไหลเข้ามาอย่างพอใจ จึงได้ถอนธนบัตรจำนวนนั้นคืน คือ ๘๙ ล้านบาท ทีนี้เมื่อเงินจำนวนนั้นคืนแล้วมาถึงตอนที่จะซื้อดอลลาร์คืนทุนสำรองเงินตรา ปัญหาว่าจะเอาเงินก้อนไหน ข้าพเจ้าตอบได้ว่าก้อนที่ถอนนั่นเอง ออกมาซื้อดอลลาร์กลับคืน ถ้าทำอย่างนี้แล้วไม่ต้องมาตั้งงบประมาณแผ่นดิน แต่ว่ารัฐบาลเห็นว่าจะเอาธนบัตรที่ถอนแล้วกลับไปสู่ตลาด ก็คือไปซื้อดอลลาร์แล้วเงินก็ไปหมุนเวียนในท้องตลาดนั้น รัฐบาลเห็นว่าไม่ควรทำและมีทางที่จะทำดีกว่าที่เกินคาดหมาย ที่รัฐบาลได้คิดในขณะที่เสนอหรือขายทองคำ เพราะฉะนั้นจึงคิดว่าเงินที่ถอนออกมาแล้วนั้นจะไม่ออกมาอีก ก็คงไม่ถอนไปเลย แล้วมาตั้งงบประมาณเป็นรายจ่ายขึ้นเพื่อซื้อเงินดอลลาร์เข้าทุนสำรองท่านจะเห็นได้ว่าการที่รัฐบาลได้ตั้งงบประมาณ ๘๙ ล้านบาทนั้นซื้อเหรียญดอลลาร์อเมริกันเข้าทุนสำรองเงินตรานั้นด้วยความมั่นใจว่ารัฐบาล

มีรายได้เพียงพอ จึงตั้งรายจ่ายและการทำเช่นนี้ท่านทั้งหลายคงจะเห็นเป็นการสร้างความมั่นคงให้แก่เงินบาท และเป็นความตั้งใจของรัฐบาลที่จะพยายามสร้างเสถียรภาพให้แก่เงินตรา ทีนี้มีอีกรายการหนึ่งเป็นจำนวน ๑๑๐ ล้านบาทในรายการนี้เป็นเงินเพิ่มประจำเดือนชั่วคราวแก่ข้าราชการ สำหรับเงินเพิ่มประจำเดือนสำหรับข้าราชการจำนวน ๑๑๐ ล้านบาท ซึ่งได้ตั้งขึ้นนี้ก็เป็นการปฏิบัติตามนโยบายซึ่งรัฐบาลได้แถลงว่าจะปรับปรุงฐานะของข้าราชการให้เหมาะสม ปัญหาเรื่องฐานะของข้าราชการนั้นข้าพเจ้าคิดว่า ท่านสมาชิกทั้งหลายก็ได้ตระหนักดีอยู่แล้วว่าเป็นอย่างไร รัฐบาลก็ได้พยายามอยู่ตลอดมา ในการที่จะแก้ไขและบัดนี้รัฐบาลเห็นว่าสามารถที่จะช่วยเหลือได้โดยจะต้องใช้จ่ายเงินจำนวน ๑๑๐ ล้านบาท และการช่วยเหลือนั้นคงจะเป็นตามหลักเกณฑ์ ซึ่งรัฐบาลได้พิจารณาและตกลงกันไปแล้ว ซึ่งในรายการละเอียดรัฐบาลก็พร้อมที่จะชี้แจงให้กรรมาธิการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมนี้ และคิดว่าในการพิจารณารายละเอียดนั้นท่านสมาชิกทั้งหลายก็อาจเสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมเป็นการช่วยเหลือประกอบการที่จะจ่ายเงินให้แก่ข้าราชการ

นี้เป็นไปด้วยความเป็นธรรมดียิ่งขึ้นนั้นก็เป็นการทางที่จะเป็นผลดีแก่ข้าราชการโดยเที่ยงธรรมยิ่งขึ้น สำหรับในด้านการคลังก็มีเท่านี้ ซึ่งในด้านอื่น ๆ นั้นคำชี้แจงต่าง ๆ ก็มีอยู่แล้วซึ่งถ้าหากว่าท่านสมาชิกผู้ใดมีข้อข้องใจประการใดก็คงจะได้ตั้งข้อซักถามซึ่งท่านเจ้ากระทรวงก็พร้อมที่จะชี้แจงอยู่แล้วนี่เท่าที่รัฐบาลได้แถลงมาในความจำเป็นที่เกี่ยวกับงบประมาณเพิ่มเติมในหลักการทั่ว ๆ ไปก็มีอยู่เพียงเท่านั้น แล้วก็เมื่อได้ชี้แจงในข้อสำคัญบางประการเพื่อประกอบทำให้ท่านสมาชิกทั้งหลายมีความเข้าใจดียิ่งขึ้นแล้วก็คิดว่าท่านสมาชิกทั้งหลายคงจะได้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาด้วยดี

พันตรี ควง อภัยวงศ์ (พระนคร) : เท่าที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้แถลงมา ข้าพเจ้าก็ยังสงสัยว่า สงสัยในปัญหาแรกคือว่า พระราชบัญญัติเดิมทีเดียวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ แต่ว่าเท่าที่ทราบมา คือเดิมทีเดียวเราได้จ่ายจากเงินรายได้คือที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเรียกว่าเงินคงคลัง เรียกว่าอะไรข้าพเจ้าไม่เถียง เงินนี้เป็นเงินรายได้ที่เข้ามา จะทางใดก็ตามที นั้นประเภทหนึ่ง อีกทางหนึ่งจากเงินกู้สำหรับสองรายการด้วยกัน คือรายได้ประจำกับวิสามัญเหล่านี้ก็เช่นเดียวกัน ทีนี้เงินกู้ที่ท่านจะเอามาใช้ท่านก็กู้ไม่ได้หมด แล้วเงินคงคลังของท่านคือรายได้ที่ได้มา ท่านกะว่าได้มากจะท่วมกันไหม อันนี้ท่านไม่ได้ชี้แจงจะท่วมกันไหม เพราะฉะนั้น ยังสงสัยอยู่ เพราะคราวใหม่นี้ชวนให้สงสัยว่าจะเพิ่มอีก ๓๐๐ กว่าล้านจะเป็นเอาเงินกู้ไปอีกด้วยอย่างนั้นใช่ไหม จะกู้อีกใช่ไหม ข้อที่ ๒ เรื่องเงินขายทองเท่าที่ท่านอธิบายอยู่ ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นด้วยหรือไม่เข้าใจก็ได้ คือการที่ท่านขายทองได้เงินดอลล่าร์แล้วท่านจะซื้อสิ่งของมาใช่ไหม ก็ซื้อสิ่งของแล้วย่อมมีกำไรไม่ใช่เท่าทุน อันที่ ๒ ข้าพเจ้าไม่อยู่ แต่ได้ทราบทีหลังว่าท่านขายทองนี้เพื่อดึงธนบัตรมาจากเซอร์คิวเลชั่น การหมุนเวียนของธนบัตร ท่านบอกว่าดึงมาแล้ว กี่ท่านดึงมาแล้วก็กำไรนั้นซึ่งดึง ท่านรับรองกับสภานี้ว่าท่านจะดึงมา ท่านขายอย่างนี้มีกำไร จะดึงธนบัตร ๘๙ ล้านนั้น ซึ่งดึงนี้ทำตามคำพูดของท่าน แต่ตั้งงบประมาณชดใช้ นี่ท่านไม่ควรตั้งงบประมาณชดใช้เพราะกำไรที่ท่านขายของส่งมา ถึงแม้จะขายพิกัดส่งมาก็ได้กำไร ทำไมไม่เอาเงินนั้นซื้อดอลลาร์ ทำไมมาตั้งในงบประมาณแผ่นดิน นี่ที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ เข้าใจอย่างนี้ถูกไหม เงินก้อนนั้นเอาไว้ที่ไหน ท่านแสดงในรายการใดหรือเปล่า ท่านไม่แสดง การแสดงเสียว่าได้กำไรจากเงิน ๘๙ ล้านอย่างท่านที่ขายไม่เท่าไร เพราะท่านแสดงต่อสภาว่าท่านหวังจะขายทองแล้ว ๑.

ท่านถอนธนบัตรกลับคืน ๒. จะเอากำไรนั้นซื้อดอลลาร์ คือหมุนเวียนอยู่เรื่อย คือเอา ๙ ล้านดอลลาร์หมุนเวียน แล้วจะถอนธนบัตรมา นี่ท่านหมุนได้เดือนละ ๙ ล้านดอลลาร์หรือเปล่า การที่ท่านมาตั้งงบประมาณนี้เป็นรายได้ของรัฐบาลอีกส่วนหนึ่งต่างหาก รายได้ที่ท่านชี้แจงนี้เงินคงคลังของท่านเป็นรายได้อันหนึ่งที่ท่านเก็บจากภาษีหรืออะไร แต่ว่าเงิน ๙ ล้านดอลลาร์ขายทองไม่ใช่ปัญหาที่ท่านเอาภาษีของเขา ท่านจะขึ้นภาษีกี่ร้อยเปอร์เซนต์ก็ตาม ควรจะเอากำไรที่ซื้อของมาขายส่วนหนึ่งเป็นการเช็คธนบัตรเสียส่วนหนึ่ง โอนเป็นตัวดอลลาร์เข้ามาคืน ข้าพเจ้าอยากจะขอถามรัฐบาลว่า เวลานี้ท่านมี ๙ ล้านดอลลาร์อยู่หรือไม่ เพราะเหตุใดท่านจึงไปเอาเงินรายได้ของแผ่นดินอีกส่วนหนึ่งไปซื้อดอลลาร์ หรือท่านเอาอันนั้นมาเข้าคลังแล้วใน ๙ ล้านของท่าน ข้าพเจ้าคิดว่ามันควรจะแยกออกเป็น ๒ ประเด็นทีเดียว ไม่สมควรจะมีมาปนกัน ไม่อย่างนั้นต้องถามกันเรื่อยคือรายได้จากขายทองได้ ๙ ล้านดอลลาร์ ซึ่งเป็นรายได้พิเศษ ซึ่งต้องตั้งงบประมาณเป็นรายได้ของภาษีซึ่งอธิบดีกรมบัญชีกลางเคยทำอย่างนั้นมาแล้ว เป็นรายได้ส่วนหนึ่งพิเศษ พูดกันง่ายๆ ว่าเป็นทุนหมุนเวียน ทางเกี่ยวเอาทองของราษฎรไปเป็นเงิน ๙ ล้านเป็นทุนหมุนเวียน ท่านรับรองกับราษฎรว่า ถ้ามีกำไรได้จากเอาเงินทุนของเขาไปหมุนเวียนแล้ว ท่านจะมาทำธนบัตรเป็นเซตร์ติเลชั่น ท่านจะต้องหาทุนส่งเขาแล้ว ท่านจะมาตั้งงบประมาณเช่นนี้ข้าพเจ้าว่าไม่ถูกแน่ นั่นมันเป็นต้องเป็นรายการอันหนึ่งต่างหาก ที่ท่านต้องแถลงให้เจ้าของทองเขารู้ว่า ท่านทำไปอย่างนี้เป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก ซึ่งท่านต้องคิดบัญชีให้เขารู้ว่ามันได้กำไรขาดทุนอย่างไร ซึ่งอธิบดีกรมบัญชีกลางเป็นผู้ควบคุม ซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจว่าอย่างนั้น แต่เอามาตั้งอย่างนี้ จะยิ่งทำให้เข้าใจผิด แปลว่าท่านตั้งในงบประมาณเพิ่มเติมก็แปลว่ารัฐบาลเอาภาษีของราษฎรไปซื้อทองมาใหม่แล้ว ท่านไม่ได้แถลงว่ากำไรจากนั้นอยู่ที่ไหน ทำอย่างไรบ้าง

นายวิจิตร ลุลิตานนท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง: รัฐบาลขอตอบข้อชี้แจงข้อข้องใจของท่านสมาชิกว่าดังนี้ คือปัญหาแรกที่ท่านถามถึงเรื่องว่าจะเอาเงินที่ไหนมาใช้จ่ายสำหรับ ๓ ร้อยล้านที่ได้ตั้งงบเพิ่มเติม ความจริงข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้ว อาจจะยังไม่ละเอียดพอ ก็ใคร่ที่จะชี้แจงซ้ำและเพิ่มเติมดังนี้คือว่า ในงบประมาณประจำปี ๒๔๙๐ นั้นเราได้ตั้งงบประมาณรายได้ไว้ ๖๘๔ ล้านบาท และมีงบประมาณรายจ่ายอยู่ ๗๘๘ ล้านบาท แต่ว่าในการที่เราตั้งงบประมาณรายได้ ๖๘๕ ล้านบาทนั้น

ก็ได้ตั้งโดยอาศัยสถิติตัวเลขซึ่งควรจะเป็นในขณะตั้งงบประมาณนั้นแล้ว ก็เป็นธรรมดาในการตั้งงบประมาณรายได้นั้น ซึ่งควรจะเป็นในขณะที่ตั้งงบประมาณนั้น และก็เป็นธรรมดาในการตั้งงบประมาณรายได้จะต้องตั้งให้ต่ำไว้เพื่อไม่เสี่ยงต่อการที่จะใช้จากรายได้นั้นไป ทีนี้ปรากฏว่าผลจากการปรับปรุงรายได้นั้นรัฐบาลจัดเก็บรายได้สูงเกินกว่าที่คาดหมายและเพียงตัวเลขที่แสดงไปแล้วก็เป็นที่อุ่นใจว่ารัฐบาลจัดเก็บรายได้คุ้มกับรายจ่ายงบประมาณในปี ๒๔๙๐ ทั้งรายได้วิสามัญ และสามัญ และจำนวน ๓๖๓ ล้านบาทนี้ ถ้าคิดถึงงบประมาณปี ๒๔๙๐ นั้นจะเห็นได้ชัดว่าเราขาดทุนเงินอยู่ ๒๗๐ กว่าล้านบาท นี่จำนวนเงินนี้ในพระราชบัญญัติประจำปี ๒๔๙๐ ว่าจะได้จ่ายจากเงินคงคลังและเงินกู้นั้น ต่อมารัฐบาลจึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติกู้เงินต่อสภานี้เพื่อขออำนาจกู้เงินภายใน ๕๐๐ ล้านบาท เพื่อจะเผชิญต่อสถานการณ์ภายในเพื่อมีเงินรายได้ไม่เพียงพอจะได้อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัตินั้นเพื่อจัดหาเงินมาให้พอแก่การใช้จ่าย เมื่อได้เห็นตัวเลขที่ได้แสดงมาว่า ๒๔๙๐ นี้ จะพอคุ้มกับรายจ่ายวิสามัญและสามัญ ข้าพเจ้าก็ชี้แจงแล้วว่าจำนวนที่รัฐบาลจะกู้ล้านที่ได้เตรียมไว้แล้ว [illegible]

จะขาดทุนในงบประมาณ ๒๔๙๐ ข้าพเจ้าจึงได้บอกว่าเรื่องนี้ไม่ตกใจนัก ในการตั้งงบประมาณเพิ่มเติมไว้เป็นจำนวน ๓๐๐ ล้านบาทก็คงจะได้ใช้เงินก้อนเดียวกันนั้นเอง ที่ท่านข้องใจว่ารัฐบาลจะกู้เงินไม่ได้นั้นรัฐบาลก็จะชี้แจงแล้วว่าความจริงถ้าจะวิ่งเต้นหรือหมุนในการจะกู้เงินให้ได้จำนวนนั้นแล้วรัฐบาลกู้ได้ และเท่าที่รัฐบาลได้ดำเนินการกู้เวลานี้จำนวน ๒๐๐ ล้านบาท นั้นเราได้กู้แล้วได้ ๑๘๐ ล้านบาท ถ้าจะกู้ให้ครบก็กู้ได้เสมอนี่เป็นจำนวนแน่นอน รัฐบาลทำได้จึงกล้าพูด ความจำเป็นนี้ไม่มีเพราะเหตุว่าเวลานี้เรามีเงินรายได้อยู่เพียงพอ ถึงการใช้จ่ายไม่ถึงแก่จะต้องได้รับอนุมัติหรืออนุญาตจากสภาแล้วจึงไม่กู้ เพราะการกู้จะต้องเสียดอกเบี้ย เพราะฉะนั้น การกู้จึงจะต้องกู้เฉพาะเท่าที่จำเป็นและอาศัยเครื่องมือที่ได้ไปจากสภา ปัญหาข้อแรกก็ได้ชี้แจงดังที่ว่าเรื่องที่จะเอาเงินที่ไหนไปใช้จ่ายก็เอาเงินก้อนเดียวกันนั้นเอง และเรื่องนี้เรื่องเงินที่ขาดและจำนวนที่ได้นี้ใกล้เคียงกัน และยิ่งกว่านั้นรัฐบาลก็ยังคิดไปถึงว่าตัวเลขที่แสดงในรายได้นี้ก็คิดว่าจะได้รายได้ราว ๑,๐[illegible] ล้าน แต่เมื่อดูสถิติแล้วก็เชื่อว่าคงจะได้มากกว่านี้อีก แต่ [illegible]

ทองนั้นเป็นดอลลาร์ได้มาแล้วทำอะไรกัน นี่รัฐบาลก็ได้แถลงไว้ต่อสภาและได้ปฏิบัติแล้วคือหมายความว่าได้มาขายทองให้แก่พ่อค้าที่จะสั่งของเข้ามา ส่วนผลกำไรนั้นก็คงไม่มี เพราะรัฐบาลได้มาเท่าไรเพราะการขายของธนาคารนั้นขายตามอัตราของรัฐบาลมีบางจำนวนที่รัฐบาลได้ใช้ก็เป็นไปในทางกิจการของรัฐบาล ถ้ามีกิจการบางอย่างที่รัฐบาลใช้จ่ายในบางอย่างแล้วก็จะต้องแสดงได้ แต่เพราะเหตุใดจึงได้มาตั้งเป็นรายจ่ายในงบประมาณแผ่นดิน ข้อนี้มีรายการแสดงอยู่แล้ว และความจริงงบประมาณแผ่นดินเป็นรายได้เป็นส่วนหนึ่งที่จะนำมาเป็นการถอนธนบัตรได้ ทั้งนี้ต้องอยู่ภายในเงื่อนไขว่าเราสามารถเก็บรายได้สูงกว่ารายจ่าย ถ้าเรามีรายได้สูงกว่ารายจ่ายที่เราเก็บไว้ได้คือเราสามารถบริหารราชการไปจนถึงสิ้นปีเราก็เก็บได้ถึง ๑๐๐ ล้าน เวลานี้ธนบัตรเรามีหมุนเวียนอยู่เป็นอันมาก เราก็เอารายได้นี้ไปทุ่มลงไปแล้วเราถอนธนบัตรออกมานี่เป็นวิธีทำได้ เพราะฉะนั้น ที่ตั้งงบประมาณมาเพื่อการซื้อดอลลาร์เพื่อไปไว้ในทุนสำรองเงินตรา ก็ว่าแล้วก็เป็นการแสดงไปแล้วในเงินจำนวนก้อนนั้น ส่วนเงินกำไรสำหรับซื้อสินค้า เมื่อได้กำไรแล้วก็ไม่ไปไหนก็เคยชี้แจงให้ท่านสมาชิกสภานี้แล้วว่าเงินกำไรก็ดีรัฐบาลซึ่งได้มานี้เกี่ยวกับการคู่ [illegible] ไปจำนวนหนึ่งเพื่อสั่งซื้อของเข้ามาช่วยประชาชนและถ้าหากว่าขายได้เป็นจำนวนเท่าไรแล้วรวมทั้งต้นทุนกำไรรัฐบาลก็สามารถใช้เงินก้อนนั้นมาลดธนบัตรส่วนหนึ่ง มีของขายได้ก็จะรวมอยู่ในก้อนนั้นเอง ซึ่งในขณะนี้ก็ทราบอยู่ว่ากิจการก็ยังดำเนินไปยังไม่เสร็จ เมื่อเสร็จแล้วเราก็อาจจะทราบได้ว่ามีกำไรอย่างไรและถึงอย่างไรก็คงอยู่ไปไหนไม่ได้ และมีข้อหนึ่งมีว่ารัฐบาลสามารถจะซื้อดอลลาร์ได้หรือไม่ เวลานี้ก็จัดซื้อไว้แล้วเป็นครั้งคราวตามพระราชบัญญัติว่าให้รัฐบาลจัดซื้อดอลลาร์เป็นทุนสำรองเป็นครั้งคราว นี่รัฐบาลก็ได้จัดซื้อไปแล้วเป็นจำนวนหนึ่งตามความสามารถเท่าที่ธนาคารแห่งประเทศไทยจะสามารถหามาได้ และคิดว่ามีเวลาอีก ๓ เดือนและเวลามีอีก ๒ เดือนไม่มีอะไรขัดข้องก็เชื่อว่ารัฐบาลสามารถที่จะซื้อเงินดอลลาร์ได้ตามจำนวนนั้น

หม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช (พระนคร) : ข้าพเจ้ายังมีความข้องใจในร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมนี้หลายประการ สำหรับเฉพาะเรื่องเงินคงคลังและเงินกู้ที่ท่านรัฐมนตรีว่าการ [illegible] [illegible]

ที่จะเพิ่มขึ้นนั้นได้พิจารณาดูแล้วเห็นว่ารายการที่เพิ่มไม่ใช่เพิ่มจำนวนเล็กน้อย แต่ละกระทรวงได้เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากมาย เช่นบางรายเกือบจะมากกว่ารายจ่ายในงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งรัฐบาลได้เสนอเข้ามาสำหรับใช้ตลอดปี รายจ่ายเหล่านี้ถ้าพูดกันไปโดยถูกแล้วในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณประจำปีรัฐบาลจริงอยู่ ไม่ใช่รัฐบาลนี้ แต่ว่าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเอง ท่านนายกรัฐมนตรีก็ต่อเนื่องกันมา รัฐบาลน่าจะได้พิจารณาโดยถ่องแท้แล้วว่า ในการตั้งพระราชบัญญัติงบประมาณหรือตั้งตัวเลขในพระราชบัญญัติงบประมาณนั้น รายจ่ายต่าง ๆ ของแผ่นดินก็ควรที่จะได้กำหนดมาให้แน่นอนว่าในปีหนึ่ง ๆ จะได้มีการใช้จ่ายอย่างไรบ้าง แต่ว่าที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติเพิ่มเข้ามานี้รัฐบาลก็ไม่ได้บอกว่าเป็นเพราะว่ารายจ่ายมันมากขึ้น เนื่องด้วยข้าวของมันแพงหรืออะไร ซึ่งบางทีพูดเช่นนี้ข้าพเจ้าอาจจะเห็นใจ แต่รัฐบาลกลับบอกว่าเพราะมีพระราชกฤษฎีกาบางอย่างออกไปบังคับให้มีการจ่ายเงินทองมากมายขึ้น ก็พระราชกฤษฎีกาเหล่านั้นเป็นสิ่งที่รัฐบาลออกเอง ไม่ใช่สภานี้ไปออก รัฐบาลก็ออกพระราชกฤษฎีกาบังคับให้รัฐบาลใช้เงินเท่านั้นแล้วรัฐบาลก็มาขอเงินเพิ่มเติมจากสภานี้เอง นี่ก็จะมาอ้างเท่าที่ [illegible] ไม่ใช่เป็นการกระทำของฝ่ายบริหารทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น ที่ใช้จ่ายมากมายไปเช่นนั้นก็มีอยู่บางรายการ ไม่ใช่ทั้งหมด ซึ่งข้าพเจ้าก็เห็นด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลขาดความแน่นอนในการกำหนดการกระทำของรัฐบาลเองว่าภายในปีหนึ่ง ๆ จะทำอะไรบ้าง นี่ก็ปรากฏว่าต้นปีจะทำอย่างหนึ่งแต่ปลาย ๆ เข้ากลับกลายเป็นเส้นสองเส้นเป็นการฟุ่มเฟือยบางอย่างก็ถูก แล้วในการที่งบประมาณปี ๒๔๙๐ ได้เข้ามาสู่สภานั้น ข้าพเจ้าจำได้แน่นอนว่ารัฐบาลเองได้รับรองว่าเอาเท่านี้ละเป็นรายจ่ายที่ตัดทอนลงไปอย่างกระเหม็ดกระแหม่แล้ว ถ้าไม่ให้ทำงานไม่ได้ละ สภานี้ก็เห็นใจอนุมัติให้ไป และรัฐบาลก็ว่าไม่ได้คิดที่จะของบประมาณเพิ่มเติมเข้ามา จริงอยู่ ข้าพเจ้ารับว่า การตั้งงบประมาณจริง ๆ นั้นอาจมีความจำเป็นจะต้องตั้งงบประมาณเพิ่มเติมบ้าง ความจำเป็นนั้นก็เนื่องมาจากความจำเป็นหรือนโยบายที่เกิดจากสภานี้บางประการ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าก็เห็นใจแต่ไม่ใช่ของบประมาณให้ทั่วถึงไปหมดอย่างร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีมากมายหลายกระทรวงซึ่งมีความจำเป็นทั้งนั้น ส่วนมากก็เป็นค่าเดินทางและค่าใช้สอยซึ่งส่วนมากน่าจะได้กำหนดมาให้แน่นอนไม่ต้องมาให้อำนาจแก่สภานี้ เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้เรียนมาแล้วข้าพเจ้าก็ยังสงสัยอีกเรื่องหนึ่ง คือในเรื่องเงิน ๑๐ ล้านที่จะซื้อกระ-

ลาร์มาเข้าเป็นทุนสำรองเท่าที่ท่านรัฐมนตรีได้อธิบายมานั้น ข้าพเจ้าก็เข้าใจและเห็นใจด้วย ไม่ใช่จะตำหนิติเตียนอะไร คือว่าเงินดอลลาร์เราได้มา ๘ ล้าน ๙ แสนเท่าที่ข้าพเจ้าเข้าใจนั้นเห็นชอบด้วยว่าไม่ผิด เอาขายเสียดอลลาร์ละ ๑๐ บาทก็ได้เงิน ๘๙ ล้าน เงิน ๘๙ ล้านนี้รัฐบาลก็ไม่ได้ไปใช้จ่ายที่ไหนอีกเก็บเป็นเงินทุนหมุนเวียนเลย ทีนี้รัฐบาลก็ต้องไปหาเงินจำนวน ๘ ล้าน ๙ แสนมาเข้าเป็นทุนสำรอง แทนที่จะไปหาเงินที่ไหนก็มาขอเงินงบประมาณอีก คือหมายความว่าเงินจำนวนนี้ไม่ใช้จ่ายให้ฟุ่มเฟือยอะไรเก็บนอนนิ่ง ๆ อย่างนี้ข้าพเจ้าก็เห็นว่าเป็นการถูกแล้ว คือไม่ใช่เก็บ ๘ ล้าน ๙ แสนมันเกือบ ๑๙๐ ล้านกว่าถ้าพูดตามหลัก แต่ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าเห็นใจเช่นนี้ก็ไม่เห็นด้วย เพราะมันเป็นการผิดกฎหมายทำไม่ได้ คือร่างพระราชบัญญัติจัดสรรทุนสำรองเงินตราเพื่อบูรณะประเทศ มาตรา ๕ นี้อาจจะผิดก็ได้แต่ก็แน่ใจ ดอลลาร์ซึ่งเป็นของสหรัฐอเมริกาเป็นค่าแห่งผลิตผลที่ได้ส่งไปขายให้สหรัฐอเมริกานั้นได้มีผลแห่งการแลกเปลี่ยนเงินนั้นในปีพุทธศักราช ๒๔๘๑ แทนทองคำที่ขายตามความในมาตรา [illegible] เป็นจำนวนเท่ากับทองคำ [illegible] เริ่มตั้งแต่ ๒ เดือนนับแต่ [illegible] บัญญัตินี้และให้ธนาคารแห่งประเทศไทยจัดสรรดอลลาร์สหรัฐอเมริกาที่ได้มานั้นส่งเข้าเป็นทุนสำรองเป็นครั้งคราว นี้ข้าพเจ้าอ่านมาตรานี้ถูกไม่ใช่หน้าที่ของรัฐบาลจะมาขอโดยงบประมาณ กฎหมายฉบับนี้ระบุไว้ชัด การจัดสรรทุนสำรองเงินตราเพื่อบูรณะประเทศนี้ขายทองคำจำนวนเท่าใดได้มา ๘ ล้าน ๙ แสนดอลลาร์มาขายให้รัฐบาลและประชาชนเพื่อส่งสินค้าเข้ามาขายดอลลาร์ละ ๑๐ และในขณะเดียวกันกฎหมายนี้ระบุไว้ว่าจะมีการส่งสินค้าไปต่างประเทศ และเงินเหล่านั้นมาขายให้แก่ธนาคารแห่งประเทศไทยตามพระราชบัญญัติการแลกเปลี่ยนและพระราชบัญญัตินี้บอกไว้ว่าเงินที่มาขายนั้น เมื่อได้
๑ มาอย่าเอาไปขายให้หมด เงินที่เขาเอามาขายนั้นไม่ใช่จะเอามาแล้วขายออกไป ให้เก็บไว้ภายใน ๑ ปีให้ได้ ๘ ล้าน ๙ แสนดอลลาร์ กฎหมายฉบับเดิมนั้นไม่ได้ให้รัฐบาลซื้อดอลลาร์ ดอลลาร์นั้นก็มีอยู่ในธนาคารแห่งประเทศไทยแล้ว กฎหมายนั้นก็บอกว่าให้ธนาคารแห่งประเทศไทยซื้อดอลลาร์มาได้ยังจ่ายขายให้หมดเก็บไว้ส่วนหนึ่งแล้วปีหนึ่งเก็บให้ครบ ๘ ล้าน ๙ แสนดอลลาร์แล้วก็หมดปัญหา ข้าพเจ้าเคารพวิธีแบบไหนดังกล่าว เริ่ม ๓ [illegible] ๓ เท่าข้าพเจ้าเห็นด้วย แต่วิธีแลการไม่ใช่พระราชบัญญัติจัดสรรทุนสำรองเป็นความมาตรา ๕

ได้มีอยู่แน่นอน ถ้าจะเอาอย่างนี้ไม่ได้ก็เป็นเรื่องที่จะต้องแก้กฎหมายจัดสรรทุนสำรองเงินตราให้เข้าเก็บกัน หรือมีทางออกอะไรกัน ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องหลีกเลี่ยงกฎหมาย ข้าพเจ้าอยากเรียนถามรัฐบาล

นายวิจิตร ลุลิตานนท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ข้อข้องใจของท่านสมาชิกเกี่ยวด้วยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดสรรทุนสำรองแห่งเงินตรานั้น ไม่น่าจะข้องใจเลย ท่านได้อธิบายมาอย่างถูกต้องและเข้าใจตรงกับข้าพเจ้าทุกประการที่ท่านเสนอมาเมื่อกี้นั้น ที่ท่านว่าไม่เข้าใจ ไม่ทราบว่าทำไมท่านไม่เข้าใจ ก็ไม่น่าจะมีปัญหาเลยในข้อที่ท่านบอกว่าเงินดอลลาร์ที่ได้มาเนื่องจากการผลิตผลของประเทศไทย ทางธนาคารแห่งประเทศไทยจะต้องจัดสรรทุนสำรองให้ครบ ๘ ล้าน ๙ แสน ข้าพเจ้าจะพิจารณาได้ว่าในการจัดหา ๘ ล้าน ๙ แสนดอลลาร์ให้เป็นทุนสำรองนั้นธนาคารแห่งประเทศไทยได้มาจากไหน ก็เอามาจากธนาคารแห่งประเทศไทยที่ได้มาตอนที่จะเอาเข้าไปต้องมาจากที่ซื้อดอลลาร์นั้นก็ใครเป็นเจ้าหน้าที่ในการที่จะจัดหาเงินให้ เมื่อกี้เรารับกันแล้วว่าเมื่อขายดอลลาร์ไปนั้น เงินบาทที่ขายดอลลาร์นั้นเราไม่ได้เอามาใช้จ่ายอะไรเราจะ[illegible]เลย เมื่อ[illegible]แล้วก็[illegible]

แห่งประเทศไทย แล้วรัฐบาลก็ต้องจัดเงินให้แก่ธนาคารแห่งประเทศไทย ๘ ล้าน ๙ แสนซึ่งไปซื้อไว้เข้าทุนสำรองเอาธนบัตรที่ถอนแล้วนั้นเองเอามาบอกหมุนเวียนก็มีเท่านี้ ก็ไม่น่าจะมีข้อสงสัยอะไร

หม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช (พระนคร) : ก็ถ้าเป็นอย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังว่ามาเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็มองเห็นว่า ถ้าเช่นนั้นก็ถอนธนบัตรไม่ได้ เพราะกฎหมายจัดสรรทุนสำรองบอกว่าไม่ให้ถอนดอลลาร์ มาตรา ๔ บอกไว้ชัด ให้เป็นหน้าที่ของธนาคารแห่งประเทศไทย ๆ เป็นองค์การอิสระมีทุนทรัพย์ของตนเอง กฎหมายพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทยรัฐบาลมอบทุนสำรองเงินตราให้แก่ธนาคารแห่งประเทศไทยไปแล้ว ให้ทุนเปล่าเติมไป ๒๐ ล้านบาท มอบอะไรต่ออะไรอิสระเงินทองก็มีนโยบายของตนเองแล้ว กฎหมายให้อำนาจองค์การอิสระ ธนาคารแห่งประเทศไทยบอกให้ไปจัดทุนสำรองแล้ว ให้หาเงินทุนสำรองมาให้ครบ ๘ ล้าน ๙ แสนภายใน ๑ ปี แล้วเวลานั้นขาดแคลนดอลลาร์ ทำอย่างไรจะจัดหาดอลลาร์มาบูรณะประเทศให้ทัน เมื่อได้มาแล้วก็ได้จัดขึ้นภายใน ๑ ปี เมื่อเช่นนี้[illegible]แห่งประเทศไทยก็ไม่[illegible]ธนบัตรซึ่ง[illegible]จากการ[illegible]

น่าที่จะได้เก็บเอาไว้ซื้อดอลลาร์ในเดือนนี้ แต่แล้วคืนเข้าทุนสำรองไป ถ้าธนาคารแห่งประเทศไทยมีนโยบายในการถอนธนบัตรอย่างที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกล่าวมาแล้วเป็นจำนวน ๘๙ ล้านบาท นี้ไม่น่าจะเข้ามาอยู่ในร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมนี้เลย เพราะพระราชบัญญัตินี้ออกตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๙ ถ้าจะคิดถอนเงินถอนทองแล้วก็ไม่น่าจะตั้งมาในงบประมาณประจำปี คือตั้งแต่ต้นปี ๒๔๙๐ นี่แสดงว่าเข้าในลักษณะมึนงง แล้วจะเอาเงินไปไว้ที่ไหน ได้มาดูบัญชีก็ไม่ออก จ่ายออกก็ต้องมารบกวนสภา รบกวนงบประมาณแผ่นดิน ซึ่งหมายความอะไร ไม่ใช่หมายความได้อย่างเดียวว่า ธนาคารแห่งประเทศไทยภายใต้ความควบคุมแห่งรัฐบาลได้ดำเนินการทั้ง ๆ ที่มีกฎหมายควบคุมพร้อมอยู่แล้วดำเนินการผิด ซึ่งจะต้องมารบกวนในงบประมาณแผ่นดิน ซึ่งต้องเก็บภาษีมาจากราษฎรอีกต่อหนึ่งแล้ว จะเป็นความสะดวกอย่างไรที่จะไปถอนธนบัตร ซึ่งข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยในการถอนธนบัตร เพื่อไปให้ความสะดวกชั่วคราวไม่ได้เลย เงินดอลลาร์สำหรับซื้อสินค้าเท่านั้น เมื่อเช่นนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย [illegible] ไปไม่รอดเลย การถอนก็ผิดกฎหมาย การขอเงินงบประมาณก็ผิดกฎหมาย คือผิดพระราชบัญญัติจัดสรรเงินตราบูรณะประเทศ ๒๔๘๙ นั้น

นายวิจิตร ลุลิตานนท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง: ขอท่านสมาชิกทั้งหลายได้โปรดเห็นใจว่ารัฐบาลได้ทำดีเกินไป คือทำเกินกว่าที่ควรจะทำ ก็ได้ถูกขัดแย้งอย่างนี้ ไม่ทราบจะว่ากระไร คือว่าถ้าเราทำนั้นเราได้ทำดีเกินไปในข้อที่ว่าเมื่อเราขายทองคำไปแล้วได้ดอลลาร์มา เราถอนธนบัตรออก ธนบัตรซึ่งขณะนั้นข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าถอนได้ แต่เมื่อถอนได้แล้วก็วิเศษ หมายความว่าเราได้ทำตามนโยบายของเราได้เรียบร้อยที่สุด คือหมายความว่าถอนธนบัตรได้ ซึ่งการถอนธนบัตร ๘๙ ล้านนั้นจริงอยู่ ในปริมาณธนบัตรทั้งหมดที่ออกหมุนเวียนอยู่ก็มีเพียงเล็กน้อย ราว ๕ เปอร์เซ็นต์ ถ้าเราถอนได้เท่านั้นก็น่าจะพอใจแล้ว นี่ทำดีเกินไป ได้ถอนธนบัตรออกมาด้วย นอกจากนั้นในการที่จะซื้อดอลลาร์เราก็ได้ตั้งงบประมาณหรือรายได้แผ่นดินมาจัดซื้อ ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้บอกว่าเป็นการสร้างความมั่นคงให้แก่เงินบาทไทย เป็นการปฏิบัติตามนโยบายของรัฐบาลแล้ว ที่จะสร้างเสถียรภาพของเงินตรา และท่านได้ถึงปัญหา [illegible] ข้าพเจ้าขอบอกว่ามี

อำนาจโดยอาศัยมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๔๗๑ ท่านไปเปิดดูการที่เราถอนทุนสำรองออกนั้นเราก็ต้องถอนธนบัตรเป็นจำนวนเท่ากัน นี่จะมาว่ารัฐบาล ข้าพเจ้าก็ได้ดูกฎหมายทุกเล่มทุกฉบับแล้วคิดว่าทำได้ ยิ่งกว่านั้น ในการตั้งงบประมาณสำหรับซื้อดอลลาร์เป็นทุนสำรองแล้วไม่ผิดเลย ข้าพเจ้าทำได้แน่นอน เชื่อว่าอย่างนั้นและได้ทำมาแล้ว ขอยืนยันว่าที่ทำนี้ถูก

นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ (ลำปาง): ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านสมาชิกได้ฟังการอภิปรายโต้ตอบระหว่างคึกฤทธิ์ ฯ กับท่านรัฐมนตรีคลังแล้ว ในประเด็นที่ว่าจ่ายเงินผิดกฎหมายเกี่ยวกับซื้อดอลลาร์นี้เป็นอันว่ายุติลงแล้ว ท่านรัฐมนตรีก็ยอมรับว่าท่านทำดีเกินไปเลยเกิดผิดกฎหมายขึ้น เพราะฉะนั้น ประเด็นปัญหานี้ รัฐบาลแพ้อย่างไม่มีโต้เถียง อันนี้ก็เป็นเหตุหนึ่งที่ข้าพเจ้าจะชักชวนบรรดาท่านสมาชิกทั้งหลายในสภานี้ว่าไม่ควรจะรับหลักการพระราชบัญญัตินี้ไว้อย่างยิ่ง นอกจากอันนี้แล้ว คือนอกจากเงินดอลลาร์ที่รัฐบาลยอมแพ้ไปแล้ว ข้าพเจ้าจะชี้ให้เห็นอีกอันหนึ่งว่าในร่างพระราชบัญญัตินี้เราไม่สามารถจะรับหลักการได้ เนื่องจากประเด็นหนึ่งซึ่งสำคัญเหมือนกัน เมื่อกี้นี้ท่านรัฐมนตรี [illegible]

และเมื่อก่อนท่านลุกแถลงตอนแรกท่านก็ยอมรับอย่างหน้าชื่น ซึ่งท่านได้โต้เถียงอย่างหนักหนาในการพิจารณาตอนแรก คือ งบประมาณประจำปี และต่อมาการเปิดอภิปรายทั่วไป ท่านก็ได้เถียงว่างบประมาณของแผ่นดินสู่ดุลยภาพอย่างดี แต่เมื่อกี้นี้ท่านรับแล้ว เมื่อกี้นี้ท่านชี้ให้เห็นตัวเลขงบประมาณประจำปีก็ดี งบประมาณที่ตั้งไว้ก็ดี งบประมาณเรารับประจำปี ตลอดปีไม่สามารถจะเพียงพอกับรายจ่ายทั้งรายจ่ายประจำปีและรายจ่ายเพิ่มเติมมานี้ ข้าพเจ้าคิดดูตัวเลขทั้งสองทางจะเห็นว่าในงบประมาณประจำปีนั้น รัฐบาลตั้งรายรับไว้ ๔๙๑,๕๙๖,๕๗๒ บาท และในรายจ่ายก็ตั้งไว้จำนวนเท่ากัน ในรายรับที่ตั้งไว้ ๔๙๑ ล้านบาทนี้รายจ่ายประจำปีกินไปหมดแล้ว ทีนี้ มารายจ่ายวิสามัญของงบประมาณประจำปีนั้น รัฐบาลจะตั้งไว้ว่าจ่าย ๔๗๑ ล้านบาท จ่ายจากรายรับ ๑๘๓ ล้านบาท นอกนั้นได้จากเงินคงคลังและเงินกู้ เมื่อรวมเช่นนี้จะเห็นว่าสำหรับรายรับปี ๒๔๙๖ นี้หมดตัวยกไป ๑๘๔ ล้านบาท ซึ่งได้ตั้งไว้ตั้งแต่ต้นปีปลายปี แต่รายจ่ายนั้น ๑๘๔ ล้านบาทเช่นเดียวกัน ซึ่งท่านอภิปรายเมื่อกี้นี้ว่า ๑๘๔ ล้านบาท ความจริง ๑๘๔ เกินกว่า [illegible]

ประมาณเพิ่มเติมจะเห็นว่าเราจะต้องใช้จากคงคลังและเงินกู้ ๖๘๕ ล้านบาทจะเป็นว่ารายจ่ายประจำปีเราใช้ไปหมดแล้วไม่มีอะไรเลย เราใช้จากคงคลังและเงินกู้คือไปกู้เขามาอีกส่วนที่หาได้นั้นใช้หมดไปแล้ว แล้วงบประมาณที่เราจะกู้มานี้ไม่เข้าสู่ดุลยภาพแล้วก็มีทางที่จะเสีย เช่นนี้ แสดงว่าฐานะของรัฐบาลเสื่อมโทรมแล้ว คือตั้งงบประมาณมาไม่เข้าสู่ดุลยภาพ และมีทางแต่จะเสีย ถึงกระนั้น เมื่อกี้นี้ท่านรัฐมนตรียังแถลงว่าให้ความมั่นใจแก่สภาไว้ว่า งบประมาณระยะ ๖ เดือนแรกได้ถึง ๔๘๔ ล้านบาท เพราะฉะนั้น ถ้าเราจะรับงบประมาณเพิ่มเติมไปอีกบวกเข้าแล้วอาจจะน้อยกว่างบประมาณประจำปีเสียอีก ข้าพเจ้าคิดว่าท่านหวังมากเกินไป ๖ เดือนแรกเป็นระยะที่จะได้ภาษีอากรมาก ท่านยังได้ ๔๘๔ ล้านบาท เมื่อรวมเข้าไปแล้ว ก็อยู่ในราว ๙๕๐ ล้านบาท แต่งบประมาณรายจ่ายทั้งหมดที่ตั้งมาเพิ่มเติม และประจำปีแล้ว ข้าพเจ้าคิดดูจากจำนวนตัวเลขมีถึง ๑๓๐๐ กว่าล้านบาท เพราะฉะนั้นไม่มีปัญหาอะไร รัฐบาลจะต้องใช้เกินถึง ๔๕๐ ล้านกว่าบาท เช่นนี้หรือที่เราจะควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ เพราะเหตุว่าไม่มีปัญหาอะไรเลยที่รัฐบาลจะต้องจ่ายเงินถึง ๔๕๐ ล้านบาท ซึ่งจะผูกพันงบประมาณไปอีก เป็นหนี้เป็นสินกันไม่รู้จักหมด เมื่อเช่นนี้เราก็ต้องคัดค้านว่าไม่ควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ รัฐบาลก็ควรจะถอนเอาพระราชบัญญัตินี้กลับไปปรับปรุงใหม่ จัดหารายรับรายจ่ายให้เข้าดุลย์กัน อย่าจ่ายให้มากเกินไป ควรจะตัดทอนรายจ่าย เพราะรัฐบาลนี้จ่ายเงินแล้วไม่มีขอบกำหนด ถ้าเป็นเช่นนี้แล้วฐานะการเงินจะเป็นการเสียหาย การจ่ายของรัฐบาลนั้นเมื่อได้ดูท่าที่ควรจะประหยัดได้ แต่รัฐบาลไม่ประหยัด ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นการฟุ่มเฟือยอย่างยิ่ง มีหลายเรื่องที่รัฐบาลได้จ่ายแล้วคือไม่มีความจำเป็น แม้ไม่จ่ายในรายจ่ายอย่างนั้นก็ไม่มีผลเสียหาย ข้าพเจ้ายกตัวอย่างง่าย ๆ อย่างกระทรวงมหาดไทยตั้งงบประมาณค่าใช้สอย ๕๐๐ กว่าล้านบาท โดยเฉพาะกรมตำรวจ กรมมหาดไทย ๓๕๐ ล้านบาท แล้วการใช้สอยของกระทรวงมหาดไทยกระทรวงมหาดไทยเอาไปใช้ในทางไม่ถูกเป็นอันมาก ย้ายข้าราชการอะไรทำแต่แรกเลือกตั้ง เราพูดกันเมื่อเรื่องการเลือกตั้งแล้วไปแล้ว ความจริงพ้วพันจนบ้านนี้ การย้ายข้าราชการเอามาปีนี้ ความที่ความชอบย้ายปีนี้ ส่งเขาออกไปประจำตามจังหวัดเมืองอยู่มาก รายจ่ายอย่างนี้ข้าพเจ้าคิดว่าเราไม่ควรตั้งไว้ ควรจะตัดทอนให้น้อยที่สุด การย้ายข้าหลวงนายอำเภอเพื่อการเมือง แล้วจะถือเป็นรายจ่ายอย่างหนักก็ยังไม่หมดยังมีอยู่ เพราะฉะนั้น เราควรตัดเสีย

ไว้จ่ายอย่างอื่นดีกว่า แล้วรัฐบาลรับพระราชบัญญัตินี้คืนไปเสีย แล้วปรับปรุงการขายดอลลาร์ให้ดี แล้วแก้ที่ไม่สมควรจะรับหลักการไว้ได้แล้วอีกประการหนึ่งถ้าไม่ตัดทอนรายจ่ายปรับปรุงเงินให้สู่ดุลย์ แล้วสภานี้ก็ยังไม่ควรจะรับหลักการไว้ ควรจะถอนแล้วปรับปรุงหลักการจ่ายเสียใหม่ อย่างรายจ่ายใหม่ ๆ ก็มีออกแยะ โรงงานฆ่าสัตว์ก่อสร้างที่บางคอแหลมนั้น ข้าพเจ้ามองไม่เห็นความจำเป็น หมูก็ไม่มีในตลาด และโคก็ไม่มีในตลาด แต่จะตั้งโรงฆ่าสัตว์ ๒๐–๓๐ ล้านบาทนั้น ที่มีอยู่แล้วก็ควรทำให้ดีเสียก่อน ในภาวะคับขันนี้จะสร้างอะไรเวลานี้ทำให้งบประมาณมากขึ้น แล้วรัฐบาลเองเป็นนายทุนเก็บภาษีจากราษฎรจำนวนมาก แล้วไม่พยายามงบเงินใช้จ่ายเงินนอกเงินงบแล้ว การหมุนเวียนก็จะมากขึ้น แล้วข้าวของเมื่อไรจะถูกสักทีเพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าคิดว่ารัฐบาลคงจะรับงบประมาณนี้คืนไปเสียก่อนแล้วไปแก้กฎหมายการซื้อดอลลาร์เข้ามาต่อสภา ตัดทอนรายจ่ายปรับปรุงให้ดีแล้วข้าพเจ้าพร้อมที่จะรับช่วยรัฐบาล

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ความจริงร่างพระราชบัญญัตินี้ก็ได้ผ่านเข้ามาในสภานี้ตามหลักและระเบียบของพระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี และกฎกระทรวงซึ่งได้ออกตามพระราชบัญญัตินั้น ถ้าท่านสมาชิกบอกว่ารายจ่ายจะสูงกว่ารายได้มากมาย ทำให้ฐานะการเงินของประเทศชาติไม่มั่นคงหรือไม่มีเงินมาใช้จ่ายนั้น ข้าพเจ้ารับรองว่าไม่ใช่ความจริง ข้าพเจ้าเคยพูดในคราวอภิปรายทั่วไปคราวนั้นว่า รายได้ในปี ๒๔๙๐ นั้นจะต้องรวมรายจ่ายทั้งงบสามัญและวิสามัญ นั้นเป็นการคาดคะเนเมื่อ ๒ เดือนเศษมาแล้ว แต่เมื่อมาถึงบัดนี้การคาดคะเนนั้นไม่ไกลไปจากความจริงเท่าไรนัก เพราะเหตุว่าในระยะ ๖ เดือนนี้ เราเก็บเงินได้ ๔๘๔ ล้านบาท และตามความชำนาญที่ข้าพเจ้าได้รับในฐานะที่เคยรับราชการอยู่ในกรมบัญชีกลางเกี่ยวกับรายได้นี้ รายได้ในระยะ ๖ เดือนหลังนั้นมีจำนวนสูงกว่ารายได้ในระยะ ๖ เดือนแรก ในระยะ ๖ เดือนแรกรายได้จะมีประมาณ ๔๓ เปอร์เซ็นต์ เป็นอย่างมาก แต่ใน ๖ เดือนหลังนี้รายได้จะมีในราว ๕๗% และนี่ไม่ใช่ว่าเป็นเรื่องของปีเดียว เป็นเรื่องของหลาย ๆ ปี ตั้ง ๕ ปีที่แล้วขึ้นไปก็เป็นจำนวนดังนี้ ก็เพราะเหตุว่าภาษีอากรต่าง ๆ เช่น ภาษีเงินได้ก็ดี มาเข้าในตอนเดือนกรกฎาคม สิงหาคม ซึ่งเวลานี้ยังไม่เสร็จสิ้น เพราะฉะนั้น ถ้าพูดกันแล้วรายได้ในปีนี้จะต้องสูงกว่าพันล้านอย่างแน่นอน ข้าพเจ้าคิดว่าจะมีรายได้ประมาณถึง ๑๑๓๒ ล้าน ข้าพเจ้ารับรองว่าจะไม่ผิดไปจากนี้

มากหรือถ้าผิดก็ในราว ๓๐ หรือ ๒๐ ล้าน ถ้าหากว่าเรามาลองคำนวณดูรายได้ในปีนี้ที่ตั้งไว้ในสำนักงานประจำมีเท่าไร เพิ่มเติมเท่าไร ท่านลองจดดูก็ได้ รายจ่ายสำคัญ ๕๙๑.๕ ล้านบาท รายจ่ายเพิ่มอีก ๖๖ ล้านบาท เป็น ๕๕๘ ล้านบาท รายจ่ายวิสามัญ ๔๒๑ ล้านบาท เพิ่มอีก ๓๑๑ ล้านบาท เป็น ๗๓๓ ล้านบาท รวมทั้งรายจ่ายประจำและรายจ่ายวิสามัญอีกจะเป็น ๑๒๓๑ ล้านบาท แต่เมื่อรวมรับได้ ๑๐๓๒ ล้าน ก็คงได้เงินกู้ราว ๑๓๙ ล้านบาท เงินกู้ ๑๓๙ ล้านบาทนี้ก็กู้ไว้ได้มากแล้ว คือกู้ไว้ ๒๐๐ ล้าน เพราะฉะนั้น ก็ได้ครบแล้ว เพราะฉะนั้น ไม่มีปัญหาว่ารายได้ในปีนี้จะไม่ท่วมทันรายจ่าย ก็เป็นอันว่าเราไม่ต้องตกใจว่าเราจะไม่มีเงินจ่าย เรามีเงิน มีแน่นอน ที่นี้มีสมาชิกบางท่านบอกว่ารายได้ที่ตั้งขึ้นมานี้มันไม่ได้แค่ไหนหรอกในเวลาตั้งงบประมาณปี ๒๔๙๐ มาเพิ่มเติมในกลางปี ความจริงถ้าท่านดูรายละเอียดแล้วท่านจะเห็นว่ารายจ่ายส่วนมากเกี่ยวกับเบี้ยเลี้ยงเดินทางและค่าเช่าสถานที่ ๒ รายการนี้ก็เป็นจำนวนเงินหลายสิบล้าน นี่ที่ได้เพิ่มก็เพราะรัฐบาลได้เพิ่มค่าเช่าบ้านของข้าราชการให้สูงขึ้น เพิ่มค่าเบี้ยค่าเดินทางให้สูงขึ้น เพื่อช่วยข้าราชการในส่วนภูมิภาคที่เดินทางไปต่างจังหวัดซึ่งจะทำให้ได้รับความเดือดร้อนน้อยลง เนื่องจากไม่ต้องเอาเงินส่วนตัวใช้ เพราะว่าค่าครองชีพสูงขึ้นเป็นลำดับ ถ้าท่านเปิดดูรายละเอียดท่านจะเห็นส่วนมากซึ่งเป็นรายจ่ายของประเทศนั้นไม่เกี่ยวกับค่าเช่าเดินทางและสถานที่ก็มีอีกเล็กน้อย เช่น ค่าส่งธนบัตรค่าใช้สอยในต่างประเทศซึ่งได้แก่การตั้งสถานทูตเพิ่มขึ้น ทีนี้มีปัญหาเรื่องเงิน ๘๙ ล้านท่านสมาชิกซึ่งเคยได้ดำรงตำแหน่งธนาคารแห่งประเทศไทยบอกว่าการทำเช่นนั้นเป็นการผิดกฎหมาย ถ้าท่านเปิดพระราชบัญญัติเงินตรา พุทธศักราช ๒๔๘๑ ดูท่านจะเห็นว่าในการเอาทุนสำรองออกจากส่วนใหญ่นั้น จะต้องมีการถอนธนบัตรออกในราคาเท่ากัน ในพระราชบัญญัติจัดสรรเงินตราเพื่อบูรณะประเทศจะต้องถอนทุนสำรองออกไปส่วนหนึ่ง จริงอยู่ในมาตรา ๔ นั้นไม่ได้บังคับว่าหรือไม่ได้บัญญัติไว้ว่าให้ถอนหรือไม่ให้ถอนธนบัตร แต่การถอนธนบัตรให้พ้นจากองค์การใช้เงินนั้นเป็นการผิดละหรือ กฎหมายเขาไม่ได้ห้าม แต่เราถอนเพื่อประโยชน์ส่วนรวมเช่นนี้คือทำให้ธนบัตรลดน้อยลง เมื่อธนบัตรลดน้อยลงก็เลี่ยงไม่ได้ว่าไม่เป็นการทำให้เข้าของราคาถูกลงส่วนหนึ่ง ฉะนั้น ที่จะอ้างว่ามาตรา ๔ ได้กำหนดให้ขายทองคำแต่ไม่ได้กำหนดให้ถอนธนบัตรออกจากองค์การใช้เงินเป็นการผิดกฎหมายนั้น จึงอ้างไม่ได้ ทีนี้เงิน ๘๙ ล้านบาทนี้

จริงอยู่ ตามกฎหมายนั้นธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นผู้จัดหามา แต่ธนาคารแห่งประเทศไทยจะเอาเงินที่ไหนในเมื่อเงินมีอยู่เพียง ๒๑ ล้าน แต่กำไรในปีหนึ่งล้านเศษ ๆ ไม่ถึง ๒ ล้านด้วยซ้ำไปธนาคารจะหาเงินได้ปีละ ๖ แสนเป็นอย่างมาก ธนาคารไม่ใช่เป็นคลังของแผ่นดินโดยตรงเป็นแต่เพียงผู้ควบคุมการออกธนบัตรเท่านั้น เมื่อธนาคารไม่มีเงินรัฐบาลก็จะต้องให้เงินเพื่อซื้อทุนสำรองนั้นกลับคืนมาตามกฎหมาย ถ้าพูดกันไปแล้วรัฐบาลอาจไม่จำเป็นจะต้องซื้อก็ได้ แต่ว่าตามหลักนั้นทุนสำรองถ้าเพิ่มเข้าไปก็ต้องเพิ่มธนบัตรเข้าไปเท่าทุนสำรอง แต่การเพิ่มธนบัตรเข้าไปในองค์การใช้เงินนั้นนี่เป็นที่รู้กันอยู่ว่าเป็นการเพิ่มราคาของไปในตัว แต่ที่รัฐบาลเอาเงินรายได้ไปซื้อทุนสำรองก็คือให้ธนาคารชาติเป็นคนจัดสรรนั่นเอง เพราะว่าธนาคารชาติไม่มีเงินแน่เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านจะบอกว่าเป็นการผิดกฎหมายมันผิดตรงไหน ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ อันนี้ทำด้วยความหวังดีคือจะไม่ซื้อก็ได้ เมื่อขายดอลล่าร์ไปแล้วเราก็เอาธนบัตรยัดไปตามเดิมทำได้แต่ธนบัตรนั้นมันก็คงมีอยู่เท่าที่มีก่อนขายทองคำ อันนี้ผู้ที่เป็นนักการคลังก็คงไม่ชอบ เพราะว่าเราต้องการธนบัตรมันสูญไปจากองค์การใช้เงินเป็นจำนวนมากซึ่งจะทำให้เข้าของมีราคาถูกลง เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าตามที่ฝ่ายค้านได้บอกว่าทางรัฐบาลแพ้แล้วนั้นไม่ใช่ความจริง ความจริงเป็นดังที่ข้าพเจ้าเรียนมา และถ้าหากว่าจะให้ถอนร่างพระราชบัญญัตินี้ไปพิจารณาใหม่นั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควร อันนี้ก็ไม่ใช่ขู่ คือว่าเงิน ๑๑๐ ล้านบาททางรัฐบาลก็พร้อมที่จะจ่ายให้แก่ข้าราชการในเดือนนี้หรือเดือนหน้าเป็นอย่างช้า พระราชบัญญัตินี้ช้าไปเท่าไรเงินนั้นก็จ่ายไปไม่ได้ ข้าราชการก็เดือดร้อน ค่าครองชีพก็แพงขึ้นเรื่อย ๆ จึงควรจะให้พระราชบัญญัตินี้ผ่านไปเร็วพอสมควร คือในสมัยประชุมนี้ มิฉะนั้นเราจะต้องยืดสมัยประชุมออกไป อันนี้ถ้าหากว่ารัฐบาลไม่มีเงินพอรัฐบาลไม่น่าจะทุ่มเทเงิน ๑๑๐ ล้าน เพื่อความผาสุกของข้าราชการทั่วไป เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านสมาชิกได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ด้วยดีเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม

นายใหญ่ ศวิตชาต (นครสวรรค์) : ปัญหาในเรื่องว่ารัฐบาลได้เสนอมาผิดกฎหมายจัดทุนสำรองเงินตราหรือเปล่าไม่นั้น ข้าพเจ้าคิดว่าทั้งสองฝ่ายต่างก็เถียงกันอยู่ และตัวบทกฎหมายก็สภานี้ออกไปเองสภานี้ก็เข้าใจดี ถึงอย่างไรถ้ามีใครมาอภิปรายข้าพเจ้าก็ไม่อภิปรายอีก ข้าพเจ้าขอผ่านไปเสีย แต่มีทางประการหนึ่งซึ่งน่าจะรับหลักการ แต่ก็มีอีกทางประการเหมือนกันที่ไม่

ควรรับหลักการ แต่ว่ากฎหมายเป็นฉบับเดียวกันเมื่อเราชอบอย่างหนึ่งจะเอาทั้ง ๒ อย่างก็ขัดข้อง เหตุที่ขัดข้องก็คือผิดกฎหมาย ถ้าเรารับกฎหมายผิดกฎหมาย ข้าพเจ้าคิดว่าสภานี้ไม่ควรจะทำแต่ข้อโต้เถียงที่กล่าวมาแล้ว ถ้าปัญหาอีกประการหนึ่งในเรื่องที่เรามีเงินเพื่อใช้ท่วมรายได้หรือมีเงินรายได้จ่ายงบดุลย์กันหรือไม่ก็เป็นแต่เพียงการคาดหมาย แต่เราจะคาดหมายผิดหรือถูกไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่ว่าถ้าหากว่าเรามีเงินรายจ่ายเกินรายได้เป็นการสมควรหรือหาไม่ที่รัฐบาลจะทุ่มเทจ่ายให้หมดสิ้น ข้าพเจ้าคิดว่าประโยชน์ที่จะจ่ายสำคัญยิ่งกว่าวิธีการที่จะจ่ายในหลักที่ดีที่ควรจะเป็นว่าหลักที่รายจ่ายสูงกว่ารายได้นั้นปัญหาตกอยู่ที่งบประมาณนี้เรามีปัญหาเฉพาะเงินซื้อดอลลาร์ที่ได้โต้เถียงมาแล้วซึ่งข้าพเจ้าเองเห็นว่าไม่ควร อีกประการหนึ่งเมื่อรายจ่ายอยู่ในขณะนี้มีหลายอย่างและสำคัญที่สุดมีรายจ่ายที่สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา การจ่ายเงินอย่างนี้สมควรหรือไม่ สภานี้จะอนุมัติหรือไม่เพื่อประกอบการพิจารณาของสภานี้ ในหน้าที่ ๑๖ บอกว่าจ่ายสำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ๖๘,๓๑๓ บาท และมีคำชี้แจงว่า เงินถูกโจรกรรม หมายความว่า ถ้าหากว่าเงินจำนวนจากคลังไปอยู่ที่เจ้าหน้าที่คนใดขโมยลักไปแล้ว สภาต้องยอมให้เก็บภาษีมาใช้ นี่ถูกขโมยไป ๒ หมื่นกว่าแต่ถ้าหากว่าเงินทางคลังถูกลักไป ๑,๐๐๐ ล้านบาท แล้วหมายความว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและเจ้าหน้าที่กระทรวงคลังต่าง ๆ ไม่ต้องรับผิดชอบแล้วก็มาเรียกเก็บภาษีจากราษฎรอีกเป็นจำนวน ๑,๐๐๐ ล้านบาท หลักการอย่างนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าถูกต้อง ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ถูกต้องไม่ควรอนุมัติเงินของแผ่นดินเก็บมาแล้วไม่มีใครรับผิดชอบ เมื่อไม่มีใครรับผิดชอบราษฎรผู้เสียภาษีต้องรับผิดและเป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้แทนราษฎรที่เอาเงินอย่างนี้ไปจ่าย นี่เป็นรายการหนึ่งที่ถูกขโมยลักไปเพราะความจริงที่รัฐบาลจ่ายเงินแล้วเบิกเงินไปแล้วควรจะคุ้มครองให้ดี เมื่อคุ้มครองให้ดีตามระเบียบแบบแผนแล้วก็ต้องรับผิดชอบ ถ้าหากว่าตามนี้ที่ว่าถูกขโมยไปแล้ว ๑,๐๐๐ ล้านไม่มีใครรับผิดชอบ ข้าพเจ้าคิดว่าเงินที่ขโมยกันไปก็ต้องให้ราษฎรเสียภาษีแล้ว สภานี้ก็น่าจะเป็นที่น่าอะไร น่าสงสารหรือน่าอะไรก็ตามที่ไม่ได้ทำหน้าที่ที่จะคุ้มครองประชาชนที่เขาแต่งตั้งมาเลย เงินของเขาเขาเสียภาษีมาด้วยความเหนื่อยยาก เก็บมาโดยกฎหมายแล้วก็มาใช้อย่างอีลุ่ยฉุยแฉกแล้วถูกขโมยลักไปแล้วก็ต้องมาเสียภาษีให้อีก แต่เป็นรายการซึ่งมีที่ดีและไม่ดีดังที่

ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า มีทั้งดีและไม่ดี แต่ว่าจะเอาของดีมาปนกับของไม่ดีแล้วจะอนุมัติของไม่ดีข้าพเจ้าก็ชวยแก่ใจบ้าง แต่จะเอางบประมาณมาเพื่อเพิ่มเงินให้แก่ข้าราชการ แต่เมื่อตั้งงบประมาณในเรื่องเพิ่มเงินให้ข้าราชการมาร่วมกับเงินที่ไม่สมควรจะจ่ายหลายรายการอย่างนี้ สภานี้จะรับหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้ฉบับนี้ไปก็เป็นการที่ไม่ชอบไม่สมควร แม้ที่สุดเราจะไม่รับหลักการงบประมาณนี้ แต่รัฐบาลก็ยังมีจิตใจที่จะช่วยเหลือข้าราชการอยู่ก็ชอบที่จะเสนองบประมาณช่วยเหลือข้าราชการมาได้ แต่อย่างไรก็ดีงบประมาณช่วยเหลือข้าราชการต่าง ๆ นั้นก็ปรากฏว่าเป็นการบังหน้าเท่านั้น เพราะยังมีค่าใช้สอยการจรอยู่ แม้ค่าใช้สอยการจรถึงแม้จะต้องเพิ่มก็ตามก็ยังเป็นที่น่าติเตียนว่า การทำงบประมาณควรจะต้องให้สู่ดุลย์ เมื่อไม่สู่ดุลย์ก็จะต้องเสนอมาอีกจนแล้วจนรอดงบประมาณก็เป็นเครื่องหลอกลวงต่อสภา เมื่อหลอกลวงสภางบประมาณนี้จะเป็นกรณีอะไร เมื่อมีข้อขัดข้องเช่นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะรับหลักการ

นายบูรณะ จำปาพันธ์ (ศรีษะเกษ) : ข้าพเจ้ารู้สึกมีความยินดีเป็นอันมากที่ข้าพเจ้าได้ยืนขึ้นมาสนับสนุนร่างพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้เพราะว่าท่านสมาชิกทั้งหลายควรจะได้ระลึกถึงเหตุการณ์บ้านเมืองของเราเวลานี้ว่า เป็นอย่างไร คือเวลานี้ไม่ว่าถนนหนทางหรือการโจรผู้ร้ายอะไรต่าง ๆ เหล่านั้นเสียหายไปเสียมากมาย เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วเราก็ควรที่จะได้เงินเกี่ยวกับงบประมาณนี้มาบำรุงประเทศชาติของเรา ตัวอย่างง่าย ๆ เช่น ในการที่รัฐบาลตั้งงบประมาณมานี้โดยมุ่งที่จะเอาไปใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น จะใช้ไปในสิ่งอื่นก็หามิได้ เช่นในเรื่องเงินกู้ค่าพาหนะข้าราชการท่านทั้งหลายจะเห็นได้ว่า ข้าราชการต่าง ๆ จะออกไปบ้านนอกก็ต้องใช้งบประมาณเกี่ยวกับค่ายานพาหนะอะไรต่าง ๆ มากมายเหมือนกัน เพราะว่าค่าเกวียนหรือค่ารถแพงขึ้น เมื่อของแพงขึ้นรัฐบาลนี้ก็ไม่ได้นึกคิดว่าจะแพงขึ้นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นในการทำงบประมาณที่แล้วมาก็มิได้นึกคิด เมื่อเหตุการณ์มีขึ้นมาเช่นนี้แล้วก็ตั้งงบประมาณมาเช่นนี้จึงเป็นความชั้นดีที่เราจะต้องรับหลักการ

อีกประการหนึ่งเรื่องรายจ่ายต่าง ๆ ซึ่งผู้แทนหลายจังหวัดอภิปรายว่า ราษฎรเดือดร้อนอย่างนั้นอย่างนี้ ที่นี้รัฐบาลจะให้เงินมาท่านจะไม่เอาหรือก็ไม่เป็นการที่สมควร เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าที่รัฐบาลนี้ทำมาเช่นนี้ ข้าพเจ้าขอยกย่องว่ารัฐบาลนี้เป็นรัฐบาลที่ดีที่สุดในเรื่องการคลัง เพราะว่าท่านได้จัดเงินมาใช้จ่ายในเรื่องกิจการบ้านเมืองได้ดีจริง ไม่ถึงกับก่อ

ความเดือดร้อนกับประชาชน ตัวอย่างง่ายๆ เช่นการเก็บภาษีเวลานี้ การเก็บภาษีเช่น การเก็บภาษีนาเพียงไร่ละ ๑๐ สตางค์ เก็บประถมศึกษาเพียงคนละ ๒ บาท รัฐบาลใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมากทีเดียว เช่น จะต้องเพิ่มเงินให้แก่ข้าราชการเป็นต้นว่า ทหาร ตำรวจหรือผู้ใหญ่บ้านกำนัน ซึ่งไม่เคยเพิ่มก็ได้เพิ่ม แต่รัฐบาลนี้ก็ยังสามารถหาเงินเหล่านั้นมาจุนเจือพวกเหล่านี้ โดยไม่ให้เดือดร้อนแก่ประชาชนพลเมือง ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า รัฐบาลนี้ก็มากที่ได้กระทำเช่นนี้ เพราะฉะนั้นไม่สมควรที่จะมาคัดค้านในเรื่องอย่างนี้ อีกประการหนึ่งในเรื่องเงินเพิ่มของข้าราชการนั้นเราก็เห็นกันว่า ข้าราชการเวลานี้เป็นอย่างไร การอยู่กินการครองชีพไม่ดีทำให้มีการทุจริตอะไรต่าง ๆ ขึ้น เราก็ร่ำร้องกันเช่นนี้แล้วเมื่อรัฐบาลจะเพิ่มเงินให้ข้าราชการเช่นนี้พวกเราก็ไม่น่าจะมาคัดค้านควรให้ข้าราชการเหล่านั้นเขาได้เพิ่มเงินเหล่านี้ได้อีกเพื่อเขาจะได้ปฏิบัติหน้าที่เต็มความสามารถของเขา เราไม่ควรจะมาโต้เถียงมากมายอะไร ควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้ด้วยดี

ประธานสภาผู้แทน: ขอประทานโทษ ข้าพเจ้าขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบว่าผมมีความจำเป็นรีบด่วนจะไปสักประเดี๋ยว เชิญต่อไป

ขุนกงฤทธิศึกษากร (นครราชสีมา): ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เท่าที่ได้พูดกันมาในเหตุผลเกี่ยวกับปัญหาการคลังและปัญหาการเงินมามากแล้ว ข้าพเจ้าจะขอพูดในรายการละเอียดในพระราชบัญญัติ แต่ก่อนที่จะพูดเรื่องนั้นข้าพเจ้าอยากจะเรียนเสนอต่อสภาว่าตามที่ฝ่ายค้านได้มีความข้องใจเกี่ยวในเรื่องมาตรา ๔ ที่ให้เพิ่มในงบประมาณเกี่ยวกับข้อ ๑ ที่ว่าเงินสำหรับซื้อดอลลาร์ ๘๙ ล้านบาทนั้น ก็มีปรากฏตามเหตุผลที่อภิปรายว่า ยอดเงินจำนวนนี้ผิดจากพระราชบัญญัติจัดสรรทุนสำรองเงินตราที่ได้ออกไปแล้วเมื่อได้อภิปรายกันจะเห็นว่าเป็นการผิดกฎหมายเช่นนี้แล้ว ทางรัฐบาลจะได้โปรดจัดการแก้ไขเสียโดยที่จะตัดยอดนี้ออกหรือไม่เอายอดนี้เข้ามาใส่ยอด ๘๙ ล้านนี้คงเหลือยอดอื่น ๆ ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องคงจะไปกันได้ดี อีกประการหนึ่งในเรื่องยอดเงิน ๘๙ ล้านซื้อดอลลาร์นี้ตามกฎหมายเดิมที่เสนอมานั้นก็ได้บอกว่าจะได้เอาเงินซึ่งซื้อสินค้าได้ในสหรัฐอเมริกานั้น สำหรับส่งจ่ายในยอดนี้แต่นี่ก็ได้ทำกันมานานแล้วก็ไม่ได้ส่งจ่าย ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่สมควรที่จะเอาเงินงบประมาณมาชดใช้เลย เพราะว่าในการใช้จ่ายอื่น ๆ ก็มีอีกมากมายที่เรายังค้างอยู่ที่เรายังไม่ได้ทำไป ข้าพเจ้าจึงขอเสนอว่าขอให้รัฐบาลตัดเงินยอด ๘๙ ล้านนี้ออกจาก

พระราชบัญญัตินี้เสียก่อน ที่จะทำได้ท่านก็ต้องไปแก้กฎหมายพระราชบัญญัติจัดสรรทุนสำรองเงินตราในมาตรา ๔ นั้นเป็นว่าให้เอาเงินงบประมาณชดใช้ได้ ถ้าไม่แก้แล้วก็จำเป็นต้องเอาออก ถ้าไม่เอาออกก็ยากที่จะรับหลักการแห่งพระราชบัญญัตินี้ได้ เพราะพระราชบัญญัตินี้ผิดกฎหมายเงิน ๘๙ ล้านนี้เราควรมาพิจารณาในรายการอื่นเพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อแผ่นดินต่อไปคือเอาเงิน ๘๙ ล้านที่ตัดออกนั้นไปสมทบในเงินรายอื่นซึ่งมีข้อบกพร่องอยู่ อีกประการหนึ่งตามที่ปรากฏในนี้ว่า กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรีมีเงินรายได้การจรอีก ๑ ล้านบาทในเงินยอดนี้บอกว่าใช้จ่ายสำหรับเป็นค่าพาหนะเป็นค่าใช้จ่ายให้ผู้แทนไปต่างประเทศนั้น ใคร่จะเรียนถามว่า เงินรายได้ทางรัฐบาลได้ใช้จ่ายไปกี่ครั้ง และได้ประโยชน์ในกิจการนั้นประการใดบ้าง นอกจากนั้นเงิน ๘๙ ล้านที่จะมาใช้นี้ข้าพเจ้าเห็นว่าควรเพิ่มเติมในรายการต่อไปนี้ คือ กรมมหาดไทย พูดถึงเงินค่าใช้สอย ปรากฏในนั้นว่า มีเงินเดือนกำนันผู้ใหญ่บ้าน ๕,๕๓๒,๕๓๖ บาท ซึ่งสำหรับเพิ่มกับเงินเดิมซึ่งมีอยู่ เมื่อคิดโดยละเอียดแล้วจะเห็นได้ว่า เงินจำนวนนี้จะเพิ่มเป็นเงินกำนันผู้ใหญ่บ้านได้ประมาณ ๓ เท่าของเดิม คือ เอา ๓ คูณจำนวนเริ่มแรกสมมติว่าผู้ใหญ่บ้านคนหนึ่งได้เงินประจำท้องถิ่น ๑๐ บาทเอา ๓ คูณก็ได้ ๓๐ บาท กำนัน ๒๐ บาท เอา ๓ คูณก็ได้ ๖๐ บาท จำนวนนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าน้อยมาก ควรจะเพิ่มเงินเดือนกำนันผู้ใหญ่บ้านสัก ๖ เท่าหรือ ๘ เท่า จะทำให้พวกนี้มีฐานะดีสมความมุ่งหมายของรัฐบาล สำหรับประการต่อไปในนโยบายรัฐบาลได้แถลงไว้แล้วว่าการศึกษาก็ดี การสาธารณสุขก็ดี การคมนาคมก็ดี จะได้ทำนุบำรุงกันเป็นการใหญ่ แต่เมื่อมีโอกาสเช่นนี้แล้วหาได้มีเพิ่มมาไม่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอแถลงย่อ ๆ ว่า สำหรับกระทรวงศึกษาได้มีเงินบำรุงคราวนี้ ๓ ล้านบาท ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าที่จะเพิ่ม ช่วยโรงเรียนราษฎร์ ๓ ล้านบาทนี้ไม่เป็นการเพียงพอ เพราะว่าเวลานี้โรงเรียนราษฎร์เรามี ๑,๑๘๙ โรง และตามหลักเกณฑ์ที่รัฐบาลจะให้ข้าพเจ้าเข้าใจว่าคงจ่ายเฉพาะโรงเรียนที่รับรองวิทยฐานะหรือโรงเรียนที่มีการส่งเข้าสมทบสอบและสอบไล่ได้ เพราะฉะนั้นยังมีโรงเรียนอีก ๗๐๐ โรงและโรงเรียนไทยที่กำลังจะทรงตัวไม่ได้ และกำลังจะล้มอยู่แล้วอีก ๔๐๐ เศษ ซึ่งเป็นโรงเรียนไทย โดยเหตุที่ว่าถ้าจะไปเก็บเงินค่าเล่าเรียนแพงเพื่อจะไปจ้างครู ผู้ปกครองเด็กก็จะเดือดร้อน แต่จำเป็นจะต้องเพิ่มค่าเล่าเรียน ถ้าไม่ทำเช่นนั้นครูก็อยู่ไม่ไหว เพราะครูรัฐบาลก็จะได้เงินขึ้นอีกแล้ว เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ถ้าหากว่ารัฐบาลไม่มี

นโยบายช่วยโรงเรียนซึ่งไม่มีโอกาสจะได้รับหลักเกณฑ์ดังกล่าวนี้แล้ว โรงเรียนนั้นก็จะต้องล้ม และเมื่อล้มแล้วรัฐบาลก็จะต้องรับผิดชอบ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่ารัฐบาลจะรับผิดชอบไม่ไหว เพราะโรงเรียนมีอยู่มาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะเอาเงิน ๘๙ ล้านนั้นเพิ่มยอดนี้เสีย คือให้เป็นทุนราว ๑๐ ล้านหรือ ๑๕ ล้าน คือให้พวกนี้ได้ดำรงโรงเรียนอยู่ได้ต่อไป ในเรื่องค่าพาหนะนักเรียนฝึกหัดครูตามยอดเงินค่าใช้สอยสามัญบอกว่าเพิ่มไว้ ๔ หมื่นบาท ซึ่งเงินจำนวนนี้ข้าพเจ้าคิดดูแล้วที่ให้เพิ่มให้เท่านี้ นักเรียนคนหนึ่งคงจะได้เดือนหนึ่งราว ๖๐ บาท เงินจำนวนที่เพิ่มให้นี้เมื่อคิดดูแล้วไม่พอใช้ เพราะว่าค่าใช้จ่ายทุกสิ่งทุกอย่างแพง ข้าพเจ้าไม่อยากจะพูดให้มาก ๖๐ บาทไม่พอแน่ๆ ถ้าเปรียบเทียบกับทหาร ตำรวจ พวกเหล่านั้นได้ ๘๗ หรือ ๙๐ บาท พวกนี้ถ้าได้ ๖๐ บาทแล้วแร้นแค้นแน่ ข้าพเจ้าเห็นว่านักเรียนฝึกหัดครูนี้ เป็นการสมควรที่เราจะช่วยบำรุงให้พวกนี้มีฐานะดีขึ้น ซึ่งถ้าจะพูดไปอีกก็จะเป็นการยืดยาวไป ข้าพเจ้าขอสรุปว่า เรื่องนักเรียนฝึกหัดครูควรบำรุงเป็นอย่างยิ่ง มิฉะนั้นแล้วจะได้ครูที่ไม่สมบูรณ์และจะดำเนินการศึกษาไม่สมกับระบอบประชาธิปไตยด้วย จึงเห็นว่านักเรียนฝึกหัดครูคนหนึ่งไม่ควรได้ค่าบำรุงน้อยกว่า ๙๐ บาท ควรให้ได้เสมอเท่ากับนักเรียนนายร้อย นอกจากนั้นเขาควรจะได้มีส่วนได้เงินสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายค่าหนังสือและอื่น ๆ ด้วย เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอเสนอว่านักเรียนฝึกหัดครูควรได้ร้อยโดยเอาเงิน ๘๙ ล้านบาท ซึ่งรัฐบาลจะให้เอามาใช้ ส่วนการอภิปราย ....

ประธานสภาผู้แทน: เอาแต่หลักใหญ่ ๆ เถอะ รายละเอียดเอานิดหน่อยก็พอ

ขุนคงฤทธิศึกษากร (นครราชสีมา): ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าจะขอรวบรัดสำหรับการจร ซึ่งในนั้นบอกว่าจะใช้จ่ายสำหรับโรงเรียนต่าง ๆ นั้น ข้าพเจ้าขอทักท้วงว่าเงินพวกนี้ถ้าจะใช้จ่ายบำรุงโรงเรียนต่าง ๆ หรือใช้จ่ายเป็นค่าเครื่องใช้ไม้สอยไม่พอ ควรจะเป็นประมาณ ๑๐ ล้านในระยะนี้เพื่อจะได้หาโอกาสซื้อหนังสือเครื่องเรียนแบบเรียนให้โรงเรียนประชาบาล ให้เด็กประชาบาลได้เรียนเปล่า ในยอดกรมอาชีวศึกษาไม่มีเงินเพิ่มเลย การศึกษาจะไม่เดินแน่ ข้าพเจ้าสงสัยว่าทำไมรัฐบาลไม่เพิ่มเงินอาชีวศึกษา กรมอาชีวศึกษามีการกินอยู่หลับนอน ต้องซื้อเครื่องใช้ไม้สอย และสร้างซ่อมแซมโรงเรียนที่ปรักหักพังเมื่อคราวสงครามก็ไม่ได้ตั้งเอกไว้

สำหรับกระทรวงสาธารณสุขรู้สึกว่าในงบประมาณค่าใช้จ่ายยังน้อยอยู่ ในที่สุดนี้ ข้าพเจ้าขอเสนอว่าสิ่งที่ยังบกพร่องทั้ง

ปวงนี้ตลอดจนกระทั่งการชลประทานและการทางก็ควรจะได้เงินรายนี้

ข้อสุดท้ายข้าพเจ้ามีความสงสัยเกี่ยวกับกระทรวงอุตสาหกรรมได้ตั้งเงินไว้ยอดหนึ่งที่จะตั้งโรงงานทอผ้าในภาคอีสาน แต่ข้าพเจ้าได้ไปพบข้อเท็จจริงว่า ที่จังหวัดนครราชสีมานั้นได้มีโรงงานไหมไทยซึ่งได้ทิ้งไว้ได้รับความเสียหาย บัดนี้ เหตุไฉนไม่มีงบประมาณเพิ่มเพื่อบูรณะทำให้ดีขึ้น ในข้อนี้ขอให้ทางอุตสาหกรรมได้ชี้แจงด้วย

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี: รัฐบาลขอแถลงเพิ่มเติมเพื่อประกอบข้อข้องใจของท่านสมาชิก โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือในเรื่องเงิน ๘๙ ล้าน และข้าพเจ้าพูดในฐานะที่ไม่ได้เป็นนักการคลัง คือพูดพอเข้าใจกันว่าเรื่องเป็นอย่างไร เรื่องเป็นอย่างที่ท่านรัฐมนตรีคลังได้ชี้แจงมาแล้วว่าเราปรารถนาที่เกินไป คือในขณะที่เราได้ขายทุนสำรองเงินตรานี้ออกไป จริงอยู่ในพระราชบัญญัติจัดสรรทุนสำรองเงินตรานั้นก็จะตีความและเข้าใจอย่างที่คุณศึกฤทธิ์ก็ทำได้ คือเราไม่มีความจำเป็นอะไร เท่ากับเอาเงินเอาทองนั้นมาขายและเป็นเงินดอลลาร์สำหรับคืนไปใช้ภายใน ๑ ปีแล้วก็กลับมาคืน เพราะฉะนั้น ไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะถอนเงินบาท[illegible] [illegible]ที่เราขายได้เป็นเงิน [illegible] และโดยเหตุที่รัฐบาลนี้มีนโยบายในอันที่จะลดจำนวนธนบัตรที่หมุนเวียน และโดยเหตุที่พระราชบัญญัติเงินตรานั้นได้มีในมาตรา ๑ ซึ่งข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่ามีทุนสำรองให้ไปอย่างไร ก็จำเป็นจะต้องถอนธนบัตรในจำนวนเท่า ๆ กันอีก และเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เราก็ควรที่จะถอนธนบัตรหรือไม่ถอนอีก ธนบัตร ๘๙ ล้านบาทนี้ก็ต้องเก็บรายการใหม่ออกไปหมุนเวียน และ ๘๙ ล้านบาทนี้เราไม่เก็บไว้แล้ว การกระทำนี้ไม่ได้ไปในมาตรา คือจะว่ารัฐบาลทำผิดพระราชบัญญัติเงินตราไว้ก็ได้เป็นธนบัตร ๘๙ ล้านบาทมาไว้แล้ว และถ้าจะว่าพระราชบัญญัติจัดสรรทุนสำรองไม่จำเป็นจะต้องถอนเราก็ไม่ได้ทำผิด เพราะเงินนั้นเราก็ยังไม่ได้ถอน ท่านรัฐมนตรีกระทรวงการคลังก็ชี้แจงว่าในตอนหลังไม่มั่นใจว่าจะดีหรือไม่ ที่นี้กิจการที่ดำเนินการอย่างคุณศึกฤทธิ์ผู้ได้ตกลงธนาคารก็ได้รับเงินดอลลาร์ขายให้แก่พ่อค้าเงินบาทเก็บไว้เป็นทุกสิ่งทุกประการ มาในตอนหลังนี้เท่านั้น ถ้าแม้ว่าเราไม่ตั้งงบประมาณ ๘๙ ล้านบาทนี้มายังสภา สภาก็ไม่มีเรื่องอะไรเลยกะอีก อย่างคุณศึกฤทธิ์ว่าเราเก็บเงินบาทมาแล้วก็ไปซื้อดอลลาร์ แล้วได้ทุนสำรองเงินตราเพิ่มขึ้น แต่ทว่ารัฐบาลพยายามกระทำ[illegible] และในที่สุดก็[illegible]ไป [illegible]งบประมาณนี้มาก็ [illegible] และเรื่องเราซื้อ

ดอลลาร์มาแล้วทุนสำรองเงินตราก็มากขึ้น คือเป็นการเพิ่มทุนสำรอง แต่ทุนที่หมุนเวียนนั้นคงเดิม ก็คือ ถอนธนบัตรออกไม่ ข้าพเจ้าอธิบายอย่างนี้ ในฐานะที่ไม่ใช่เป็นนักการคลัง คือถ้าแม้ว่าถ้าเราไม่มีความประสงค์จะต้องการถอนธนบัตรออกจากการหมุนเวียนแล้วก็ไม่จำเป็นจะต้องตั้งงบประมาณ หรืออีกประการหนึ่ง เพิ่มทุนสำรองเงินตราโดยไม่ใช้ธนบัตรเพิ่มเติมต่อไป และมีส่วนอยู่แล้วรัฐบาลก็มีความประสงค์อยากจะยืนยัน เพราะว่าเป็นนโยบายที่เราต้องการจะให้มีเสถียรภาพแห่งเงินตรา และต้องการจะลดค่าของธนบัตรที่หมุนเวียน หรืออีกนัยหนึ่งคือ ให้ทุนสำรองนั้นมีเปอร์เซนต์ส่วนร้อยมากกว่าธนบัตรที่หมุนเวียนอยู่ในขณะนี้ เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าจะตัดทอนออกไปแล้ว ก็จะเป็นการยุ่งยากอย่างที่ขุนคง ฯ ว่า คือเอาเงิน ๘๙ ล้านบาทนี้ไปแจกจ่ายในกรณีต่าง ๆ อย่างมากมายนี้ดังที่ขุนคง ฯ ได้อภิปรายมาแล้ว ซึ่งรัฐบาลไม่มีความประสงค์เช่นนั้น เพราะว่าเราต้องการใช้จ่ายของเราโดยประหยัดเฉพาะเรื่องซึ่งจำเป็นจริง ๆ ก็ควร ที่เกิดขึ้นประเด็นหนึ่งสองประเด็นก็มี เมื่อพระราชบัญญัติกฎหมายเกิดขึ้นร่ำร้องว่าไม่เพียงพอ ค่าพาหนะ ค่าเช่าบ้าน ซึ่งตามที่รัฐบาลจ่ายอยู่นั้นไม่เป็นการเพียงพอ ไม่เป็นธรรม เราก็ได้มาแก้ในภายหลัง ซึ่งตั้งงบประมาณไปแล้ว ในกรณีนี้ก็เป็นความจำเป็นซึ่งเกิดขึ้นโดยข้อกฎหมายซึ่งเราจำเป็นจะต้องจ่าย ถ้าไม่จ่ายในงบประมาณเพิ่มเติมคราวนี้ ก็ต้องเก็บเอาไว้จัดการยืมเงินทดรองไปก่อน ตั้งงบประมาณชดใช้ในปี ๒๔๙๑ ซึ่งวิธีนี้รัฐบาลก็ไม่รัก คิดว่าทำอะไรตรงไปตรงมา นี่ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่งเป็นเหตุการณ์ซึ่งเราไม่ได้คาดหมายในขณะทำงบประมาณ เป็นต้นว่าในเรื่องของกระทรวงการต่างประเทศ ในเรื่องแลกเปลี่ยนทูต ตั้งสถานทูต เป็นเรื่องเกิดขึ้นตอนหลัง ๆ เรื่องความสัมพันธ์กับพม่า ไม่รู้ว่าเขามีนโยบายให้เอกราช ไม่รู้ว่าพม่ามีความสนใจกับเรา ไม่รู้ว่าอังกฤษจะสนับสนุน อย่างนี้ก็ต้องตั้งงบประมาณเพื่อดำเนินการไป นี่เป็นเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นอย่างบางรายการ เช่นในเรื่องฟืนซึ่งรถไฟขอตั้ง ๑๒ ล้านบาท เราคิดว่าราคาฟืนขณะตั้งงบประมาณก็คงอยู่ในระดับที่ขอมา แต่เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไปมาก คือว่าฟืนกลับแพงขึ้น อาจจะเป็นว่าไม้หมอนซึ่งส่งออกต่างประเทศนี้มีการส่งออกไปได้มาก ก็ไปกระทบกระเทือนถึงในเรื่องราคาของไม้ต่าง ๆ เหล่านั้น กระทบกระเทือนราคาฟืนให้สูงขึ้น นี่เป็นประการที่หนึ่ง มีการจำเป็นเกี่ยวกับกฎหมาย หรือเหตุการณ์ได้เปลี่ยนแปลง ซึ่งราคาค[illegible]ไม่ถึงในขณะซึ่งตั้งงบประมาณขึ้[illegible]

หนึ่ง เกี่ยวกับการปฏิบัติตามนโยบายภายหลังซึ่งรัฐบาลได้ตั้งงบประมาณมาแล้ว ในเรื่องนี้ท่านสมาชิกก็อาจจะทุ่มเถียงได้ว่ารัฐบาลนี้กับรัฐบาลเก่าก็คล้ายๆ กันแล้วนโยบายรัฐบาลใหม่เสนอมาส่วนมากเป็นเรื่องรัฐบาลเก่า ก็จริง แต่ผลการเปิดอภิปรายก็ดี ในการประชุมปรึกษาหารือกิจการตามลำดับก็ดี รัฐบาลก็รู้ถึงความเคลื่อนไหว ความเปลี่ยนแปลง และสถานการณ์ของบ้านเมืองในอันที่จะบำรุงเร่งอย่างใด ขนาดไหน แล้วให้เร็วหนักแน่นยิ่งขึ้นเพียงใด แล้วในการอภิปรายนั้นก็ได้มีกิจการหลายอย่างซึ่งรัฐบาลเอาใจใส่ เพราะฉะนั้น เป็นเรื่องว่าเราไม่สามารถตั้งงบประมาณปีกลายได้ก็จำเป็นต้องรบกวนงบประมาณปีนี้ ส่วนรายละเอียดต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในนั้น ที่สมาชิกทุกฝ่ายก็บอกว่าของที่ดี ๆ ก็มี ของที่ไม่ชอบใจ เห็นว่าไม่ดีก็มี อันนี้เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจะรับหลักการพระราชบัญญัตินี้ไปก็เป็นการทำให้ฝืนจิตใจ หรือเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องด้วยหลักการ ถ้าเช่นนั้นก็ให้สมาชิกได้โปรดดูในร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมในเงินไม่เกิน ๓๐๔ ล้านบาท เพราะฉะนั้น ท่านจะตัดทอนในรายการใด ๆ ย่อมทำได้ โดยไม่ผูกพันแต่ประการใด เพราะเราตั้งยอดสูง เมื่อท่านเห็นควรจะตัดทอนลงมาก็ตัดทอนได้ อย่างในกรณีเงินของพฤฒสภาที่ถูกขโมยเอาไป เป็นเงิน ๖ หมื่นกว่า ท่านไม่ชอบใจ ท่านก็ตัดทอนได้ แต่รัฐบาลจำเป็นต้องชี้แจงให้ทราบว่า กรณีที่เป็นเช่นนี้ได้ปฏิบัติกันเรื่อยมา ไม่ว่าในสมัยไหน ถ้าเราจะให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในทางการเงินต้องไปใช้ค่าเสียหาย โดยเงินนั้นหายไปเกินกว่าความสามารถที่จะใช้ได้แล้วก็เป็นเรื่องลำบาก แม้แต่ในกรณีทุจริตฟ้องศาลแล้ว ข้าพเจ้าก็ช่วยไม่ได้ ก็ต้องตั้งงบประมาณนี่ทำกันอยู่เสมอ ถ้าเราต้องการให้ใครเป็นผู้รับผิดชอบเงินส่วนใดไปแล้ว เราไม่ต้องตั้งงบประมาณไว้ใช้เมื่อเวลาหาย ข้าพเจ้าเชื่อว่าเราจะหาสมุห์บัญชีและผู้รักษาเงินไม่ได้ เพราะไม่มีใครสามารถที่มาเป็นได้ ซึ่งบุคคลนั้นผิดอย่างไรในทางกฎหมายก็ว่ากันไปแล้วเอาเงินมาไม่ได้เงินต้องหาย เงินเหล่านี้เป็นเงินเดือน ผู้เป็นข้าราชการไม่ได้มีส่วนรับผิดชอบก็ไม่อาจจะรับเงินเดือนได้ เพราะฉะนั้น ก็เป็นหน้าที่ของรัฐบาลจะต้องตั้งงบประมาณมา แต่การหายเป็นพัน ๆ ล้านในท้องพระคลัง ข้าพเจ้าคิดว่าท่านพูดมากเกินไป เงินตั้งเท่านั้น ๆ อยู่ในท้องพระคลังก็เป็นการลำบากหน่อย ส่วนการที่เราจะมาพิจารณาในเรื่องรายการแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าเราจะพิจารณากันเท่าไร ๆ ก็ไม่สำเร็จ ความจริงรัฐบาลได้ให้คำอธิบายไว้ในตอนท้ายในสารสำคัญ แต่เราไม่สามารถจะหารายละเอียดได้เป็น

ค้นว่า ท่านข้องใจในหน้าที่ของทางสำนักนายกรัฐมนตรี ในเรื่องเงินสำหรับธุรกิจต่างประเทศนั้น ข้าพเจ้าก็ชี้แจงได้ว่ามันมีรายการต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น ค่าเลี้ยงเลี้ยงนายประพันธ์ ไพรัชพากย์ ไปดูงานเกี่ยวแก่วัฒนธรรม ๑๖,๐๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายของพระยาอนุมานไปอินเดีย ๒๑,๑๐๐ บาท ค่าพาหนะของนายคอลส์ ๑๐,๓๘๖.๓๐ บาท ค่าใช้จ่ายในการไปประสานสัมพันธ์ที่อินเดีย ๔๓,๖๐๙.๑๒ บาท ค่าเดินทางของคณะทูตไทย ๖๐,๐๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายของนายจรัล สืบแสงไปดูการทำวัคซีนที่อินเดีย ๒๙,๐๐๐ บาท ค่าเดินทางของหลวงไปรษณีย์ ธุรานุรักษ์ไปอเมริกาดูการไปรษณีย์ ๘,๑๐๙.๓๐ บาท ค่าใช้จ่ายของ ม.ล. ชูชาติ ไปประชุมองค์การอาหาร๑๗,๐๒๒.๗๔บาท ค่าเดินทางของพระนรราชจำนง ไปประชุมเรื่องข้าวที่อินเดีย ๖๑,๑๗๗ บาท ค่าเครื่องแต่งกายนายจรัส เฉลิมเตียรณะ ไปยูโน ๑๘๖๐.๔๖ บาท และต่อ ๆ ไป ข้อที่ท่านอาจจะสงสัยก็มีว่า กันไว้เป็นค่าใช้จ่ายของกรรมการบระนอม ๕ แสนบาท ซึ่งยังไม่ได้จ่ายจริง ได้กันเอาไว้ และยังมีรายการละเอียดอีกและ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าถ้าจะใส่กันแล้วเป็นเวลาหลายวัน ที่เป็นรายการหนึ่งที่ท่านขุนคง ๆ ข้องใจ ข้าพเจ้าตอบได้เพียงเท่านี้ ถ้าพูดต่อไปแล้วก็จะเถียงกันอีกว่ารายการนี้ไม่น่าจะใช้รายละเอียดนั้นควรจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ก็ไม่มีที่สิ้นสุด แต่หลักการบอกแล้วว่าไม่เกิน ๔ ล้านบาท ท่านสมาชิกประสงค์จะตัดรายการใดก็ไปว่ากันในชั้นกรรมาธิการ ถ้าท่านประสงค์จะเพิ่มรายการใดก็ตัดรายการนั้นออกไปแล้วไปเพิ่มเป็นเรื่องในชั้นกรรมาธิการ แต่นี้เรายืนหลักว่า นี่เป็นงบประมาณเพิ่มเติม การตั้งนั้นก็ต้องเป็นการเพิ่มเติมจริง ๆ ถ้ารัฐบาลผิดพลาดอย่างใดแล้ว รัฐบาลก็พร้อมที่จะตัดออกไปอีกได้ ข้าพเจ้าใคร่ที่จะแถลงก็มีเรื่องเงินเพิ่มของข้าราชการ แล้วท่านสมาชิกก็อาจจะแปรญัตติไม่ถูก โดยไม่ทราบว่าที่รัฐบาลทำมานั้นทำประการใด ข้าพเจ้าขอชี้แจงสั้น ๆ ดังนี้ ข้อนี้เป็นที่ยอมรับกันว่ารายได้ของข้าราชการที่เป็นอยู่โดยทั่ว ๆ ไป ทั้ง ๆ ที่ทุกรัฐบาลได้มีการเพิ่มพูนรายได้ของข้าราชการเป็นลำดับมาก็ตาม แต่เราจำเป็นจะต้องรับข้อเท็จจริงว่าวิธีการของรัฐบาลทุกสมัย รวมทั้งรัฐบาลนี้ได้ดำเนินการมานั้นเป็นการสายไปหน่อย คือ เราเพิ่มเงินข้าราชการไม่ได้ส่วนสัดและเราเพิ่มช้ากว่าเหตุการณ์ทุกครั้ง ข้าราชการจึงได้เสียมากกว่าที่ควรจะเป็น ถ้าเราสามารถจะเพิ่มรายได้ให้เป็นการเพียงพอเชียดเดียวกันเมื่อแล้ว การเสียที่เป็นอยู่ในเวลานี้ก็คงไม่มากมายก่ายกองอย่างทุก

วันนี้ นี่ข้าพเจ้าก็เห็นใจเหมือนกันที่รัฐบาลทุกสมัยในการเพิ่มได้นั้น จะต้องเพิ่มตามกำลังสามารถโทษใครไม่ได้อย่างว่ารัฐบาลนี้เข้ามาก็ได้ดำเนินการไปแล้ว ๒–๓ เรื่อง และคราวนี้ก็ได้ดำเนินการอีก แต่อย่างไรก็ดี ถ้าจะเอาให้เป็นการยุติธรรมแล้วก็เป็นการเกินความสามารถที่รัฐบาลนี้จะกระทำได้ อย่างที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงว่าในเวลานี้เราจะประมาณได้ว่าค่าของการครองชีพเป็นประมาณ ๑๐ เท่า เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราก็ควรจะให้รายได้ของข้าราชการประมาณ ๑๐ เท่า ในเวลาปกติได้ไหม คิดแล้วเขาก็ใช้เงินข้าราชการประมาณ ๘๐ ล้านบาท ๗๖–๗๘ ล้านข้าพเจ้าจำไม่ได้ ถ้าเพิ่ม ๑๐ เท่าก็เป็น ๘๐๐ ล้าน งบประมาณรายได้ของเราทั้งปีก็ยังไม่ถึง ๘๐๐ ล้านบาท ถ้าเราเอางบประมาณรายได้ที่ตั้งไว้ ๖๕๐ ที่เรามาใช้เป็นงบประมาณข้าราชการมาก็ไม่ต้องทำมาหากินอะไร ไม่ต้องมีการบุรณะประเทศ ถ้าเก็บภาษีจากราษฎรมาเป็นเงินเดือนมีอย่างเงินที่สภาให้ไปทำทาง ภายหลังที่ได้ไปทำอย่างรัฐบาลว่ามาแล้วนั้นก็เป็นเงินเดือนหมดเกือบจะไม่มีเงินเหลือไปทำถนนหรือทำทางได้เลย เทศบาลทุกวันนี้ก็เป็นอยู่อย่างว่านี้เพราะไม่มีเงินเพียงพอ เทศบาลเวลานี้เลี้ยงคนแต่ไม่ได้ทำงาน เพราะฉะนั้นเราจะไปต่อว่ารัฐบาลว่าไม่เจริญ จะเจริญไปอย่างไรได้ เพราะงบประมาณเงินเดือนเหลือพอทำอะไรไม่ได้ ที่นี้ถ้าจะเอาให้พอแล้วเหตุการณ์ก็ยิ่งเสียหายมากขึ้น ข้าพเจ้าจึงไม่โทษรัฐบาล ข้าพเจ้าก็คิดว่าควรจะให้ความเป็นธรรมแก่รัฐบาลของข้าพเจ้าเหมือนกันว่าจะเพิ่มให้เป็นการเพียงพอไม่ได้ อย่างไรก็ดี หลักการเวลานี้รัฐบาลทำไปในลักษณะที่เสนองบประมาณใหม่ ท่านกรรมาธิการ โดยเฉพาะท่านสมาชิกมีความเห็นในเรื่องนี้ประการใดก็พร้อมที่จะไปพิจารณากันได้ในคณะกรรมาธิการ และเพื่อประโยชน์ในการที่ท่านจะได้พิจารณาแปรญัตติ ข้าพเจ้าจำเป็นต้องบอกหลักเกณฑ์ว่าเงิน ๑๑๐ ล้านบาทรัฐบาลทำอย่างไร รัฐบาลได้ดำเนินการในเรื่องนี้เป็น ๒ ทาง จะผิดถูกยุติธรรมแค่ไหนหรือไม่เป็นเรื่องที่เราช่วยกันคิด และรัฐบาลชักจะเข็ดแล้วว่ามีการเดินกระบวนกัน เพราะฉะนั้น จึงเอามาสภาเป็นผู้อนุมัติซึ่งเป็นเจ้าขุนมูลนายของเรา เรายกเลิกหลักเกณฑ์อันเก่าเสียและทำใหม่จะเพิ่มอย่างไรไม่พูด แต่เรามาคิดดูค่าแรงงานอย่างต่ำคนกรรมกรชั้นต่ำ ๆ หรือว่ากรรมกรชั้นผู้น้อยเขาได้ค่าแรงงานประการใด รัฐบาลเห็นว่าค่าแรงงานของเขาอย่างต่ำที่ได้อยู่นั้นประมาณวันละ ๔ บาท เพราะฉะนั้น เราถือว่าไม่ใช่นายกรัฐมนตรี หรือภารโรงที่ไหนต้องมีรายได้อย่างต่ำเดือนละ ๑๔๐ บาทต่อเดือน ถ้าไม่ได้เท่านี้อยู่ไม่ได้

เพราะว่าค่าแรงงานอย่างต่ำคนกวาดถนน ชักท่อคนกรรมกรทำงานดินก็ได้เงินค่าแรงงานอย่างต่ำ ๕ บาท เท่าที่รัฐบาลได้พิจารณากับสอบสวนดูเราได้ตั้งไว้ คือตัวคอนสแตนท์ ซึ่งคุณคึกฤทธิ์ไม่ชอบ เราตั้งไว้ว่าคนทุกคนคือคนที่เกิดมาแล้วไม่ยอมอดตาย เราให้ ๑๕๐ บาทเพื่อไม่ให้อดตายต่อเดือนตั้งแต่ชั้นกรรมกรจนถึงนายกรัฐมนตรี แต่มีเงินสำหรับเรียกว่าความปลอดภัยเอาไว้ ๑๕๐ บาทว่านี่เพื่อกิน ถ้าใช้เกินกว่านี้ก็อีกอย่างหนึ่ง เราเพิ่มให้แก่ข้าราชการทุกประเภท ๑๕๐ บาท นี่ถือว่าเงินเพิ่มประจำไม่มีการเปลี่ยนแปลง ทีนี้คิดถึงเงินค่าครองชีพแล้วในขณะนี้ได้สูงขึ้นถึง ๑๐ เท่าเราจะเพิ่มให้ถึง ๑๐ เท่านั้นไปไม่ไหว และความจริงฐานะ ๑๐ เท่านี้ก็ค่อยๆ ดีขึ้นทุกวัน และเราตรวจเทียบงบประมาณรายได้ของเรา ๆ คิดว่าเราสามารถมีเงินให้ได้ ๑๑๐ ล้านบาท แต่เงิน ๑๑๐ ล้านบาทนี้เป็นเงิน ๖ เดือน คือตั้งแต่เงินเดือนประจำเดือนกรกฎาคมไป ถ้าพูดทั้งปีแล้วก็ต้อง ๒๒๐ ล้านบาท ทีนี้ถ้าเราไม่สามารถเพิ่มเงินให้ได้ส่วนสัมพันธ์กับค่าของเงินเสื่อมกับค่าครองชีพสูงไป เรายึดหลักความเสื่อมค่าของเงินในทางราชการเราคิดว่าปกติเงินบาทแลกกับเงินปอนด์ ๑๑ บาท เท่า ๑ ปอนด์ ทีนี้เป็นประมาณ ๔๐ บาท [illegible] เราจำเป็นต้องยึดอย่างใดอย่างหนึ่งดีกว่าทำอย่างหลับหูหลับตาดีกว่าอิงอย่างอื่น ส่วนตลาดมืดจะเป็นอย่างไรก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเราจะต้องช่วยกันต่อไปให้ตลาดมืดมาเข้ากับตลาดทางราชการ เมื่อเช่นนี้ตัวเลขก็ประมาณ ๓.๖๖ หรือ ๓.๗ คือประมาณพอสมควร รัฐบาลคิดว่า ๓ เท่าเป็นการเพิ่มเงินเดือน ซึ่งเขาได้รับในเวลาปกติอยู่ และลดโดยถ้านับมาโดยยึดเอาหลักของอัตราค่าแลกเปลี่ยนซึ่งได้เสื่อมโทรมไปมาเป็นประมาณ ๓.๗ แต่ทว่าเรามีกำลังในขณะนี้ไม่สามารถจะทำได้ ๓.๗ โดยทั่ว ๆ ไปเราก็ทำแต่เพียง ๓ หรือว่าเราขอตัดทศนิยมออกเอาเพียง ๓ เท่าของเงินเดือน ทีนี้อาจจะมีข้อที่พูดถึงความเป็นธรรม แน่นอนแล้วทุกคนต้องคูณด้วย ๓ ตั้งแต่ชั้นผู้น้อยถึงชั้นผู้ใหญ่อย่างนี้เป็นธรรม แต่อย่างไรก็ดี รัฐบาลได้คำนึงว่าสำหรับชั้นผู้ใหญ่ก็ควรให้ความเป็นธรรมแก่ชั้นผู้น้อยเป็นการแสดงให้เห็นถึงความกว้างขวางหรือจิตใจของข้าราชการชั้นผู้บังคับบัญชา เมื่อเช่นนั้นถึงเราจะคำนึงว่าอัตราทุกคนควรคูณด้วย ๓ โดยอาศัยมาตรฐานอัตราแลกเปลี่ยนก็ตาม เราคิดว่าเราแสดงจิตใจของเราในอันที่จะไม่ได้เอาเปรียบแก่ผู้น้อย เพราะฉะนั้นตัวเลข ๓ ก็ได้ค่อย ๆ น้อยลงมาโดยลำดับเป็น ๒.๙ ๒.๘ ๒.๗ ๒.๖ ค่อยลดไปจนกระทั่งถึงนายกรัฐมนตรีก็เหลือ [illegible] ไม่มีหลักเกณฑ์

อย่างนี้ข้าพเจ้าคิดว่าในกรรมาธิการนั้นคงจะชี้แจงให้ท่านได้ดีว่าพวกเงินเดือนที่ต่ำกว่า ๓๔ บาทลงไปนั้นเราคูณด้วย ๓ สูงกว่า ๓๔ บาท ถึง ๕๐ บาท คูณด้วย ๒.๙ แล้ว ๕๕ ถึง ๘๖ คูณด้วย ๒.๘ โดยลำดับไป ทั้งนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าเพื่อประกอบการพิจารณาของท่านสมาชิกในการแปรญัตติ แต่ทั้งนี้ไม่ใช่ว่าเพียงเท่านั้น คือมีเงินเรื่องเบี้ยบำนาญของข้าราชการบำนาญซึ่งได้เพิ่มขึ้นอีก ๑๐ เปอร์เซนต์ เป็น ๕๐ เปอร์เซนต์ รวมอยู่ในนี้ด้วย และนอกจากนี้ก็มีกรณีเกี่ยวโรงเรียนราษฎรที่ท่านขุนคงฤทธิศึกษากรว่า ซึ่งเราก็จ่ายให้พวกเหล่านั้นด้วย โดยเหตุที่ว่าข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้วว่า เรายึดเอา ๓ คูณนี้โดยเหตุที่โรงเรียนราษฎรได้อยู่ในขณะนี้ ๑ ล้านบาท และเมื่อมีข้อผูกพันว่าเขาจะไปทำอะไรก็ได้ สร้างสนามก็ได้ ทำถนนก็ได้ เราก็เพิ่มให้เป็น ๓ ล้านบาท และในจำนวน ๓ ล้านนี้เรามีข้อผูกพันว่าจะต้องใช้จ่ายเป็นเงินเดือนครู จะไปซื้อเครื่องเล่นหรือเครื่องกีฬาอะไรก็ดีนั้นได้ ๑ ล้านใน พ.ศ. ๒๔๙๐ ไปแล้ว เพราะฉะนั้นอย่ามาเกี่ยวข้องในเรื่องเงินเดือนของครูซึ่งในจำนวน ๓ ล้านนี้กระทรวงศึกษาธิการจะไปช่วยเหลือครู เงินเดือนครูโรงเรียนราษฎรต่าง ๆ นี้ข้าพเจ้าคิดว่าปัญหาในเรื่องเงิน ๑๘๐ ล้านมีหลักเกณฑ์การจ่ายดังนี้และถ้าท่านสมาชิกจะช่วยกันในเรื่องการรักษาความเป็นธรรมประการใดนั้น รัฐบาลพร้อมที่จะร่วมมือด้วยทุกประการ และเมื่อสรุปแล้วข้าพเจ้าคิดว่าท่านสมาชิกทุกฝ่ายต่างก็ยอมรับกันว่า ความจำเป็นในการทำงบประมาณเพิ่มเติมนั้นมีและหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดวงเงินไม่เกิน ๓๐๕ ล้านบาทไว้ ถ้าท่านสมาชิกจะตัดทอนรายการใดก็ทำได้ด้วยการแปรญัตติอยู่แล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วรัฐบาลเห็นว่าไม่มีปัญหาประการใดในการที่จะเสนอเป็นอย่างอื่น คือถอนไปปรับปรุงใหม่หรือตั้งกรรมาธิการพิจารณาก่อนรับหลักการ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้น ความต้องการที่จะทำประการใด ทำได้โดยอำนาจในการรับหลักการแล้วไปแปรญัตติกัน รัฐบาลขอวิงวอนว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เราเข้าใจกันดีแล้ว ปัญหาเรื่องรับหลักการจึงเป็นเรื่องที่ทำกันได้ง่ายโดยไม่ต้องยักย้ายไปทำโดยวิธีอื่น

นายธรรมนูญ เทียนเงิน (ชลบุรี) : ข้าพเจ้าเห็นว่าได้พิจารณากันมาพอสมควรแล้ว ขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรองกว่า ๔๒ นาย

หม่อมราชวงศ์ศักดิ์ฤทธิ์ ปราโมช (พระนคร) : ข้าพเจ้ายังมีข้อข้องใจและมีวิธีการที่จะเสนอรัฐบาลเฉพาะเรื่องเงิน ๙๙ ล้านนี้ ขอเสนอให้อภิปรายต่อไป

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน: มีผู้เสนอให้ลงมติและมีผู้เสนอให้เปิดอภิปรายต่อไป และมีสมาชิกรับรองถูกต้องตามข้อบังคับแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรเปิดอภิปรายต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๓ นาย

ประธานสภาผู้แทน: ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๖๒ นาย

ประธานสภาผู้แทน: เป็นอันว่าที่ประชุมอนุมัติให้ลงมติได้ ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นสมควรรับหลักการ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๖๖ นาย

ประธานสภาผู้แทน: ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๑ นาย

ประธานสภาผู้แทน: เป็นอันว่าที่ประชุมนี้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป จะตั้งกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี: ข้าพเจ้าขอเสนอให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญ

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทน: เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้เห็นด้วย

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี: ขอเสนอ ๙ นาย

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทน: รัฐบาลเสนอ ๙ นาย เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมเห็นด้วย

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี: รัฐบาลขอเสนอ นายวิจิตร ลุลิตานนท์ นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ หลวงเชวงศักดิ์สงคราม และหม่อมเจ้าสุวิชากร วรวรรณ

ขุนคงฤทธิศึกษากร (นครราชสีมา): ข้าพเจ้าขอเสนอ หม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์

หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช (พระนคร): ข้าพเจ้าขอถอน

นายชื้น อยู่ถาวร (อ่างทอง): ข้าพเจ้าขอเสนอพระยาศรีวิศาลวาจา

มีสมาชิกรับรอง

นายประเทือง ธรรมสาลี (ศรีษะเกษ): ข้าพเจ้าขอเสนอนายดุสิต บุญธรรม

มีสมาชิกรับรอง

นายประยูร ปานดินดู (ชัยนาท): ข้าพเจ้าขอเสนอนายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์

มีสมาชิกรับรอง

นายประสิทธิ์ บุณยอำรวมย์ (สกลนคร): ข้าพเจ้าขอเสนอ นายเสวตร เปี่ยมพงษ์ศานต์

มีสมาชิกรับรอง

นายทิม ภูริพัฒน์ (ขอนแก่น): ข้าพเจ้าขอเสนอ ร.ต.ท. เสวตร ชุมแวงวาปี

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน: ครบแล้ว

เลขาธิการรัฐสภา: รายชื่อกรรมาธิการ ๑. นายวิจิตร ลุลิตานนท์ ๒. นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ๓. พ.อ. ช่วง เชวงศักดิ์สงคราม ๔. หม่อมเจ้าสุวิชากร วรวรรณ ๕. พระยาศรีวิศาลวาจา ๖. นายดุสิต บุญธรรม ๗. นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ ๘. นายเสวตร เปี่ยมพงษ์สานต์ ๙. ร.ต.ท. เสวตร ชุมแวงวาปี

ประธานสภาผู้แทน: แปรญัตติภายในกี่วัน

พลเรือตรี ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี: แปรญัตติภายใน ๓ วัน

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทน: เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้านถือว่าที่ประชุมนี้เห็นด้วย หมดระเบียบวาระ ขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๒๐ นาฬิกา

ประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์	ผู้จดรายงาน
ประสิทธิ์ ศรีสุชาต	”
สุรินทร์ ลีพลากร	”
สุขันธ์ จิตรถึก	”
จำรูญ ปิยัมปุตระ	”
ศิริ มนต์ไตรเวศย์	”
อารีรัตน์ สู่บุญ	”
อุดม พลอยสังวาลย์	”
โฉมเฉลา ลีพลากร	”

เจริญ ปิ่ญจาโร
เลขาธิการรัฐสภา

เงิน ศรีจันทร์
ประธานสภาผู้แทน